Kjærlighedshistorier fra mange Lande.

Af **M. Goldschmidt.**

Andet Oplag.

Kjøbenhavn. Chr. Steen & Søns Forlag. 1868.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle.

Förord till den elektroniska utgåvan

Detta verk har digitaliserats från University of Wisconsin - Madison av Google Books i september 2010 och anpassats för Projekt Runeberg i juni 2013 av Ralph E.

Detta originalverk i frakturstil kan även läsas i normalstil i författarens samlade ***Poetiske skrifter*.**

Indledning. Verdensudstilliugeu i Paris, deu storartede Sam-liug as alle Nationers Frembringelser, sandt Sted, som de Fleste bekjendt, i en Bygning, der ikke var smnk: en meget stor, sorholdsvis lav, ruud Ting, der as Nogle blev sammenlignet med et Gasometer, as Andre med Laaget til en Smørkande. Imid-lertid, det var kun sor det ydre Blik og paa kort Tid, at Bygningen tog sig saadan ud; det iudre Blik blev snart paavirket og saae Gjenstanden paa en eller anden symbolsk Maade. Den Kjendsgjer-ning, at den stod i eller nærved Paris, men saa at sige opslugte Staden, at den sorenede alle Na-tioner i Fred og Samdrægtighed, at disse paa særegen, praktisk Maade boede derinde hver i sin Gade og dog glede over i hinanden i tilsyne-ladende, men let løselig Forvirring — lod Bygnin-gens eiendommelige Form gjøre det Indtryk paa Phantasien, at her var Babels Taarn gjenfnndet.Jndledning.

Et Slag as en mægtig Haand sraoven havde trykket det fladt, faa at det ikke længer truede med at ville ind i Himlen; men de Mennesker, der ikke i deres overmod havde villet sor høit, vare blevne bevarede, havde i de sorløbne ^ ^ ^^ Aar sor-meret sig, arbeidet, ndviklet sig, og man kunde nn gaae ind og see til dem og overbevise sig om, at ved stor Anstrengelse var Forbandelsen bleven løst, Babel betød ikke længer Forstyrrelse, men mange-fold Enhed.

I Tidernes Løb, knnde man endvidere see, var der skeet noget Nyt. Derinde i Taarnet havde man sormeret sig for stærkt og desaarsag udseudt Colouier, der toge Bolig i den nærmeste ^megn. En mægtig Have eller Park, der strakte sig om-kring hele Bygningen, var suld as deres Huse eller Slotte, og herude mærkedes Forskelligheden, som var opkommen, her havde Colonierne esterhaanden saaet en sorskjellig Arkitektur, ja en sorskjellig Tro ; thi der var s. E^. et eugelsk Bedehus, et ægyptisk Tempel, eu gothisk Kirke, en tyrkisk Moskee, Alt-sammen uden Intoleranee og Had, skjøndt ogsaa uden Menighed.

Det var især i Foraarsastenens Halvmørke, at Phantasien var mest tilbøielig til at gaae indJndledning.

paa denne Øpsattelse. Selve Babeltaarnet var da lnkket; de Aartusiuder gamle Mennesker sknlde tidlig iseng; men i Haven med de uugdommelige Colonier kuude mau vandre om til henimod Mid-nat og lade sig paavirke as de mangsoldige Tunge-maal, der løde mere dæmpet og klang anderledes i Lnsten end om Dagen, as de mangeslags Drag-ter, og as sælsomme Lys, der tændtes hist og her, enten i Træerne eller sra et as de smækkre

Taarne.

Første Gang, jeg om Astenen var derude, var stra^ ester miu Ankomst til Paris. Vi vare sire, der ester en sildig Middag vilde have den i visse Maader prosaiske, i andre Maader poetiske Nydelse, ved Stjerneskin at drikke ægte tyrkisk Kasse skjænket af ægte Muselmænd.

Det Meste var endnu uyt sor os, og vi vidste ikke ret Besked. Da der var meget saa Folk i Haveu, tog det sig ogsaa ud sor os, som om Ste-det ikke ret var bestemt sor et Publieum. Efter uogeu Famlen fandt vi det tyrkiske Kassehns ; men vet var lukket. Eu Politibetjent fagde os, at der et andet Sted i Haven var et tunefisk Kaffehus, og efter i Mørket at have faret vild, hvilket lod Stedet syues os fjerut og skjult, sandt vi det. Der var et hvidt Telt, hvor jeg troede, at vi sknlde ind; menJndledning.

sør vi naaede det, skimtede vi i en Forstue eu lille, tyk Mand i hvid Turbau og spurgte ham paa Fransk, om vi knude saae tyrkisk Kasse. Hau sagde: Mustapha, og saa kom der eu uug Mand i korte Benklæder og med rød Fe^ paa Hovedet og stillede sire Nørstole omkring et lille Bord i Sandet tæt-ved Teltet. Derpaa gik han ind i Forstueu, hvor vi saae, at mau pustede Ild i Gløder paa Gulvet,

og raabte: Arbal Dette ene Ord ^arabisk: Fire^ overbeviste os om, at vi virkelig vare mellem Øster-

lændere, og sorvandlede Sandet, hvori vore Stole sank ned, til Ørkenen. Et svagt, blaat Lys, hvis oprindelse vi ikke knude sorklare os, opkom eu-gang imellem, lod Træerne synes ibenholtsorte og Sandet halvblaat, og sorsvandt igjen. Endelig kom Mnstapha med Kassen, og netop idet han satte de smaa, ægsormige Kopper sor os, flammede det blaae Lys — det var, fom vi fenere erfarede, det elektriske Lys, hvormed man gjorde Forsøg sra et Fyrtaarn — op i overordenlig Glands, lod Gjen-stande nær og sjern dnkke frem i pludfelig Tyde-lighed fom eu Verdeu, der vilde ind paa os, o^ lod dem ligesaa hastig synke tilbage igjen som Spøgelser.

I Sandhed, vi ere i Tusiud og eu NatsJndledning.

Fædreland, sagde en as vort lille Selskab, en Ma-ler, der havde reist i Syrien. Derpaa begyndte han at tale Arabisk til Mustapha; men da denne svarede paa altsor godt og hurtigt Arabisk, soretrak Malereu suart Fransk, hvilket Sprog Mustapha ogsaa talede gauske godt.

Gode Mustapha, sagde Maleren, vi ere nu aabenbart i Ørkenen ; vi ere en Karavane og have gjort Holdt ved Din Stammes Telte, og Dn be-værter os gjæstfrit med Kasse i Haab om en Bak-s^his^h, som ikke skal udeblive. Fortæl os nu et Eventyr.

Hvad veed jeg^ sagde Mustapha.

Fortæl os om Ildsultaueu eller om Krig eller om Kjærlighed, om hvad Du vil. Du maa vide, gode Mustapha, at her sidder eu Digter fra et meget fjernt Land i Norden, fom gjerne vil høre faadanne Fortællinger og til Gjengjæld kan for-tælle Dig en.

Mustapha svarede: Saa vilde jeg sor at sor-sriske miu Hukommelse ønske, at Din Ven sra Nor-den sortalte først, ifær da Dn kalder ham Digter.

Der var efter omstændighederne ikke Andet

at gjøre overfor den intelligente orientaler og mine^ tre Venner. Ieg bød Mnstapha en Cigar og for-Jndledning.

talte den korte Historie, som sindes i det Følgende uuder Nr.

Da deu var sorbi, strøg Mustapha sig om Hageu og sagde: Du Giver as eu god Cigar sra et sjernt Land og as et Eventyr, som endnu ligger behageligt i Øret, Du skal vide, at der er eu Be-givenhed, meget gammel og bekjendt ^ nbekjendt og ny ønskes den at være sor Dig og Dine Venner ^ som sortælles om Kjærlighed mellem en Nettroende og en ^risten Pige. De elskede hinanden ømt; men han blev syg, og da han sølte sig Døden nær, srygtede han sor, at han ikke skulde komme i hen-des Himmel, antog dersor den kristne Tro og paa-lagde en Ven at bringe hende Budskab derom, saasuart hau var død. Vennen udrettede ærindet ; men da han ankom til hende, var ogsaa hnn døde-ll^ sy^ Saasnart hun erfoer, at hendes Elsker var død, blev hun angst sor, at hnn ikke skulde

komme i haus Himmel, og udtalte vor Troes For-mular, der ikke kau tilbagekaldes: ^ll^ l^I il og døde^ Dette er min Fortælling.

Vi udtalte vor Beundring as Fortællingen som overordenlig passende paa et Sted, hvor alle Nationaliteter og alle Neligionsbekjendere mødtes; men den havde, forekommer det mig, endnu euJndledning.

Fortjeneste, nemlig ved den besynderlig blide, fine Ironi, hvormed Livets Skjæbne hvis Fortæl-lingen er sand — eller Digteren — hvis den er opdigtet — synes at stille Kjærligheden op som det Væsenlige og alt Andet, selv det mest Agtede, som det Næste, og dog lader tvivle om, hvorvidt Saadant er ment eller ei. Kun Et lader den ikke tvivle om: Kjærlighedens store Flugt.

Ieg vilde nu gjerue sige, at min Samling havde sin oprindelse hersra. Det vilde maaskee tage sig godt ud sor Læserne, hvis de bragtes paa den Forestilling, at et Menneske ester en saadan Paavirkning havde gaaet omkring hist mellem alle Nationers Summen og Larmen og gjennem den eller over den kun havde hørt fine Lyd fra Hjer-ternes Inderste, havde ladet hver Nation sortælle sin erotiske Sorg og Glæde. Det vilde imidlertid kun meget betingelsesvis være sandt; thi nogle as de Skildringer eller Seener, som man vil finde i det Efterstaaende, ere skrevne sør Verdensudstilliu-geu i Paris. Meu det sorekom mig ved hin Lei-lighed med Et, at mange Billeder og Erindringer, Seener, der vare gaaede mig forbi, Physiognomier, sete^ist og her, snart i et Land, snart i et andet, Fa-eetter, om jeg saa tør sige, af famme Grundtanke ellerJndledning.

Gruudsølelse og dog sorskjellige, det Eue mere, det Andet mindre virkeligt, men Altsammen sandt, haaber jeg ^ samlede sig i Kreds om Babel-taarnet og gave sig ind uuder et sælles Navu, der svarede til Mødet i Paris: Kjærlighedshistorier fra mange Lande.

Det er jo muligt, at eu eller anden patriotisk Læfer endog efter denne oplysning vil spørge: Men hvorsor knude ikke alle Fortælliugerue ligesaa godt været gjorte rent danske^ — Paa et saadant haardnakket Spørgsmaal har jeg ikke andet Svar end udtalelsen af det Haab, at de i visfe Maader ville findes danske alligevel.

I.

Den polske Kongesøn.

Konge og en Dronning i Polen havde en Søn, hvem de elskede høit, og hvem de besluttede at sende ud at besøge audre Lande, sor at han kunde udvide sine Kundskaber og sin Ersaring og blive end dygtigere til engang at regere sit Folk. De lovede sig saa meget større udbytte af Neifen, som Prindsen, skjøndt ung, var af en alvorlig Na-tur og kun havde den Feil eller Særegenhed, at han aldrig vilde fpife Fisk, fordi han, uvist af hvilkeu Grund, havde fra Barn af faaet Mod-bydelighed mod alle Dyr med Skæl. Dette gjorde den gode Konge og hans Dronning ondt, fordi de selv holdt meget af Fisk, og fordi deres Nige havde overflødighed af de herligste Fisk, saavel fra Havet, fom fra Aaer, Floder og Søer.Den polske Kongesøn.

Til at ledsage Prindsen paa hans Neise valgte de en ung Mand, der var bekjendt sor sin Klog-skab, Sindighed og blide Charakter. Ham blev det sør Asreisen indstændig paalagt saavel af Kon-gen fom af Dronningen at vogte vel paa Prindsen, om mulig briuge ham til at spise Fisk, men især asholde ham sra Kvindekjærlighed, medmindre en saadan Kjærligheds Gjenstand var jevnbyrdig, af fyrsteligt Blod.

Prindsen reiste da med denne Ledsager under den gode Konges og Dronnings, Hoffets og hele Folkets Velsignelser, og da de ester to Dages Sø-reise stege iland paa sremmed Kyst, var det Første, Prindsen lagde Mærke til, en meget smuk, ung Kvinde. Estersom huu ikkun var Datter as en simpel Adelsmand, vilde Hosmesteren nødig lade Prindsen opsøge hende; men saasom han var saa klog og vidste, at Kjærligheden er en Lidenskab, der tiltager ved Hindringer, besluttede hau ikke at modsætte sig, og fulgte selv med Prindsen til Be-søg hos Adelsmanden.

Ester kort Tids Forløb saae Hosmesteren, at Prindsens Kjærlighed, uagtet hau ikke hindrede den, alligevel steg, og han besluttede derfor at til-iutetgjøre deu med Klogskab. Ved et AstenselskabDen polske Kongesøn.

hos Adelsmanden bragte han Talen hen paa den

nyere Tids mærkværdige mikroskopiske Opdagelser, og da han havde et af de dengang nyopfundne

stærke Forstørrelsesglas med sig, indrettede han det klogt saaledes, at han sik Tilladelse til at lægge Forstørrelsesglasset ogsaa paa^ hin uuge Dames lilliehvide Haand, ja paa hendes endnu blødere, finere Kind, og da Prindsen paa Hofmesterens Ønske saae igjennem Glasset, maatte han see, at hans Elskedes fine Hud fom enhver anden Dødeligs var skælagtig.

Samme Aften spiste Kongesønnen Fisk. II.

Paolo og Giovanna. I den gamle Stad Padua boede eu uug Maud, der elskede eu Pige, men maatte reise bort udeu at have faaet Leilighed til at sige heude det, og da han kom tilbage til Byen, var hun gist.

Han hentæredes as Sorg og as Længsel efter blot at fee hende; men denne Længfel var meget vanfkelig eller umulig at tilfredsstille; thi hun gik aldrig ud undtagen til Kirken, og selv da var hun tilsløret, og hendes ^gtesælle, der var meget skinsyg, sulgte altid med hende. Paolo følte til-sidst, at han ikke kunde leve uden at see hendes Aasyn, og da Livet ebbede i ham, gik han til hendes ægtefælle, og enten af Svaghed eller af Sjælsstyrke henvendte han en usædvanlig Anmod-ning til ham. Han sortalte ham om sin Kjærlighed : at han havde elsket Giovanna sørst, og bad sinPaolo og Giovanna.

lykkelige Medbeiler om Tilladelse til, blot at turde see heude et eueste Øieblik engang om ^lgen. Han tilføiede: ^I og Eders Slægtninge, faa mange af dem, fom I vil, kunne naturligviis være tilstede. I kunne Alle vogte paa mig, at jeg ikke siger et ^rd eller soretager Noget, der er imod Eders ^Ere, og desuden giver jeg Eder mit ^rd paa, ja vil besværge det med hvilkensomhelst Ed, at jeg Intet skal soretage, aabenbart eller hemmelig, imod Eders huslige Fred og Lykke, hvilket jeg ei heller troer vilde lykkes mig; thi Eders Hustru er dydig og veed desuden Intet om min Kjær-lighed ; men jeg søler, at jeg maa døe, ellers vilde jeg heller ikke kunnet ydmyge mig saa dybt og bede Eder om det, som jeg nu beder og besværger Eder om at tilstaae mig.^ Stefauo Matten var ikke blot skiusyg, men ogsaa meget stolt eller sorfængelig. Det var der-for ikke af ædelmod, men af tilfredsstillet Stolt-hed, at han næsten leende svarede Paolo: ^,Det vil jeg, min Tro, ikke nægte Eder; hvilken Dag i ^lgen vil I komme ^ Paolo valgte Fredagen, som var den næste Dag, og Stefano skiltes sra ham med de ^rd: ^,Godt, om Fredagen; men I maa kuu see EderPaolo og Giovanna.

om i Stueu, hvorpaa jeg vil sølge ud med Eder, som om I havde et trinde til mig.^ Den næste Dag havde Stefano Matten alle sine Slægtninge forfamlede hos fig. Han havde ikke for dem Alle kundgjort Paolos Beføg og Hensigten dermed, men kun betroet Sagen til en Svoger, som derpaa havde omtalt den til sin Kone, og rimeligvis taug huu ikke gauske, da hun kom sammen med de Andre. Dersor var der blandt slere af de Forsamlede, om ikke høirøstet, saa hemmelig Tale om Paolos besynderlige eller lat-terlige Anmodning, og man morede sig i Forveien over den Nolle, han vilde spille; thi det er nu engang saa, især blandt Kvinder, at skjøndt de have dyb Me^sølelse sor Kjærligheden, kunne de dog lee over den Forelskede, ja omtale Kjærlig-heden ilde.

Men da Døreu gik op, og Paolo kom ind, meget bleg, og kastede et Blik paa Giovanna, et kort Blik, men saa sælsomt, at det saae ud, som om hans Sjæl fulgte med og blev liggende foran hende, kunde Ingen lee. Nogle følte Medynk, Andre Vrede, atter Andre fagde fenere, at de i det Øieblik havde været tilmode, som naar en Døende skal have den sidste ^lie^ Stefano kundePaolo og Giovanna.

knap trække Veiret. Han sølte med Et, at han havde handlet meget letsindig og bragt Noget ind i sit Huus, der aldrig vilde sorlade det, og uaar hau hver l^lge skulde have en saadan Seene, vilde han faae et Helvede i sin egen Sjæl og blive til Latter for den hele Stad. Han reiste sig dersor hastig, og idet han isølge Aftalen fulgte Paolo ud, sagde han til ham: „Hvis I atter sætter Eders Fod over min Tærskel eller banker paa min Dør eller blot gaaer forbi mit Hus, vil jeg lade Eder pidske as mine Folk, eller jeg vil dræbe Eder som en Hund.^ Endnu bævende og blendet udbrød Paolo: „Bryder I Eders Løfter Tager I Livets ^rd tilbage^ Vogt Ederl Da vil Synet af hende ikke blive undt Eder; men jeg skal see hendes Stefano drog sin Dolk og kastede den efter Paolo, dog uden at ramme ham. Da Stefano kom tilbage til Stueu, havde Kviuderne forladt den, og han gjensaae ikke sin Hustru, før hun tilsløret kom ud for at følges med ham til Kirken, til Vesper, Aftenen før Sct. Ceeilies Dag. Huu laa længe

knælende, saa at de Fleste gik ud af Kirkeu, iudeu huu var færdig med sin Andagt. Dermed gik hun rask op imodPaolo og Giovanna.

Høialtret, kastede sig ned paa Trinet, og sagde til den Geistlige, at huu viede sig til Christi Brud.

Stesauo kuude Intet udrette herimod, meu maatte gaae eue hjem.

Deuue Begivenhed blev meget omtalt i Pa-dna. Nogle sagde, at Giovauna havde sattet sin Beslutning as Fortrydelighed over Stesano, der ved at søre en Fremmed i Huset under saadanne Vilkaar havde viist, at han ikke elskede hende høit nok eller paa rette Maade. Andre mente, at Giovanna altid havde elsket Paolo og nu, da huu saae, at han elskede hende, ikke ansaae det ^ for følmmeligt at være en anden Mands Hustru.

Paa deu Tid, da dette skete, var Giovauua atteu Aar.

I heudes otte og tyvende Aar, da huu ved siu Fromhed og Blidhed havde erhvervet et saadaut Navu, at huu uæsteu betragtedes som en Helgen, blev huu alt^ svagere, og i Forventning om Dødens Komme gik huu sor sidste Gang til Skrifte.

Huu fagde gjennem Skriftestolens lille Gitter til Munken, som sad derinde og lagde sit Øre til Gitteret: ^Hellige Fader, i mere end ti Aar har jeg Dag og Nat kun havt een Tanke, ogPaolo og Giovanna.

endnu i dette Øieblik tæuker jeg kuu paa Eu, eu Maud ved Navn Paolo. Kan det nogensinde tilgives mig^ Vil Herren have Barmhjertighed og Medynk med mig^ Muukeu svarede: „Der er større Miskuudhed i Himleu, eud Iordeu drømmer om. Himleus Hærskarer med Guds Moder i Spidseu bede sor dem, der have sølt eu stor og suldstændig Kjær-

lighed og ikke for dens Skyld gjort ondt og ikke glemt Herren.^

Giovanna fagde: „Men min Synd er stor, hellige Fader; jeg har for min Kjærligheds Skyld næsten glemt min Herre og Frelser; thi endnu i denne Stuud, da jeg søler Dødeu nær, har jeg en stor Længsel: den, at til Gjengjæld sor de ti Aar, jeg nu har levet, mine Øine maatte see ham i min Dødsstuud; ja, det sorekommer mig, at kuu ved Hjælp as et saadant Syn, der vilde være et underværk, kan min Sjæl rive sig løs for at gaae til Gud. Hellige Fader, hvorledes kau eu faadan Synd tilgives, og hvorledes kan min arme Sjæl faae No til at døe^

Muukeu fvarede: „Min Datter, veud Dit Øie mod det lille Gitter, hvorigjeuuem Du har talt til mig.^Paolo og Giovanna.

De andre Nonner hørte et svagt Skrig sra Skriftestolen; derpaa blev Alt stille. Da man endelig blev opmærkfom paa, at der vedblev at være saa stille, og nærmede sig, sandt manMun-ken og Nonnen siddende døde, hver i sit Num.

III.

Patrik ^rien og ^leen. ^atri^k ^Brien var Forpagter, hvilket vil sige, at han imod en aarlig Asgist til Gruudeiereu besao et lille Hus og et lille Stykke Iord, der ved Flid og Tarvelighed uetop kunde ernære ham. Han var en uug, smuk Maud, as det ægte mile-siske Blod, høi, rauk, med sort, krøllet Haar og mørkeblaae Øiue, og hau havde to Egeuskaber, af hvilke den ene var god, den anden tvivlfom, eller maaskee vare de begge af tvivlsom Art. Den ene var, at han hørte til den meget udbredte Familie, der roser sig as at uedstamme sra eu as de gamle irske Kouger, Ø^Brien, og eudskjøudt der, som antydet, kan tvivles om, hvorvidt det er et For-trin at høre til en Slægt, der sor slere Aarhun-dreder siden var fornem, men senere er gaaet igjennem Nød og ydmygelse, saa var Patrik^ Patrick O'Brien og Cathleen.

O^Brieu dog stolt deraf, og han fatte en særlig Stolthed i, at han stadig boede paa sine Fædres

Iord. Thi paa den Tid, da Cromwell confiske-rede faagodtfom hele Irland, boede en Ø^Brien paa denne Plet og fik paa en eller anden Maade Lov til at blive boende, og hans Familie havde bestandig fenere holdt sig fast. Vel var det Slot, som Datidens Ø^Brien skulde have beboet, aldeles forsvuudet, og Patrik hans Esterkommer, boede i den eneste Levning af den Sidebygning, der engang havde været Stald, og han var Leier istedensor Eier; men det

var og blev dog hans Forfædres Hus.

Dette var altfaa Patricks ene Egenskab. Den anden var, at han uden netop at være en Dranker holdt meget af et lystigt Lag, og ved saadanne Leiligheder sang han med smuk Stemme meget smukke Sange og erhvervede si^ megen Hengiven-hed blandt sine Ievnaldrende; men han vandt ikke

i Indtægt eller aarligt overskud i samme For-hold, som hau vaudt i ondest.

Sandheden byder nu at sige, at han selv kom til Bevidsthed om Nødvendigheden as en Forandring i denne Henseende; men sandt er det ogsaa, at det kuu var, sordi der hæudte ham^ Patrick O'Brien og Cathleen.

Noget, som han ansaae for meget usædvauligt. Eu Dag var hau nemlig kommen til at see seil paa en Stente. Det var ingenlunde, fordi han den Dag havde været i lystigt Lag og drukket; hau havde aldrig været mere ædru. Meu der syues uu eugaug at være Øieblikke, da en as de fem Sandfer, vi have af Naturen, kan svigte os ved høilys Dag ligesaa usormodet som deu bedste Hest, uaar deu gjør et Feiltrin. Egenlig var det da heller ikke Stenten, Patrik havde seet feil af, men af Noget paa den. Det var i en Mils Af-stand sra hans Hjem, da han vendte tilbage sra nærmeste By og nærmede sig Skoven, han skulde igjeunem, at han saae en Skikkelse stige over Stenten til Skoven. Inden den sorsvandt, stod Skikkelsen et Øieblik paa Stenten, i Solskin, saa besynderlig rank og besynderlig lys, at Patrik,

der ikke var ganske sri sor overtro, sølte sit Hjerte banke og næsten antog, at det var Skovdronnin-

gen, der havde været ude at kigge ester Verdeu. Alligevel, skjøndt overrasket, var Patrik ingen Cujou og skyndte sig ester Skikkelsen; men da han, efter at Skovveiens Slyngning en Stuud havde skjult deu sor ham, igjeu sik Øie paa deu, opdagede han, at den var ganske simpelt klædt^ Patrick O'Brien og Cathleen.

ligefom eu af Egnens Piger, hvilket virkede paa ham, som om Dronningen, da hun mærkede sig ^ulgt, havde forvaudlet fig. Meu Patrik fik ikke Tid til at anstille Betragtninger herover; thi idet hans hastige Gang havde sørt ham Skikkelsen næsten paa Siden, vendte huu sig halvt om, og nu saae hau, at det ikke var ^uogeu Anden end en Pige, han egenlig godt burde kjeude: Cathleen Ø^Connor, eneste Datter as Forpagter ^Connor — der roste sig as at være ligesaa fornem og var næsten lige-saa fattig fom Patrik og hans Slægt men han havde hidtil baade feet og ikke feet hende, det vil sige: ikke lagt Mærke til hende. Men nu, da huu veudte sig og han saae de lange, sorte Øien-haar over de blaae Øine og den fuldvo^ne, jom-fruelige Figur, der passede saa hemmelighedsfuldt uøiagtig til Øiet og Blikket, var det igjeu ikke den Cathleen, han egenlig skulde kjende: i Skik^ kelfen, han nu faae, var Skikkelfen fra Stenten paa en egen Maade skjult, og hau blev saa besyu-derlig tilmode, gauske ængstelig, saa at han gik ved hendes Side uden at kuune tale et sornustigt ^rd, endsige synge en lystig Sang som for andre Piger. Dette var det sædvanlige, der var hændt ham.^ Patrick O'Brien og Cathleen.

Naar der i den nærmeste Tid derester til-sældigvis blev talt om Cathleen ^Connor og huu blev kaldt eu smuk og kraftig Pige, var det Patrik ubehageligt; thi det fyutes ham ikke stort bedre eud eu Foruærmelse, eller det var magtesløst hin-kende Ørd i Forhold til, hvad han vidste eller havde seet foran og i Skoven. Men havde Nogen paa egne Vegne høit og tydelig udtalt dette, faa vilde Patrik upaatvivlelig have udfordret ham til Møde med siu Shillelagh, saalæuge hau kuude røre sig. Kort, hau havde fornummet Noget, enende, en Magt, der berufede fuldstæudigere, mere udholdeude og lyksaligere end nogensomhelst Drik, han hidtil havde kjendt, og dels fordi han faaledes uvilkaarlig havde forandret Smag, dels fordi han tænkte paa at behage Cathleen og mulig saae heude til Hustru, holdt han^op at drikke, udeu dog at gaae iud i en Asholdenhedsforening.

Naar en uug Maud bliver faa kraftig for-elsket, vil han i Neglen trods al ængstelighed og Tøven søge en Leilighed til at sige det, og det slaaer da sjelden feil, at Leiligheden engang bliver fuuden, og da dette skete mellem Patrik og Cath-leen, var der to lykkelige Mennesker slere i Ver-den; thi Cathleen holdt ogsaa af Patrik, hvilket^ Patrick O'Brien og Cathleen.

maaskee allerede var at formode af den Virkning, huu havde gjort paa ham i Skoveu; thi det er vist sjeldent, at en Person, der er ligegyldig stenet, drager en saadan usynlig Lys- og Ildsuuke ad siu Vei.

Meu gauske kort Tid efter, at de To havde givet hinanden deres Tro, døde Cathleens Fader, og hendes Stedmoder besluttede at gifte fig igjen.

En Morgen stod Cathleen udeusor Patricks Hytte eller Hus, og da hau henrykt sprang ud og hilste hende og bød hende indensor, vægrede hnn sig og sagde: ,^Ieg kan nu ikke længer blive hjemme, og Du veed, Patrik, hvad Fader M^Kay siger: at vi Irlændere ere letsindige og giste os udeu at eie Noget, og saae stor Familie, og saa drikker Manden, og Konen bliver ulykkelig og et Svin. Saadan skal det ikke gaae med mig og Dig, Patrik; jeg vil ikke opleve at see Dig komme suld hjem . . . .

^Eller gaae fuld ud^, tilføiede Patrik, der tæukte med mere Erfariug og desudeu var skjelmsk fom eu Irlænder.

^Nei^, vedblev Eathleen, ^og derfor tager jeg imod Hr. ^Dooles Tilbud. Hau skal overtage eu stor Forpagtning nærved Limerick og behøver^ Patrick O'Brien og Cathleen.

flinke Piger. Saa fpare vi begge To, Du og jeg, hvad vi kau, og uaar vi have Noget famlet, gifte vi os, hvis Du ellers vil holde ud saa-læuge, Patrik ,^Ak, Cathleeu^, sagde Patrik meget alvorlig, med og aldrig ophøre at elske Digl Men hvor-længe troer Du saa, det kan vare, inden vi gifte os^ ,^Det maa komme an paa, hvor meget vi ville arbeide og fpare. Ieg har gjort en Negning og tænker, det kan vare tre Aar.^ ,,Men naar jeg arbeider dobbelt, kan det faa ikke blive i halvandet Aar, Cathleen ^ ,,Io, Patrik, faafnart vi have tyve Pund til at forpagte mere Iord og kjøbe Faar og gjøre Dit Hus ordenligt, faa vil vi gifte os.^

,^Tre Aarl Halvandet Aar^ o, Cathleen, hvorleves skal jeg holde ud at være skilt fra

Digl og faa vil Du fee alle de smukke Mæud, der maafkee ere ved Limerick, og de vil allefammen

forelske fig i Dig og sige Dig det, og saa er jeg langt borte og kan ikke sige Dig, at Du skal ikke troe, at Nogen elsker Dig saa inderlig som Patrik

O^Brienl For det er umuligt l^

,,Hør nu, Patrick^, sagde Cathleeu, ,,her er^ Patrick O'Brien og Cathleen.

min falig Faders Hund. Den er det Eneste, jeg har arvet, og den skal Du have, den skal blive

hos Dig. og n^ vil jeg kysse Dig, mens den seer paa det, saa kan Du da vide, at jeg ikke svigter.^

Det var, som om den store, sorte Hund sor-stod, hvad der foregik; thi den gik hen til Patrik og slikkede hans Haand. ,,Ia, Bob^, sagde Cath-leen, ,,nu skal Du blive hos Patrik, til jeg kommer.^

Da de kom til Stedet, hvor de skulde skilles, bleve Patrik og Bob staaende og saae sørgmodig ester Cathleen, saalænge de kunde øine hende. Derpaa gik de hjem til Hytten, Patrik meget sorknyt; men da han havde siddet nogen Tid med Taarer i Øinene, sprang han op med den Be-slutning stra^ at arbeide og blive ved, til han kunde søre Cathleen hjem, og saa begynde igjen. Det gik ogsaa meget godt. Patrik var flink baade hjemme og for Andre, var ikke stolt, men paatog sig hvilketsomhelst Arbeide, at lægge o^ hyppe Kartofler, at ruske Hør, at søre Svin til-torvs o. s. v., og han gjorde ingen Fordring, men modtog, hvad man srivillig betalte ham, som Vor-herres Hjælp til, at Cathleen kunde blive hans Hustru. Vel var Egnen ikke meget formuende, o^^ Patrick O'Brien og Cathleen.

han erhvervede kun smaa Sølvmynter, som han gjemte i et gammelt Lerkrus; men ester nogeu Tids Forløb var der et dobbelt Lag paa Bunden as Kruset.

Da kom det en Morgen som et Tordenslag over Patrik: sra næsten alle hans Naboer indløb Klage over, at Bob havde baaret sig ad som as-sindig og skambidt baade Fjerkræ, Faar og Svin. Man lempede sig saa meget som mulig ester Patrik; men han maatte dog udrede alle Ler-krusets Sølvpenge i Skadeserstatning. Dette gik ham haardt til Hjerte, ikke blot for Tabets Skyld, men ogsaa og især fordi han i denne Hundens Adfærd faae et Varfel om, at Cathleen ikke læn-ger elskede ham, hvisaarsag han skrev til hende og klagede og forespurgte sig. Derpaa fik hau et Brev, der ikke var med Cathleens Haandskrift — thi, hvor fmuk Pige hun end var, kunde huu ikke skrive, ikke eugang sit eget Navn, uden med et Kors. Det lød saaledes: ,,Dette er sor at lade Eder vide, at

Cathleen er den kjønneste Pige og vel asholdt af Alle; men jeg bevarer Dig min Tro, Patrik, og er at til-føie, at I kan give Bob nogle Stryg eller ogfaa binde ham eller give ham en Mundkurv paa.^ Patrick O'Brien og Cathleen.

Men det er Synd, og heller børste ham og ingen Griller. Ieg forbliver Eders Tjenerinde

Forpagter O^Doole, hans Kone^.

,,Hør nu^, sagde Patrik til Bob, da hau

havde læst Brevet og igjeu var blevet glad, ,^jeg har faaet Lov til at banke Dig; men jeg vil ikke være den Slemme. Du er og bliver Cathleeus Huud, og Du var Vidue, saa jeg vil tage det med det Gode.^

Da Bob hørte Cathleeus Navn, sprang den glammende i Veiret og slikkede Patrik i Ansigtet, og da Patrik mærkede, at den var saa vel dis-poneret, tog han den ud med i Nabolaget, førte den hen til Høns, Faar og Svin og fagde Cath-leen, og hver Gang gjøede Bob af Glæde og fprang tilbage til Patrik og op ad ham, som om den vilde forsikkre ham, at den ikke ostere vilde staae eller gaae i Veien for hans Bryllup, og saa tog Patrik sat igjen.

Efter nogen Tids Forløb, da der atter var Sølvlag paa Bunden af Lerkrufet, hæudtes det Samme igjen. Bob havde bevislig en Nat været henne hos en Forpagter i en halv Mils Afstand

og bidt endel as hans Faar. 0g da ^Patri^k havde været derhenne og betalt Skaden efter gode Mænds^ Patrick O'Brien og Cathleen.

Skjøn, eiede han ikke mere end se^ Penee, sor hvilke hau i sin Fortvivlelse besluttede at drikke et godt Glas ^his^y; thi det var længe, længe siden, at han havde smagt Spiritus, og han trængte

til Opmuutring.

Men denuegang opmuntrede Drikken ham

ikke; han blev kun mere trist og vred, og jo mere han nærmede sig sit Hjem, desto mere besluttede han, at han vilde have en ordenlig Asregning med Bob, om han nok saa meget havde tilhørt Cathleeu og været Vidne. Bob laa paa Bænken, og det lod til, at den vidste, med hvilke Tanker Patrik ^om hjem; thi den reiste sig ikke sor ham og tra^ lidt op i den

ene Side af Overlæben, saa at dens hvide Tænder saaes et Øieblik ligesom et Lynglimt; men den

sagde ikke Noget. ,,Naa, Du er ikke eugaug høflig^, sagde Patrik; ,,det er maaskee mig, der skal bede Dig om Forladelse, hvad^ Nei, sorrige Gaug var det eu og tyve Shilliug og tre Peuee, og deuue-gaug er det sytteu Shilliug sorudeu de se^ Peuce til whisky, hvilke Du vel ikke for Menneskene, men for Gud har paa Diu Samvittighed. Du er miu eneste ^lven ; men Du ruiuerer mig ogfaa grundig,^ Patrick O'Brien og Cathleen. og da Du uu oveuikjøbet fuærrer ad mig, og jeg har faaet Lov, faa skal Du have et ordeuligt ^ Øg med Lyuets Hurtighed, iuden Ørdet endnu var sagt, sørte Patrik med sin Shillelagh et Slag imod Bob. Men Indledningen havde sormoden-lig været sor lang og sorberedt Bob altsor godt; thi han uudveg Slaget, soer tilbage i Stuen og stillede sig op med et vildt Glam, som om han vilde sige: Ieg har længe ventet paa at see, hvem af os To der er stærkest. det sornøier mig, at Du vil forfvare Dig^, fagde Patrik, ^,tag uu Dit Hoved iagtl^ Bob bøiede virkelig af for Slaget, fom om det gjaldt Hovedet, og vilde derpaa fpriuge løs paa Patrik; meu uu først kom det virkelige Slag og ramte Bobs høire Forpote, og det var upaa-tvivlelig et meget haardt Slag; thi Bob tumlede i selve Springet, snurrede helt rundt og løb saa paa Tre ud i det lille Kjøkken. Men nu havde Patrik eugaug slaaet og vilde slaae mere, hvorsor hau sulgte Bob. Bob krøb op ad en lille Stige, der førte til Loftet, og blev staaende paa Nanden, som om han indsaae, at Stillingen var gvd at forsvare, eller fom om han nu vilde indlade fig i underhandlinger; men^ Patrick O'Brien og Cathleen.

Patrik krøb ester med hævet Shillelagh, og da Bob nu ikke saae anden ^ldvei, vendte den hastig om og sprang ud as Glugvinduet og slap derved saa nogenluude, meu ikke gauske; thi idetmindste Enden af dens Hale fik det vældige Slag, fom Patrik havde tiltænkt Bobs Nygstykker paalangs. Størstedelen af Slagets Magt ramte derimod Gluggeus Karm, kuuste det gamle Træ og et Stykke as Straataget og aabnede sor Patricks Øine det mest

forbaufende Syn: Fra en Leerkrukke udvældede eu Strøm af Guldmyuter, der hoppeude og klingende udbredte fig paa Loftets Gulv.

Patrik troede ikke siue Øine. Han blev bange sor, at der havde været altfor megen Vel-signelse eller sær Fortryllelse i den whisky, han havde drukket, ^og hau stod læuge og saae paa det Hele med eu vautro Miue, som om hau formo-dede, at Nogeu var bagved og troede, at han var dum uok til at lade sig uarre. Meu ester eu Stuuds Forløb meute hau dog, at hau kuude tage eu as disse gulrøde Tiugester op og see paa deu, og saa saae hau, at deu ester ^ldseeudet at dømme var eu Guldmynt fra Aaret og den Tanke opkom da hos ham: at muligvis eu af^ Patrick O'Brien og Cathleen.

hans Forfædre havde skjult Penge her; man havde dog forhen hørt Sligt.

Inden det blev mørkt, havde han opfamlet hver eneste Mynt; men nu, da deu overbevisning dæmrede sor ham, at han var blevet rig, kom ved Siden as Glæden en ligesaa stor Angst, nem-lig den, at Bob, som havde givet Anledning til den hele Berigelse, løb rasende om og bed alle Landets Faar, saa at han netop havde faaet Pen-gene for at betale Bobs ^ldskeielser. Tanken om, hvad Cathleen vilde sige, og Frygten sor, hvad Bob vilde gjøre, holdt ham vaagen den hele Nat, og om Morgenen lyttede han ængstelig efter en-hver Lyd, maaskee Beføg, der anmeldte bidte Faar; men Ingen kom.

Hele Dagen tilbragte han son^ i Feber; men om Aftenen nedgrov han de fleste as Mynterne i Stuegulvets Ler, og uæste Morgeu begav hau sig paa Veieu til Limerick.

Da hau kom til Ø^Dooles Forpagtergaard ^ splt^ ^fl^ Cathleeu, var huu ikke tilstede; meu da hau blev sørt ind til Madam Ø^Doole og navngav sig, raabte huu: ^,Saa I er deu Maud, skikkelige Folk ikke kau være hosl Hvilket Frueutimmer vil I giste Ier med til Haau sor^ Patrick O'Brien og Cathleen.

Tro og Love^ Har I saa lidt undseelse, at I selv kommer og melder det^

Patrik kunde ikke forstaae et ord heraf, men begreb det først, da han ersarede, at Bob den

soregaaende Dag var kommen løbende. At Bob havde kunnet sinde Cathleen paa et saa langt sra-liggende Sted, hvor den aldrig havde været, havde sorekommet Alle som et Vidunder, der kuu kunde betyde, at Patrik var blevet utro, og at skikkelige Folk ikke kunde være hos ham. Men

nu fortalte Patrik Mad. O^Doole, hvad han kuu havde havt til Heusigt at betroe Cathleen, og nu

blev der stor Glæde. Cathleeu blev hentet og var først meget forbaufet, meu derpaa desto gla-dere, og det syutes Patrik, at hendes Øine bleve, om det ellers var muligt, endnu deiligere ved

Lykken. Forpagter O^Doole kom hjem, og Bob kom ligeledes frem, og den bar sig ganske ad som

en ^tl^^, lod i Fremmedes overværelse, som om Intet var forefaldet, og hilste blot Patrick

noget koldt. Nu vilde Ø^Doole gjøre Brylluppet og op-sordrede Patrik til at sorpagte Iord der i Egnen; men Patrik erklærede med Tak, at han vilde blive^ Patrick O'Brien og Cathleen.

paa sine Fædres Grnnd, kjøbe noget Iord og sorpagte mere.

^,Men^, sagde han med betænkelig Mine til Cathleen, ,,hvad skal vi gjøre med Bob^ For det er dog Din Hund, og han har seet endel, husker Du uok, og det er egeulig ham, der har gjort os til rige Folk, og jeg kau aldrig biude ham eller slaae ham igjen; men selve Lordlieute-nanten kan ikke betale alle de Faar og Høns og Svin, som Bob i et svagt Øieblik kan behandle ukjærlig.^

Nu blaudede Forpagter Ø^Doole sig i Taleu og austillede eu undersøgelse over, hvordan Bob var vant til at leve fra Hvalp af, og hvorledes han havde levet hos Patrik, øg saa oplystes det, at Bob var en engelsk Hund, der var godt vant og af Cathleens Fader havde faaet Kjød idet-mindste om Søndagen, hvorimod den hos Patrik aldrig havde faaet Kjød eller Ben, fordi Patrik aldrig selv spiste Kjød, men levede som den fat-tigste Arbeider, siden han havde begyndt at samle Sølvpenge i Lerkruset. Meu Bob maatte have Kjød og blev vild ester uogeu Tids

Forløb, naar han ikke fik det.^ Patrick O'Brien og Cathleen.

og uu ^ skjøndt det er npassende at tale paa engang om Kjød og Kjærlighed ^ slutte vi

med det Ønske: at enhver ungersvend, der elsker en Pige og sor sin Kjærligheds Skyld kan bære lange Savn, maa have ligesaa god Lykke som

Patrik O^Brienl

IV.

^enrl^ ^il og ^ara^. ^deufor Laudsbyeu Hoduet i Shropshire tæt ved Nauden af en Bæk, laa et simpelt, men velved-ligeholdt Sted, som tilhørte en Selveier ved Navn Hoggins. Bækken var smal, men dens Bredder meget høie, og fra den ene Bred til den anden førte en Bro, der kuu bestod as tre løse, ruude Træstammer. Stra^ ovre paa deu auden Bred var tæt Skov. ^d as denne Skov kom en Dag en ^igeuuer-koue, gik over Broeu og hilste i Forbigaaeude paa Sarah Hoggins, der i dette Øieblik stod udeusor siu Faders Hus. Da Sarah hilste igjeu, staudsede ^igeuuerkonen og sagde: ^I skal, i Sandhed, have Tak for den Hilsen; jeg troer,

den spaaer mig Lykke. og skjøndt mit trinde har Hast, vil jeg dog standse og spaae Eder tilHenry Cecil og Sarah. ^

Gjengjæld. Næk mig Haanden , Du kjønne Barn.^

Sarah var, som de fleste as os ere, baade noget bange sor at blive spaaet og noget begjærlig derefter, faa at ^igeuuerkonen efter ringe Mod-stand sik hendes Haand i sin. Konen saae i Haanden, derpaa op i det sriske, syttenaarige An-sigt, derpaa igjen i Haanden og sagde: ^,Den vil blive lagt i en Lords Haande ,,For Guds Skylde raabte Sarah; amener I: sor Altret ^ ,,For Altret eller ikke for Altret, det staaer ikke i Haaudeu, det er Menneskesky, raabte ^i-geuueriudeu leeude og sjernede sig. Nogle Timer senere, henved Solnedgang, sad Sarah tilligemed hendes Fader og Moder og et Par yngre Sødskende udeusor Huset ved deres Astensmaaltid. Solen kastede sine skraae, rødlige Straaler henover dem og over den store, stille Skov hinsides Bækken. En temmelig ung, vel-vo^en Mand, med Nandsel paa Nyggen, kom rask ud af Skoveu og gik over Broen; men enten var han ikke vant til at gaae over den Slags Broer, eller en af Stammerne laa løsere end sædvanlig og rullede uuder ham, uok, han styrtede ned iHenry Cecil og Sarah. ^

Bækken. Familien skreg høit og var overbevist om, at han havde slaaet sig ihjel i Faldet; men da man ilede til, saae man, at han var paa Benene og skjøndt blødende søgte at arbeide sig opad Skrænten. Man kastede et Toug til ham, hjalp ham op og bragte ham stra^ tilsengs, uagtet han paastod, at det slet ikke var nødvendigt. Næste Morgen kom han ned, frisk og rask, takkede Familien og fortalte, at han hed Henry Silley og var Mekaniker, havde lagt fig lidt Penge op og nu vaudrede uashæugig om, til hau maaskee fandt et Sted, hvor der var godt Arbeide. Han havde et trinde i nogle Miles Afstand og spurgte, om han ikke turde lade siu Nandsel ligge her hos Hoggins, til han kom tilbage. Den Tilladelse fik han beredvillig; man syntes godt om ham; man var ham taknemlig sor, at han ikke havde slaaet sig ihjel lige ved Familiens Hjem og i dens Paasyn.

Lidt ester Middag vandrede han bort og kom ester nogle Timers Forløb til Sir balter Kings-leys Herresæde. Her kaldte han sig Iohn Burke og afleverede et Aubefaliugsbrev fra Henry Ceeil, ældste Søn as Lord Burleigh, der anbesalede ham som en dygtig Blomstermaler. Som Følge asHenry Cecil og Sarah. ^

dette Anbesalingsbrev blev han meget godt mod-taget og sik stra^ et Værelse anvist; thi der var indledet Familieuuderhaudliuger om eu Forbiu-delse mellem Heury og Adelaide, ældste Datter as Sir balter Kingsley, og i Anbefalingsbrevet havde Henry Ce^il ikke blot nævnt Iohn Burke som eu sortræsselig Maler, meu ogfaa fom eu meget god Veu af fig. Adelaide værdigede ham denne Asten og det sølgende Par Dage netop saa megen Øpmærksomhed, som tilkom ham ifølge en saadan Anbesaling. Huu lod ham male uogle Blomster, give hende nogle gode Naad med Hen-syn til hendes egne Frembringelser, men beskjæs-tigede sig ellers ikke med ham, syntes knap at see saadan paa ham, at huu seuere kuude kjende ham igjen. Et eneste Øieblik vakte han maaskee hendes Interesse, da der nemlig var Tale om Lordens Hus i London, som var meget pragtsuldt udstyret, og som

deu gamle Lord mentes at ville i levende Live asstaae til sin ældste Søn, hvis han gistede sig.

Samme Aften afsendte Iohn Burke eller Henry Silley følgende Brev:

Mylord og dyrebare Fader l Den uuge Dame er Fuldkommeuhedeu felv, men ^ eller ogHenry Cecil og Sarah. ^

^ pasfer ikke til mig^ I Haab om, at dette guustigst bliver mig undskyldt, sorbliver jeg, Mylord og dyrebare Fader,

med sønlig æresrygt Henry Cecil.

Sandheden er, at den unge Mand var Henry Cecil, Earlen as Burleigs ældste Søu og Arviug til Peerstitleu og Godserne. Han havde sat sig i Hovedet, at han vilde elskes sor sin egen Skyld, og derfor aflagde han hint Besøg under salsk Flag. Forresten sagde han ikke usandhed. Han havde

studeret i Oxford, meu lagt fig baade ester Kuust og Haaudværk, kunde vise sig baade haardsør og

sorkjælet; men sremsor Alt var han betaget as Trang til at kunne give sig helt og tillidsfuldt hen og erhverve en Andens hele Hu og Sind til Gjengjæld.

Da han vandrede bort fra Kingsley-Hall, fagde han til fig selv: Den Gamle bliver vred, og nu opsylder han sin Trusel. Hau troer, hau kan sulte mig til at tage eu Koue. Ia, nu skal jeg tage En, der er sorelsket i vort Hus i Loudon, en Anden, der længes ester min Moders Død sor at kuune bære Familiejuvelerne, en Tredie, der vil herske som Dronning paa Burleigh- Castle,Henry Cecil og Sarah. ^

eller eu Fjerde, der vil alle tre Dele og Mere eudnu. Var jeg kommeu der uuder Navnet Henry Eeeil, havde hun, Gud hjælpe mig saa saudt, svoret paa, at huu elskede deu Persou, jeg nu gaaer og staaer i, meu som huu aldeles foragtede uuder Navuet Iohn Burke. Nu ikke flere Prøver af deu Slags l Med Et hufkede hau paa, at hau skulde heute sin Nandsel hos Hoggins, og den Følelse as Glæde, der ledsagede denne Huskeu, blev ham selv saa paasaldende, at han begyndte at under-søge den, og saa standsede han ved Billedet as den uuge Pige. Fra dette Billede kom der et Solskin, en Friskhed og Varme til hans Sind, som han hidtil ikke havde kjendt. Han sagde soruudret til sig selv: Er det virkelig Kjærlighed, som jeg begyuder at søle^ ..... Vil huu saa elske mig^ .... Deu nydelige Pige, der seer saa hjertens uskyldig ud, kau jo godt være forelfket i eu af siue Lige i al Tugt og ^Ere. Hele Verdeu staaer ikke stille sor at veute paa Peer-Søuuer . . . . Meu om saa var^ ..... ^m nu hunl . . . Der er dem, der har gistet sig med Thea-terprindsesser ..... Henry, gjør Dit Bedstel Da han kom tilbage til Landsbyen, blev hanHenry Cecil og Sarah. ^

euduu en Dag hos den gjæstsrie Familie og leiede sig derpaa et Hus laugt sra deu, i den anden Ende af Landsbyen. Han bosatte sig som rigtig

Mekaniker, og skjøndt han næppe i London eller en anden stor By vilde blevet anerkjendt som

^t^ ^ ^t ^ ^^t ^t l Hodtlet. Han knude istaudsætte ^hre, Laase, o. desl., og han forstod sig desudeu udmærket godt paa Heste, og efterhaaudeu faudt hau Behag i at drive en lille, ærlig Hestehandel, hvilket bragte ^ham i Anseelse.

Ved Iuletid var der megeu Lystighed i Lands-byen, og paa den saakaldte ,,Tolvte Nat^, Hellig-trekonger Aften, var ungdommen famlet hos Hog-gins.

Først legede man ^^ hvilket be-staaer i, at en Kjedel med Nom eller Brandy og nogle Nosiner bliver sat over Ilden, og de, som have Lyst, gribe med Fingrene ester en Nosin. Saa bliver der Skrig as dem, der brænde sig, og høi Latter as dem, der have brændt sig eller skulle til det.

Deu Leg trættede dog snart, og saa sulgte ^t^r^t^. Mau tegner paa smaa Stykker Papir en eller anden Figur, f. E^. eu Konge, en Dron-ning, en Procurator, en Harlekin, en Maidron-Henry Cecil og Sarah. ^

ning, og kan man ikke tegne Skikkelsen aldeles tydelig, skriver man, hvad den skal betyde. De tegnede Blade blive tilligemed hvide Blade rullede sammeu og kastede i eu Hat, hvoras euhver i Selskabet maa trække, og deu Figur, man trækker, den Nolle maa man spille hele Aftenen, faa godt, man kan; men de Fleste ville gjerne have

en saa-dan Nolle at spille. Nu traf det fig saa, at Sarah trak eu ^igeunerkvinde og Henry en kon-gelig Kammerherre, og da huu skulde spaae ham, saldt hun ud af Nolleu og stod ganske sortabt; men i det Samme begyndte Musikeu at spille deu uatiouale ^ndlingsdands ^ ^^ ^ ^^ øg saa g^b Henry Sarah om Livet, og da huu i siu Sindsbevægelse ikke gav Agt, lykkedes det ham i Dandsen at føre hende hen under Mistelsteinen, der hang ned sra Midten as Lostet, og saa havde han efter Skik og Brug Net til at kysfe heude uuder Mistelsteiueu, og det Kys tør gives paa Læberue, medeus mau ellers, idetmindste naar Folk see paa det, kuu kysser paa Kinden.

Ved dette Kys udbrød Sarah: ,,Gud srie migl^ og ilede heu til siu Moder. Da Mode-reu saae hendes Sindsbevægelse, drog huu heude med sig og udspurgte heude; meu Sarah kuudeHenry Cecil og Sarah. ^

ikke give anden Forklaring end, at i det Øieblik hun var bleven kysset, var huu kommeu til at tæuke paa Lordeu, som man havde spaaet hende, og var blevet saa bange og næsten svimmel as Angst og .... og ... . Frygt.

Henry kom til, og paa hans Spørgsmaal svarede Moderen temmelig usammeuhængende; men han sorstod dog baade det Besynderlige, at en Lord var bleven Sarah spaaet, og at hans Kys havde sat hende i ^ro, og han udbrød: ^Sarah, føler Du for mig^ Vil Du gjøre mig lykkelig, vil Du være miu Hustru ^ Sarah svarede med Graad og med Glæde: Henry, saa er jeg frelst l Ingen i Verden kan være Dig saa god og tro, som jeg skal være Digl^

Kort ester stod Brylluppet, og da de kom hjem sra Kirken, sagde Henry til Sarah: ,^Du har gjort mig lykkelig. I Saudhed, jeg skal betale Dig detl^

Et Aarstid ester fødte Sarah eu Søu, og i Glædeu over at have en Søn sagde Henry igjen: ^Sarah, jeg skal betale Dig detl^

Dette gjentog han ved lignende Leilighed et Par Gange senere, saa at det i Hodnet blev Skik,Henry Cecil og Sarah. ^

uaar man var meget glad over Noget, at sige: Ieg skal betale Dig det.

Henry tog regelmæssig engang om ^lgen til-torvs i den nærmeste By og blev da borte en Dags Tid; men engang sendte han sin Hustru Bud, at huu ikke maatte veute ham i de sørste Dage, og det varede eu hel ^lge, iuden han kom hjem. Han var meget alvorlig^ men sagde: ,^Nu skal det ikke let skee igjeu, Sarah, at jeg forlader Dig. Derimod har jeg et Forslag at gjøre Dig. Paa miu sidste udflugt har jeg i visse Maader tjeut godt, og jeg meuer uu, at Du ogsaa eugaug kuude uude Dig en Fornøielse. Der skal være stor Fest i Anledning as, at den nye Earl as Bur-leigh kommer hjem og tager Godset i Besiddelse. Skal vi ikke ride dertil og see paa Festeu^

Det var Sarah villig og gjerue beredt til, og Heury sremheutede eu ny Kaabe, som han havde hjembragt til hende.

En Formiddag henad Middag nærmede de sig Burleigh- Castle og saae Borgen med dens tykke, normanniske Taarne hæve sig paa en Høi, opad hvilken, i jevn Skraaning, sørte en bred Allee. Paa begge Sider as Alleen var der tæt af Mennesker i Søndagsdragt, og de forekom

4Henry Cecil og Sarah. ^

Sarah at see paa hende og Henry med megen Foruudring eller endog ^villie, idet de kom sra en Sidevei og rede ind i Alleen, som Andre med ærbødighed lode tom.

,,Vi ride vist i Veien^, sagde Sarah.

,,Ieg skal sige Dig, Sarahs, svarede Henry, ^j^ kjender Nogen inde i Slottet, der vil tage sig as vore Heste; vi kan godt ride ind.^ Et Øieblik efter aftog han sin Hat, udeu at Sarah bemærkede det, og i samme Øieblik be-gyudte det med utallige Hurraraab paa begge Sider as Veieu.

^Nu kommer bestemt Herskabet^, sagde Sarah urolig.

svarede heudes ægtesælle, ,,det er sor-modenlig dem, der komme i Vognen bagved os^.

Sarah vendte sig uvilkaarlig; meu til siu Forbauselse eller uæsteu Skræk gjeukjeudte hun med sit skarpe Moderøie sine tre Børn i Vognen.

Det svimlede sor hende; men i dette Øieblik

sprang hendes ægtefælle af Hesten, holdt hendes Stigbøile og sagde: „Velkommen til Burleigh-

Castle, ædle Fruel^

0g idet hau vendte sig til Mængden, der stimlede sammen omkring dem, raabte han: „DetHenry Cecil og Sarah. ^

er Eders Frue^ Huu har gjort mig meget lyk-

keligl Holder as hendel Og her er vore Børnl^ Nu blev der et Hyldingsraab udeu Ende, og

den nye Earl og hans Hustru og Børu bleve bogstavelig baarue paa Hæuderue iud i Borgeu. Da de endelig vare alene i Slottets Hal og stode ved Vinduet og saae ud paa Mæugdeu as deres Vasaller, der vedbleve at hilse og lykønske, sagde Henry: ‚^Ieg har ikke betalt Dig endnu, Sarah ^

V.

billedhuggeren. ^aa et smukt Laudsted i Nærhedeu as Lissabou boede et Par uuge Folk. De levede kjærlig sam-men, meu meget eusomt; thi Manden var over-ordenlig skinsyg. Han kuude sige sig selv, at det var udeu Gruud, meu formaaede ikke at bekæmpe den Blaudiug af Smerte, Vrede og Augst, som opkom i haus Sind, uaar en anden Mand saae paa hans Hustru, og da hun var as et blidt Ge-myt, saudt hun sig for hans Skyld i at leve af-fondret fra Verden.

Den Eneste, der kom i deres Hus, var eu gauske uug Billedhugger, eu Barudomsven as Don Camillo ^ saaledes hed ægtemanden. Han var paa en Maade Postbud imellem dem og Verdeu, bragte dem alt Nyt, meu med Livlighed og Glæde, saa at Huset ligesom blev lysere, uaar hau saaes komme.Billedhuggeren.

En Dag bragte han en Nyhed, der vedkom ham selv: Han havde ved Akademiet vuudet deu første Pris, hau var paa Veie til at blive en be-rømt Mand. Men i Maaden, hvorpaa han for-talte det, eller rettere: i det Blik, hvormed han saae paa Donna Antonia, forraadte han, at det var for hendes Skyld han havde stræbt, as hende, han havde suget Begeistring.

Don Camillo bemærkede ikke dette hastige, lidenskabelige, ^hengivelsesfulde Blik; meu ved at møde det blev Douua Autouia tilmode, fom om hele heudes hidtidige Liv havde været eu Drøm eller eu Feiltagelfe, som om huu aldrig havde elsket uogeu Anden end den uuge Billedhugger.

Huu sorudsaae, hvilkeu forfærdelig ulykke der vilde afstedkommes, hvis hendes ægtefælle nogen-sinde opdagede Sandheden, og skjøndt den vold-somt opblusseude Kjærlighed kunde have bragt Sydlænderinden til at trodse sin Mand og den hele Verden, indsaae huu dog ogsaa, at hun sor Billedhuggereu ikkuu kuude blive eu kort Heuryk-^kelse og derpaa en Byrde eller Forbandelse; thi han var yngre end huu, og han burde, meute huu, være sri og glad sor at følge siu store Bane ud i Livet.Billedhuggeren.

Deu heftige Kamp, hvori hun kom med sig felv, og den store Lidelfe, fom fulgte af, at heudes Forstaud stræbte at holde Tøilerne, kastede hende paa Syge-

leiet, og selve den Omhyggelighed, hvormed hendes ægtefælle pleiede hende, forøgede hendes Mismod

og Lidelse, saa at hun bukkede uuder sor Sygdom-men og døde.

Da deu sørste Sorg havde sat sig, gav Don Eamillo sig til at uudersøge heudes Gjemmer; thi hau var skiusyg euduu efter heudes Død og kuude ikke komme af med den Tanke, at hun havde baa-ret paa eu Hemmelighed, der var kræukeude for ham. Men han fandt Intet, der bestyrkede hans Mistanke.

Derpaa henvendte han sig til Billedhuggereu og bad ham, ester Eriudriugeu udhugge eu Mar-morstatue af Douua Autonia.

Dertil var Kuustuereu stra^ villig, og ester uogeu Tids Forløb stod Statueu særdig i haus Atelier.

Da Dou Eamillo saae den staae der, med et Smil og et udtryk, som om den levede, sprang han imod

Billedhuggereu og skreg: „Du har elsket heude ^Billedhuggeren.

„Stillel^ sagde Billedhuggeren og tvang ham tilside.

huu har elsket Digl Ieg kau see detl^ raabte Dou Camillo ude as sig selv.

Billedhuggereu sprang i hans Arme med ^d-raabet: „Har huu ^ . . . Saa bliver jeg euduu eu stor Maudl^ ^ og sauk i det Samme død til Iorden trusfeu i Hjertet af Dou Camillos Dolk.

^ e n li i.

srom Mandæer* ved NavnSenki boede ved Siden as en Muhamedaner. Denne sorsulgte og krænkede ham paa mange Maader, bl. A. ved at give sin Huud Navnet Senki. Naar han vidste, at Senki var paa sit Tag ^Husets sriskeste Sted^, kaldte hau paa sin Huud, og uaar da Seuki sva-rede, sagde Muhamedaueren : „Det er min Huud, jeg kalder paa.^ Meu hvis han taug, udskjeldte Muhamedauereu ham, sordi hau ikke svarede, uaar en Nettroeude talte til ham.

Da klagede tilsidst Senki sin Nød for Himlen, og den fendte Solen til ham i en Løves Skikkelfe. Han bad Løven om Hjælp, og Løven omstyrtede

* Om Mandæerne, ^en eiendommelig, blid Religionssect ved Euphrat, se Anmærkninger.Senki.

Muhamedanerens Hus. Derpaa bad Løveu Senki om Tilladelfe til at kysfe hans Haand, og da dette var skeet, opdagede Senki, at hans Haand var sor^ vandlet til en Hundepote. Han klagede høit der-over, hvorpaa Løven sagde: „Vil Du have Hævu sor Iutet^ Deu sromme Mauds Søu kom hjem, steg op paa Taget hos siu Fader og spurgte, idet hau soruudret saae sig om : „Hvor er vor Naboes Hus^ Fadereu svarede: „Det har jeg i miu retsærdige og sromme Vrede ladet omstyrte af Soleu.^ Da søuderrev Søunen sine Klæder og satte sig hen i en Krog, hvorsra han knude see Husets Nuiuer, og udtalte Løstet om, at hau sra uu as ikke vilde spise eller drikke. Forsærdet spurgte Fadereu hvor-s^ ^ ^Fø^, svarede Søunen stille, det Hus boede huu, jeg elskede, vor Naboes Datter.^ Ester uogeu Betæukuing sagde Faderen: „Dit Løfte har Intet at betyde; jeg er en saa srom Mand, at jeg kau løse Dig dersra. Ieg løser Søuuen svarede: „Du kau ikke løse den, der ikke vil løsest Henad Asteu lod Fadereu briuge Spise og Drikke op, tæt ved Søuneu, satte sig tilbords ogSenki.

sagde: „Du er i eu stor Vildsarelse, miu Søn; Kjærlighed er Iutet eller eu farlig Tiug. Hør ^ft^, og jeg vil fortælle. ^ Da S^erue fordreve vort Folk fra Basra, begave de Fleste sig her til Egueu ved Euphrat; meu Nogle uedsatte sig i Ah^oas. Nu veed Du, miu Søu, at isølge vor hellige Neligious Forskrifter skulle vi altid boe ved riudeude Vaud, og mau besluttede dersor at lede deu Flod, der strømmede uær Ah^vas, iud i Byeu. Meu da mau til deu Eude, sor at tviuge Flodeus .Løb, opsørte eu Dæmuiug, blev Arbeidet altid uedrevet om Natteu. Mau udstillede da Vagter, og disse saae, at der om Natteu kom eu De^o ^ond Aand^ og nedbrød Værket. ypperstepræsten skrev Bønner og besværgende Ørd paa Stykker Papir, der bleve kastede i Floden; men det nyttede Intet. Da sagde ypperstepræstens Datter, som var meget smuk, til sin Fader: Den De^o, som forfølger os, er udeu Tvivl eu ubekjeudt De^o, og da Du ikke veed haus Navu, virke Diue Befværgelfer ikke; men jeg vil skasse Dig hans Navn at vide. ^ Den sølgende Nat gik huu til Dæmuiugeu med sin Fader og bad ham skjule sig tætved og, saa-snart han hørte Degens Navn, uedskrive det; thi da kuude De^en stra^ fanges. Hun gik ud paaSenki.

Dæmningen, asklædte sig og ventede paa Aanden. Da han kom, blev han henrykt over at see en saa skjøn Iomfru, og hau spurgte heude, hvad huu vilde paa det Sted. Huu svarede, at huu elskede ham og vilde ægte ham, og dertil var hau stra^ villig. Meu, sagde huu, sør det kau skee, maa jeg kjeude Dit Navu, sor at jeg kau vide, hvorsra og af hvilkeu Slægt Du er kommeu. ^ Han sva-rede: S^m B^n ber Ds^heds^haua er mit Navn. ^ Saasnart han havde udtalt det og ypperste-præsteu havde uedskrevet det, var hau saugeu. Der seer Du, miu Søn, hvad Kjærlighed er. Deu besnærer baade Mænd og De^os. Kom nu og spis.^

Da Sønnen ikke esterkom Indbydelsen, sagde Faderen: „Hvad tænker Du paa^ Søuueu svarede: „Ieg tæuker paa deu Tid, da deu, hvem Du har begravet, gik iudeufor det Gitter, fom uu ikke er mere.^ Fadereu gik ued i Huset og lagde sig til Hvile; meu ved Miduat stod hau op og saae efter Søu-ueu. Hau fad euduu fammeubøiet i Krogeu.

Fadereu fagde: ,,Du spurgte mig slet ikke om, hvad der blev as De^en, da han var fan^en.^ ,,Nei, Fadere, fvarede Sønnen.Sen^i.

,^Saa vil jeg sortælle Dig det. Hau sagde: Lader mig gaae, saa vil jeg til Gjengjæld bringe Eder til et Sted, hvor ingen Muhamedanere sindes. En Fredag vil jeg komme og hente Eder; holder Eder da beredte i Eders Huse, og siger ikke til m^ at j^ s^ v^t^ ^ ^ t^ ^m^ ^at^ slag og lode ham fri. Deu eue Fredag gik efter deu audeu, og hau kom ikke. Eudelig eu Fredag, da de ikke læuger tæukte paa ham og vare paa Markeu, kom hau og flyttede dem Alle, Menne-skene med deres Huse, Kvæg ogGruud, bort igjen-nem Lufteu, faa at der sideu den Tid ingen Man-dæer er i Ah^oas, og man vidste kun, at De^en havde sørt dem bort til Landet Bejadhie, hvilket Land ligger i Mohgreb. Der er Iorden af pnrt Guld, og der er altid Foraar.

Saa kom for ^ Aar sideu en Fremmed, der havde reist langt, til Basra og viste ved Til-sælde en Mandæer en lille Guldkop, som hau havde faaet paa siue Neifer. IKoppeu var mau-dæiske Tegu, og da deu Fremmede blev udspurgt, svarede hau, at hau havde været i Mohgreb og var kommeu til Grændsen as Landet Bejadhie. Men ind turde hau ikke komme, fordi hau ikke var Maudæer. Eu Kviude, der boede ved Græudfen,Senki.

havde bredt et hvidt Silketæppe for ham og be-værtet ham med kostelige Spifer i Guldskaale og endelig givet ham en Kop. I det Land, tilsøiede han, er der utallige Hjorder, som Iudvaanerne eie

i Fælleskab. Overalt er rindende Vand, og naar en Fjende nærmer sig, bliver han til Sten, indtil

ypperstepræsten løser ham og sender ham hjem i Fred.

Da Mandæerne i Basra hørte dette, bade de den Fremmede om at søre dem til Landet Be-jadhie; men han uudskyldte sig med, at hau var paa eu Pilegrimsvaudriug. Derimod betegnede han Veien meget nøie, og fire Mænd bleve ud-seudte for at finde Landet og forefpørge, om Man-dæerne i Basra Alle turde komme.

De fire Mæud droge da ud og vaudrede i se^ Aar. I det syveude saae de Landet Bejadhie; men sordi der havde været forføgt Svig mod Lan-det, havde ypperstepræsten opreist en umaadelig høi Bjergkjæde, som ikke kuude overskrides. De fire Mæud veudte da om; meu de tre døde paa Hjemveieu. Den fjerde kom tilbage og fortalte i syv Dage og syv Nætter om sin Neise. Derpaa døde han af Sorg, fordi hans Kone havde giftet fig, medens han var borte. ^ Der seer Du, minSenli.

Søu: det er ægteskabet. Manden drager ud ester Laudet Bejadhie, imeus gister Kouen sig. ^ Hvad tænker Du paa, miu Søn^ ,,Ieg tænker paa, at i Paradis vil Huu igjeu vaudre bag et Gitter.^ Fadereu søgte paauy sit Leie; men henad Dag-gry stod han op og saae efter Sønuen. Han fad endnu i Krogeu. Der var Dug paa ham, og da Fadereu rørte ved ham, faudt hau ham saa kold, som om hau var død. Fadereu blev bauge, og tæukte, at hau virkelig kuude døe.

,,Hvad skal jeg dog gjøres udbrød hau, til-hyllede sit Hoved og kaldte igjeu paa Soleu. Den kom i Skikkelse as en Elephant.

,,Kan Du igjeu opreise Huset uforaudret med alt Leveude^ spurgte han Elephanten.

,,Ieg kan^, svarede Elephanten, og Huset stod der igjeu.

,,Hør uu^, sagde Seuki, da Elephanten vilde gaae, ,,kuude jeg ikke nu slippe af med den Hunde-pote^

,, Skulde Løve og Elephaut have gaaet gauske for Intet ^ fvarede Elephanten og fjernede fig.

Stra^ efter kom Mnhamedaneren frem paa Husets Tag og raabte over: Seuki, ikke miuSenki.

Huud, meu min Nabol Ieg har havt en skrække-lig Drøml Ieg drømte, at Du var en Løve og udstrakte Din Pote og omstyrtede mit Hns og be-

gravede mig og alle Mine. Og min Datter drømte, at Din Søn bad sor os, og Dn udstrakte Diu

Haand og gjorde os Alle levende igjen.^ ,,Drømmen var sand, og dette bærer jeg der-sor^, svarede Senki og viste sin Huudepote. Meu Muhamedaneren knnde ikke see Andet end, at den var en Løvepote, og raabte: fromme og

mægtige Mand, saa skal Din Tro være min og Din Slægt minl^ Da rakte Senki sin Huudepote srem sor at velsigue siu Svigerdatter, og se, i samme Øieblik var deu igjeu eu Haaud.

VII. ^urele^.

^tudeuterue sra Bouu vare paa eu udflugt langs Nhiuen, og efter at have besøgt Bingen og den berømte Lureley Klippe holdt de om Afteuen et Comment eller lystigt Lag i Nuinen overfor St. Goar, der kaldes die Ka^e. De havde ladet det store, øde Num, ^er eugaug var Halleu, gjøre uogeuluude ryddeligt for Grus og Steu og ladet aubriuge et stort Bord og Bæuke. Øgsaa var der blevet bragt Nidderdragter og Sværd dertil, saa at de sad i Halleu som gamle tydske Stridsmæud, og beskiuuede af uogle Fakler famt af Himleus Stjeruer ^ thi Halleu havde ikke læuger Loft og Borgeu ikke Tag ^ talte de om mauge Tiug og saug eudel af de skjøuue Sauge, hvorpaa Nhiu-landet er saa rigt. Saa sang de sig tørstige^ og drak sig igjen syngende.Lureley.

Blaudt disse Studeuter var der eu med dig-terisk Haug, men som ikke kuude synge, og i hvem Melodierne samlede sig med deres store Magt. Hvad de indeholdt as Længsel og Forjættelse, as dristig Mandsvillie og fine Kvindesmil, blev sor ham til en indre Verden as lyse og dog vemod-bringende, hastig farende Billeder, fom gjorde Sjælen ondt ved felve deres Deilighed. Han var

fra de sklesiske Bje^ ^g hed Fran^ Georg. Es-terhaanden virkede det Hele, Sangen, Vinen, Fak-

kelglandsen, Stjerneskinnet og Melodierne saadan paa ham, at det forekom ham, fom om det, der dybest og inderligst vedrørte hans Sjæl sra dens Hjemstavn, ventede paa ham etsteds, som om han kuu behøvede at gaae et Par Skridt ud i Verden

sor at betræde ,,das alte romantiske Land^. Han gik udensor, og Aftenlufteu ogStilhedeu

kjølede vel haus Tiudiuger og tilhvifkede ham eu sørgmovig Miudelfe om, at Virkelighedeu ikke iude-holder, hvad Sangen lover; men Længslen vedblev alligevel, og da han kom ned til Floden og hørte Bølgerne glide imod Bredden og saae det mat-blanke Vand svagt gjenspeile Himlens Stjerner, kuude hau havt Lyst til at kaste sig ud og blandtLureley.

de bliukeude Stjeruer deruede søge efter siu Læng^ sels Gjenstand. Da saae han med Et, at i ringe Afstand Noget, han først havde antaget for en Sten, be-vægede sig, og da han gik nærmere, opdagede han, at .det var en ganske ung Pige med rigt Haar og med et Par Øine, der syntes ham skjønnere end noget af Himlens Stjernepar. Han udbrød: ^Drømmer jeg, eller er dette et leveude Væsens Skikkelsen svarede: ,,Maaskee begge Dele.^ Fran^ blev næsten aandeløs ved at mærke virkeligt Liv i Skikkelsen og ved at høre den gjæk-kende- blide Stemme. ^ ,,Hvordan kommer Du her, soruuderlige Væsens spurgte hau eudelig.

Huu svarede: ^Det vilde være langvarigt at fortælle. Men hvordan kommer I her, Hr. Nid-der^

Hvergang Stemmen paany lød i Natten, vir^ kede den paa Fran^ so^n en Troldom, og han svarede tankeløs og dog betagen af Tanker. ,,Ia, hvordan kommer jeg her^ ,,Det burde I dog vide^, fagde eu haardere Kvindestemme tætved, og det var, som om endnu eu Steu, eu mosgroet Klippesten, var blevet le-Lureley.

vende; thi en gammelagtig lille Kone traadte ud af Halvmørket og kom nær. Huu faae paa Fran^ og tilføiede: ,,Ei, hvor I har meiet Eder udl Er I maaskee en as Studeuterne i die Ka^e^ ,^Vel muligt^, svarede Frau^ og tog sig til Panden ; ,,jeg veed ikke, hvad jeg er. Ieg er An-det end, hvad jeg troede at være. I Guds Navu

^ hvis det Ord ikke skræmmer Eder ^ hvor have I hjemme ^

^For Øieblikket i die Maus^, svarede deu

Gamle. og mau maa uu vide, at die Maus er en Nuin, der ligger paa en Klippe ikke langt sra

die Ka^e.

die Mausl^ raabte Fran^. ,,Men der er jo ikke til at boel^ ^Ligesaa godt som i die Ka^, svarede den Gamle.

,,Sig mig Sandheden, Du skjøuue Pigel^ sagde Fran^; ^as Din Mund vil jeg troe Alt.^ ,,Det er, som min Moder

har sagt^, svarede den uuge Kvindeskikkelse. ,,Maa jeg da sølge med Eder til Borgen . . . eller have I Magt og Ledsagelse nok, blive alle Klippestykker her til Niddere, naar I kalde ^ Den Gamle svarede: ,,Det er allerede nok,Lureley.

at en er blevet til Nidder, og siden I, som I sel^ siger, er Andet, end I troer at være, saa passer I maaskee til at følge med.^

Fran^ forstod ikke disse Ord; men de fulgtes nu ad opad Bjerget, og for Frau^ var det, som

om hau steg op i Skyerne og Iorden blev borte uuder ham.

Igjeuuem deu forfaldne Portaabning blinked^ Lys og hørtes Stemmer; men da de Tre kom ind, blev der et Øieblik vyb Tanshed, medens de For^ famlede stirrede paa dem. Endelig raabte En: ,,DeterMa^ ^ ,,Nei, det er Vilhelm Meisler l^ raabte en Anden; behøvede kuu ham for at blive fuldtallige.^ — ,,Vist ikke, ueil^ skreg eu Tredie, ^,see I ikke, at det er Georg, G^s egeu Georg ^ ^ ^,Det er det jo ogsaa l^ sagde deu Første; ,,velkommeu, George Frau^ uudrede sig ikke over, at eu af de Til-stedeværeude kjendte hans andet Navn, hvoruuder hau sorresten sjelden blev nævnt; han var saadan tilmode, at Alting stra^ syntes ham naturligt, og han spurgte deu Nærmeste: ^,Hvem er Du^ Maudeu gik et Par Skridt til Sideu, kom tilbage med eu Guldkroue paa og sagde: ,^Ieg er Carolus Maguus; meu naar jeg sætter HaaretLureley.

saadan, er jeg Kong Lear og bliver gal, og tager jeg Kronen as, er jeg wallenstein og altsor klog, og saa gaaer det mig ilde ^ Du sorstaaer mig vel, brave Georg ^ ,,Nei^, svarede Frau^.

Der var trods haus Nidderdragt og trods hans Sinds poetiske Betagethed Noget ved Fran^, der i Forhold til de Andres sære Lystighed maatte synes nøgternt, og det bevirkede, at han lidt efter lidt fik en profaisk Forklaring, men som heller ikke passede til hans Stemning. Den Mand, der havde sat Guld-kroue paa, blev ham sagt, var af Staud Greve, meu havde gjort fig til Livsopgave at forhøie og forædle deu tydske dramatiske Kuust, hvisaarsag hau havde samlet et Skuespillerselskab, som hau selv veiledede og førte om til de større Byer. Man var netop nn paa Neisen til en stor Stad; meu Greveu havde uudt sit Selskab et kort Øphold paa eu sorfaldeu Nhiuborg for at styrke det i Følelfeu af de forbigangne Tider.

Fran^ opfattede aldeles ikke denne Beretning med Tro. Vel mente han ikke, at den værdige Mand med Guldkrone paa vilde sige ham Andet end, hvad han felv anfaae for Sandhed; men hanLureley.

autog for sikkert, at der bagved deuue Sandhed laa eu audeu, større Saudhed, som svarede til det troldomsagtige Øieblik, da hau havde seet deu skjønne uuge Pige ved Flodeu, og til selve dette Øieblik ^ i Borgruiueu. Hau var vis paa, at hau havd^ overrasket Livet i eu uuderfuld Stuud, da det ligefom deu viugede Priudfesfe havde aftaget siu Fugle-ham.

^Vakkre ungersvende, sagde Manden med Guldkrone, skunde Du have Lyst til at blive hos os^

,,Ia, det kuude jeg visselig l^ svarede Fran^ med et Blik paa den unge Pige, der i det urolige

Lys og i de besynderlige omgivelser syntes ham alt skjønnere.

det er min Cordelia, min Thekla, min Mignon^, sagde Manden; ,,det vil sige, huu bliver det, naar hun saaer debnteret.^ ,,Mignonl^ sagde Fran^. En af Skikkelserne — thi i det flagrende Lys syntes de Alle mere Skikkelser end Mennesker ^ en noget aldrende Mand med et luuefuldt Aufigt, opfaugede Frants Blik og gav fig til at synge Visen as G^ von Berli^hingen:Lureley.

Es fing ein Knab ein V^gelein.

Hml Hm^ Da la^ht' er in den K^ifig 'nein. Hm^ Hm^ So^ So^

Den værdige Gamle vedblev: ,,Lad os da høre, hvad Du kanl^ Fran^ havde en Følelfe af, at hans eneste Dygtighed og Fortjeneste i dette Øieblik bestod i at benndre den unge Pige og være dragen til hende med en Magt og Inderlighed, der, skjøndt pludse-lig, var saa gammel som hans eget Væsen ; men uvilkaarlig, as Vaue, svarede hau med alvorlig og uøiagtig at berette om, hvilke Forelæsuinger han hørte, samt naar han knude tage

Examen og saae Embede. Ester at have hørt paa ham med lige-saa stor Alvor brød mau pludselig ud i et stort Latterkor, og da Fran^ igjeu veudte sig til den uuge Pige, gled en ung Mand ind mellem hende og ham. Den uuge Maud havde en Violin, som han spillede med megen Kuustfærdighed, meu med

de stærkeste, mest skjærende overgange sra det Føl-somme til det Listige. Han gav sig til at dandse

soran Fran^, som om han vilde træde paa ham, saae stivt paa ham med sine grønlige, stikkende Øine og tvang ham til at gaae baglængs, og imid-Lureley.

lertid sang han til sit underlige Accompagnement den høist følfomme Sang: rlnd n^enn Gott einst die Dodten ruft, Sie liebend ^u erhohen, Dann ^vollen ^vir aus einer Gruft Vereinigt auferstehen. J^h e^vig Dein^ Du e^vig meinl Ri^hts soll uns dann mehr trennenl Gott, ^vel^he Frende ^vird es sein, Zu gro^ um sie ^u nennen^ Da Sangen var endt, stod Fran^ udenfor Hallen, alene, i Mørke ; men i næste Øieblik var den unge Pige ved hans Side og sagde: Kom, denne Vei. De gik et kort Stykke, over Stene og Mur-brokker, til de stode paa en nogenluude bauet Sti, der gik nedad Klippen, og som Fran^ knude skimte. ^Her skilles vi^, sagde den uuge Pige; ,^far-

vel.^

,,Skilles^ fagde Fran^ bedøvet. ^Ia^, fvarede huu og gav ham Haaudeu. Hau stod lidt lavere end huu, og idet hau greb heudes Haaud, trak hau, uden selv at have Villie og Dristighed dertil, hende til sig, og deres Læber mødtes.^ Inden Fran^ endnu kom til Besindelse ester dette korte Seeuuds beruseude Magt, var huuLureley.

borte, og han gik nedad, sordi Veien gik nedad, og sordi Andet ikke sorekom ham muligt, meu med eu Fornemmelse, som om han egenlig ikke sjer-nede sig.

Næsten med hvert Skridt, han tog, blev hin Verden ovensor ham klarere og herligere. Nigtig-nok syntes det ham en egen, næsten pinlig Maade, hvorpaa han var bleven bragt ud af Halleu ; meu det var det Særegue ved haus Sjælsstemning, at han tog det oplevede helt med sig, levede deri som Noget, der baade var virkeligt og symbolsk, og saa blev ogsaa hin Dandsescene symbolsk: der stod altid noget Fjendtligt mellem Menneskene og Pa- . radiset; menHuu, som havde fulgt ham ud, holdt Forbindelfen aaben.

Da han kom tilbage til ,,die Ka^, fandt han sine Kammerater liggende uuder Bordet eller heustrakte paa Gulvet i meget uordnede Grupper. I Morgendæmringen saae de ud som Lig; meu hans Ersaring sagde ham, at de ikkuu sov eu Nus ud. sagde han, her ligger den søvntunge Menneskeslægt, medens jeg har været Guderues Gjæst^.

Eu as haus Kammerater kom. Han havde været nede ved Floden og vasket Nuseu as sig, ogLureley.

han raabte ved Synet af Fran^: ^,Hvor har Du været henne ^ Du var borte fra DitBauuer hele Natteul Du vil blive dømt fra ^Eren ligefom Nidder Kenneth ,,Ia, fom Nidder Kenneth l^ fvarede Fran^ i Ekstase; ,,jeg har som han været borte sra Ban-

neret ifølge høiere Ordre, men en meget høiere end den, han adlød l^

^,Det var som Pokker l^ svarede Vennen ; ,,hvor

høi var da den Ordre, og hvorhen begav Du Dig^

^,Op i Himleul Ieg har været i Himleu, ja i Himlen, det troer jeg forvist l^

^Tal nu ikke i Gaader. Har Du været suld sør os Audre, saa bekjeud oprigtig. Er Du løbeu bort ester et Skjørt, saa bekjeud det ligesaa op-rigtig.^

,,Brug ikke Ordet Skjørt^, sagde Frau^. ^,Mig er hændt Noget, der baade er viduuderligt og hel-

ligt^ og uaar det kom i Skikkelse af eu ung Kvinde, faa . . . ,,Fortæl^, fagde Vennen. Fran^ fortalte, og saasnart han var særdig, tog Vennen et stort Tinkrus og hamrede dermed løs paa et Skjold, saa at Larmeu vækkede de fleste afSoverue. Hau fagde til dem: ,,Paa die MausLureley.

er der Komødianter med unge Piger l Hvad om vi fornyede den gamle Feide, fom der utvivlfomt har været

mellem die Ka^e og die Maus, efter-fom de vare Naboer, og iudtoge deu fjendtlige Borgl^

Alle gave deres Bifald, og man drog afsted; men da man med Møie havde besteget „die Maus^, var der tomt, med ikkuu fvage Spor af Beføg. Mau uedfatte ftra^ eu Net for at dømme Ved-kommende, der havde foranlediget det frugtesløfe Tog; meu paa famme Tid heudroges opmærk-somhedeu paa et Naturskuespil. Mau havde paa Vaudriugen ikke mærket Solopgangen, sordi det var Taage. Nu brød Solglimt ind i den store, sønderbrudte Hal, og de sriske, jomsruelig bæveude Lysstriber gave Halvmørket derinde et soruuderligt Skjær. Mau spraug op i de brudte Viuduer sor at komme Soleu uærmere og hilse deu. Nedeusor laa Altiug klamt og taaget; meu oveusor saaes hist og her gjeuuem Nister eu lyfeude Klippetiude, der stra^ efter iudhylledes, medeus eu anden og en tredie blev synlig. Der kom alt mere Liv. Den døde Taagemasse asdelte sig i Grupper, der lettede som usormelige Fugle og med tunge Vinge-slag bøiede om Klipperne, og pludselig, ligesomLureley.

ved et Nyk, blev Alt, baade Himlen og Bjergene og Iorden dernede med den blaae Flod, synligt, spillende med Glands og Farver.

Nogle sornam i denne Scene blot den kvæ-gende og sorfriskende Virkning as Naturmagteu; Audre, som havde beholdt mere Aandslivlighed, saae Symbol i Kampen, følte Lyfets Seir eller Iordens fvindende Drøm eller Aander, der vege efter at have holdt haardnakket fast. En raabte: ^,Det var Lureley, som var heroppe inatl Det var hende,

der koglede for France

Lureley Klippeu var saa nær i Num og Sag-

ueue om deu saa nær Tanken, at Skaren istemte: ,,Det var Lureley l^ ^ldeu at tænke videre paa Iomfrueu, der havde siddet ved Klippen og med sin Sang draget Skibe i Malstrømmen, drog man sorgløst nedefter, syngende, men rigtignok hæst syn-gende.

Fran^ havde opsattet og udlagt Naturscenen ganske anderledes. Deroppe havde han pludselig følt Savuet: Det, der havde været, var ikke læn-ger, og han stod et Øieblik ganske ene i Tilværel-sen. Men da Solen begyndte at lyse saa livsalig

over omgivelserne, over Gruset og Steuene, hvor Huu havde traadt, sik hans Sjæl den dybeste over-Lureley.

bevisning om, at det Skete ikke knude være tabt, at det ikke tilhørte Natteu og Drømmen, men Dagen, der begyndte, Fremtiden.

Han kom tilbage til Bonn med ligesom til-sløret Bevidsthed. Noget, høiere end det sædvan-lig Iordiske, havde aabenbaret sig sor ham og havde Fordring paa ham for hele Livet. Han var ud-kaaret, hau skulde udrette Noget, selv blive uoget ^lsædvauligt ^ han vidste blot ikke hvad, og det sædvanlige Hverdagsliv, hvori han snart kom til-bage, stod omkring ham som en Mur, der hindrede ham, eller som en Taage, der blindede ham. Han vilde nødig troe, at det havde været virkelige Skue-spillere, og tæukte dog paa at reise heu og søge alle Steder, hvor der blev spillet.

Da sik hau et Brev hjemmesra, hvori hau aumodedes om at komme hjem i Familieauliggeu-der. Det maa uu bemærkes, at der altid havde været et meget godt og sortroligt Forhold mellem Frau^ og hans Moder, og da huu stra^ ved Hjem-komsteu mærkede, at ver var kommet uoget ^lsæd-vauligt i haus Siud, sik huu ham ved klog og blid Spørgeu til a^ sortælle.

Huu var uaturligvis overbevist om, at det virkelig havde været Skuespillere, og var kuu baugeLureley.

for, at hendes Søn igjen skulde træsse sammeu med dem; men huu sagde skjemtende, at det dog maaskee havde været en Drøm, hvilket Fran^ mente, at han kunde have modbevist ved at sortælle om Kysset, som han endnu med besynderlig Henryk-kelse troede at søle; men det fortalte han ikke om. Imidlertid sørgede Moderen for, at han kom ud mellem faa megen ungdom fom mulig, og da de engang beføgte en Skovrider, traf de der en ung Pige, der fyntes Fran^ paafaldende at ligne Hende, og ved dette Syn begyndte han felv at tvivle om, at Scenen

ved Floden og paa Klippen havde været Andet end et forunderligt Syn, en Bebudelfe om, hvad hau skulde sinde i Virkelig-heden.

Han gjorde meget Indtryk paa den unge Pige

og vandt hende snart med en Slags Overmagt, sordi han paa en særegen, halvdulgt Maade antydede, at de

havde mødt hinanden sør. Hun opsattede det ikke som Hentydning til, at huu liguede eu audeu, virke-

lig Kviude, ei heller uoget Syu; meu hans Ord malede sor hende en sjern eller en Fortids-Ver-

den, som hendes egen Phantasi ikke knude skabe, meu som huu sorstod, og hvori de paa mysteriøs Maade skulde have kjendt hinanden. Han over-Lureley.

vældede hende med en Poesi, som en anden Kvinde-skikkelse havde skabt; men han stod oprigtig i den Tro, at det egenlig var hende selv.

Moderen blev hjertensglad ved at see den romantiske Inderlighed, hvormed Fran^ sluttede sig til deu agtværdige uuge Pige,^ og da der blev givet de uuge Folk megen Leilighed til at være alene, kom ogsaa en Aften i Tusmørket det Øieblik, da Fran^ sagde Bertha, hvor dybt og fuldstæudig hau droges til hende, og da han ved hendes Svar hen-rykt tog hende i sine Arme og kyssede hende.

Men i det samme Øieblik, som han gav hende Brudgomskysset og følte heudes Læber mod fine, gjenvaktes uimodstaaelig hele Eriudriugeu om eller Foruemmelsen as hint andet Kys, og det fore-kom Fran^, at han først nu tilsulde forstod, at hau i hint store Øieblik var bleven berørt as en høiere kvindelig organisme. Kysset paa Bjerget var blevet givet ham af en udfpringende Nofe, der pludfelig levede, eller af Noget eudnu mere my-steriøst-herligt, havde sor Sjæl og Sands indeholdt en uendelig Forjættelse, og det Kys, han nu sik, skjøndt blidt og varmt og jomfrueligt, var mat fom den tamm^ Fugl imod Ørnen eller Glenten. Hans Forlovede mærkede Intet til det omslag, derLureley.

stra^ i det sørste Øieblik kom i hausSiud; thi selv blev huu stille og lykkelig drømmeude og troede, at haus Taushed betød det Samme.

Samtidig med, at Modereu ersoer Forlovel-seu, mærkede huu deu tilbagevendende, stærkere Melancholi hos Sønnen, og da^huu efter uogeu Tids Forløb igjeu fpurgte baade klogt og vedhol-deude, fortalte Fran^ endelig, skjøndt modstræbende, hvad han hidtil havde sortiet, om Kysset.

Moderen blev sorskrækket, udeu ret tydelig at vide hvorfor, og taug; meu da huu følte, at heu-des Taushed var taleude, fkyudte huu fig med at sige: ,,Du kau være vis paa, mit kjære Barn, at der ikke er hændet Dig Andet end, hvad der er meget sædvanligt. Det er vistnok i den Henseende ens med Mandsolk og Frueutimmer. Der er maaskee faa uuge Piger, som ikke i eu tidligere Tid have seet eu Audeu, i hvem det syntes dem, at der var en stor, ubestemt Lyksalighed, saa at det seuere forekom dem, at de maatte slaae meget as, idet de skulde modtage Virkeligheden. Men allige-vel ere de blevne lykkelige i ægteskabet. Øg saa-ledes antager jeg ogsaa, at det gaaer mangen uug Maud, der glemmer siu Drøm og bliver virksom ^ ^tl^ ^^ s^m ma^ v^ saadauue LeilighederLureley.

skal kuytte sig til, er Pligteu og ^Ereu. Dem kau mau ikke løbe sra udeu at blive ulykkelig.^ ^Ia^, svarede Frau^, ^,jeg vil gjøre miu Pligts ^,Men freidigt, tilføiede Moderen; ^den maa ikke gjøres faadan, at en ^skyldig alligevel lider. Hvis man vil være Mand, maa man tage Mag-ten over sig selv og paaskjønne Virkeligheden og ryste Drømmen as sig og blive muuter.^ ^,Saa sreidig og muuter, som jeg kau, Moders, sagde Frau^, og gjorde sig ogsaa sra deu Dag as stor ^lmage, saa at det oste lykkedes ham at vise sig muuter og glad; meu i Hjertet blev Melau-

kulien kuu dybere. Hau skrev til eu Ven^ ^,Ieg er trolovet med al Verdens^ Poesi, men maa giste

mig med dens oversættelse i Prosa.^ Men han vovede ikke at assende Brevet. undertiden kuude haus hele Stilliug fore-komme ham uuaturlig og uæsteu uvirkelig, fordi hau udeu egeu Skyld var bleveu bragt i eu faa-dau, hele Livet afgjøreude Kvide. Vel kuude da deu Tauke reife sig svagt for hans Bevidsthed, at han dog selv havde

nogen Skyld, sordi han, der jo havde begjært og paakaldt Lykken, havde ladet sig dandse ud fra deu istedeufor at holde Staud og gribe Øieblikket, koste hvad koste vilde; men at han al-Lureley.

deles udeu Øverlæg og Naadsørsel med sine Ven-ner maaskee skulde have valgt eu audeu Løbebaue sor hele Livet eller stra^ revet deu ^bekjendte med sig paa sin Bane, syntes ham dog ogsaa urimeligt, skjøudt det, at han havde ladet sig dandse ud, ved-blev at uage ham.

Det kunde trods Frants gode Villie og An-strengelse ikke i Længden skjules, at der var Noget i Veieu med ham, og mau autog saa meget sna-rere, at hans legemlige Helbred havde taget Skade, som selve hans Sinds Anstrengelse og Lidelse virke-lig svækkede ham. Lægen, der ikke vidste andet Naad, mente, at en Neise vilde gjøre godt, og da Frants tilkommende Svigerfader skulde soretage eu Neise i Nhinegnen, indbød han Fran^ til at gjøre en Nhinsart i Følge med sin Brud.

Synet as Floden gjorde Fran^ endnu mere oudt eud Tanken derom. Hjertet var nærved at standse i aandeløs Længsel overfor den Egn, hvor det underfuldt Skjønne havde aabenbaret fig for ham. Men hermed sulgte ogfaa noget Vækkende. Iord og Himmel levede igjen, der var en Sjæl eller Aand, fom gennemstrømmede Alt, og som knude træde srem paany og gjøre et underværk.

Der knude skee det Forunderligste for at forløfeLureley.

ham fra den Kvide, hvori han udeu bevidst Skyld eller Villie ^ sagde hau stadig — var bleveu bragt; det Himmelske eller det Dulgte kuude sor-barme sig over ham og pludselig vise ham, at Bertha dog var Hende. Ia, en Forvandling kuude sore-gaae med Bertha eller med ham eller med hele Verdeu. Det var en Betagethed, der steg og steg, altsom de nærmede sig det egenlige Sted, og den Maade, hvorpaa han imidlertid adskillige Gange betragtede Bertha, det søgende, af Længfel, Poesi og Feber luende Blik, lod det synes for hende, der fordrede faa Lidt, at han blev baade fuudere og kjærligere.

Saaledes uærmede de sig Lureley Klippeu, og ester Sædvane stod der, ved Skibets Nærmelse, i Skoven paa den modsatte Bred en Mand og blæste paa Valdhorn. Man lyttede med Fornøielse, medens man nærmede sig; men til almindelig Forundring, kun ikke sor Fran^, der ventede Alt, blev Ec^hoet sra Lureley Klippeu alt stærkere, ja meget stærkere eud selve Lydeu af Valdhornet lige-overfor, og da man kom ganske nær, opdagede man, at der paa Klippens Ashang besandt sig Musikau-ter. De vare phautastisk klædte, og det var, til

Frants usigelige Overraskelse, Tilsredsstillelse, GlædeLureley.

og Sorg, det samme Selskab, som han havde trusset hiu Nat. Hau kunde kjende det paa Manden, der havde baaret Krone, men især paa Hende, og idet hans hele Væsen bævede baade af Henrykkelfe og af Smerte, huskede hau, at hau var buudeu, at hans Forlovede stod ved hans Side, at han ikke engang havde Lov til at see i denNetning, og saa saae han ned. Men da saae han det hele Syn, Klippen, Skoven og hine Trylleskikkelser, affpeilede i Vandet, og i dette Øieblik havde Hun gjenkjendt ham og hilste til ham, og i hendes Miner og Be-vægelser var der Noget, som beruseude mindede om Kysset og dets Forjættelser.

Fran^ udstødte et Naab og spraug ud til Billedet, og sørst ved St. Goar drev hans Lig iland. VIII.

Fuglen, der sang. Nærved Byen, der fører til Øerne*, i Dalen, fom er velfignet med Vand og med Skygge af Træer, der bære søde Frugter, og med Græs og Blomster af mauge Farver, vogtede Elijah siu Faders Hjord tæt ved Sideu af Chajim Hakolbas store Hjorder. Det var euduu ikke eu Menneske-alder ester Ierusalems Indtagelse; Templet og Staden vare Øde og Tomhed, for den, der vovede at nærme fig, at see til, som om ikke Guds Hel-ligdom og levende Mennesker engang havde dvælet der, men som om Iorden havde aabnet sig og udkastet Ild og gloende Stene og slydende Erts

* Ved Øerne forstod man i Jødeland hele den Del af Verden, der ligger paa den anden Side af Middelhavet. Byen, der „fører til Øerne", erHavneftadenJoppe; øst for den ligger Dalen Saron.Fuglen, der sang.

og Alt derester var størknet til sorte, hæslige Klumper, Sorgeus og Forbaudelseus Form.

Meu laa Helligdommeus Tinde nedbrudt ved deu ødelagte Stads Fødder, saa havde Israel begrebet, at Herrens Tempel, før det knude gjeu-reifes i siu Herlighed paa ^ions Bjerg, maatte opbygges i Folkets Hjerter, og aldrig tilforn havde der været en faadan Iver for at studere Loveu som nu, da et ^lnder var skeet, da Nabbi Io^ nathan, den eneste Levende, der endnu kjendte Lov-fortolkningen, var i en Ligkiste bleven baaren ud as deu beleirede Stad og havde af Keiferen, Titus, faaet Tilladelfe til at aabue eu Skole. Livet var steget op as eu Ligkiste, og Alle, som kunde, hastede til Iabne ^Iamnia^ for at lytte til Nabbien eller en af hans Disciple og opfamle

Livets Ord, paa det at Ordet ikke atter skulde staae Fare for at blive begravet mellem Nuiuer.

Paa deu Tid var Elijah sekten Aar, og ^ippora, deu yugste af Chajim Hakolbas Døttre, var fjorteu Aar, og de vare uu i deu giftefærdige Alder, og de elskede hinanden.

En Dag, da de tilsammen saae et Brudetog drage sorbi med Cymbler og Fløiter, sagde Elijah: ^Hvilken lykkelig Dag det vil vorde, deu Dag,Fuglen, der sang.

da Du og jeg skulle føres fammeu uuder Hrup-pen* ^ blot Din Fader nogensinde vil tilstede det^

^ippora lo og svarede: ,^Min Fader vil være glad til ved at faae mig gift; fra ham kommer ingen Hindring.^ Elijah betænkte disse Ørd; thi ^ippora var smuk og heudes Fader rig, og hau behøvede ikke at takke Nogeu for at ægte heude. Efter eu Stuuds Forløb fagde Elijah æugstet: ,^Fra Diu Fader vil iugeu Hiudriug komme, siger Du; meuer Du da, sra uogeu Audeu^ Fra mig kau deu visselig ikke komme, og Du, Du elsker mig jo, ^ippora — er det ikke saa^ ^ippora svarede: ,^Du maa ikke blive be-drøvet og ikke tvivle om mig; meu det vil gjøre mig stor Sorg, uaar miue Søstres Mæud ville kalde Dig Am Hoore^ ** ; saa kan jeg aldrig være lykkelig^

Elijahs Bryst løstede sig i stor Sindsbevæ-gelse, og han sagde: ^ippora, hvad sorlanger Du as mig^

* Baldakinen, hvorunder Vielsen soregaaer.

** Jordens Barn, Bonde, uvidende. Landbefolkningen var Plebs, Rabbi'erne ^o^to^ Aristokratiet.Fuglen, der sang.

Huu svarede med et stort Blik: ^,Det Høieste; Du skal blive større eud uogeu as miue Søstres Mændl^

Da luede det ogsaa i Elijahs Øiue, og hau udbrød: ,,Ieg har ikke vovet at lytte til Tauken, sør Du udtalte denl Det Høieste l Nu er det sagt^ I deu almægtige Guds Navul^ ^ippora rakte ham siu Paude til Kys, idet huu sagde: tre Aar vil jeg veute paa Dig, miu Herre og Brudgom l^ Elijah gik hjem pg sagde til siue Forældre, at hau vilde drage til Iabue, og skjøudt de van-skelig knude uudvære ham sra Hjordeu, stillede de sig ikke mellem ham og Herreu, meu velsignede haus Bortgaug og gave ham eu Tærepeuge paa Veieu.

I Iabue vare mauge tusinde Disciple, og naar de sad om deres Lærere, blev den Ene over-seet sormedelst Mængden as de Andre. Dersor skete det, at der hengik et halvt Aar, inden Nab-bien endnu havde kastet et Blik paa Elijah; men da det skete en Dag ved Indgangen til Forsam-lingsstedet, standsede Nabbien og sagde til ham: ^Hvad søg^ D^ Elijah knude knap tale as SindsbevægelseFuglen, der sang.

over den store ^Ere, at Nabbien talte til ham, men svarede dog: ,,Det Høieste^. Nabbien spurgte: ,,Hvorledes beder Du^ Elijah svarede: ,,Ieg beder Herreu om at gjeuopbygge Templet og velsigue Folket og om

ikke at føre mig i ^Fristelse.e

Da sagde Nabbieu: ,,Deu, som søger det

Høieste, maa ikke srygte Fristelseu, meu bede om at blive sat paa Prøven Samme Afteu bad Elijah bævende til Gud om at blive ført i Fristelse, meu tillige om Kraft til at modstaae deu. Eu as de næste Dage kom den Mand, paa hvis Tag Elijahs Telt stod*, til ham udeufor Hufet og fagde: ,,Miu Broder, Du kau vise Gud og mig en Tjeneste ved at værge mig imod en ond Mand. Ieg har betalt ham huudrede Sekel Sølv, meu forsømte at have Vidner til-stede, og nu nægter han at have modtaget dem. Sandelig, det kan ikke være Gud velbehageligt, at eu uudersuudig Mauds Anslag lykkes, og da Du nu veed Sandheden, kan Du bevidue den, og jeg

* J Øfterland faaer man i Reglen ikke Lov til at boe i Huset hos Familien; man opslaaer sit Delt paa Husets Dag man logerer.Fuglen, der sang.

vil sor Din gode Hjælp give Dig halvtredsinds-tyve Sekels Elijah svarede: ^Hvorledes skal jeg bevidne at have seet, hvad mine Øine ikke saae^ Den Anden svarede: ^Du skal kuu bevidue ^ hj^lp^ Sandheden, og den kjender Du. Eller tvivler Du om, at jeg har sagt Dig Sandhed ^ ,,Ieg tvivler ikke, men kan kuu vidue om, hvad mine Øine have seet og mine Øren hørt.^ Da Elijah kom til Forsamlingsstedet, saae Nabbien nøie paa ham og sagde: ,,Det er godt.^ Elijah priste og takkede Gud, sordi Fristelseu ikke var vauskeligere, meu havde givet ham eu saa let Seir. Nogeu Tid ester kom haus Vært igjeu til ham og sagde: ,^Ieg har tænkt over Eders Ad-særd, da I asslog at vidne sor mig, og jeg er-kjender, at I strengt taget havde Net. I er eu brav yngling, og jeg vil Eder vel; I kan for-lange en Tjeneste af mig.^ Elijah fvarede med Tak, at han Intet havde fortjent og Intet begjærede. Den Anden fagde: ,,Hvorledes skulde det gaae os, hvis vi Iutet fik udeu det, vi have fortjeutl Ieg siger Eder, mauge as os fik da eud ikke det tørre Brød, eud-Fuglen, der sang.

sige srisk Vand og saftige Frugter l Kom, jeg v^ed jo, at I om heuved tre Aar, uaar I bliver Nabbi, vil gifte Eder med Chajim Hakolbas fmukke Datter. Meu hvorfor skal det vare faa læuge^ Ieg er eu Veu af eu Nabbi, der paa tre Maaueder vil erklære Eder for udlært, og da kau I drage hjem til Eders Forældre og vorde lykkelig med ^ippora.^ Det foer fom eu Ildstraale gjeuuem Elijahs Blod ved deu Tauke, at hau allerede om tre Maaueder kunde vende tilbage og ægte ^ippora; men derpaa betænkte han, at dette kuude ikke have været heudes Meuing, da huu bød ham gaae og føge del^ Høieste og lovede at vente paa ham i tre Aar. Derfor takkede han Manden og skyndte sig bort.

Anden Gang, da han kom til Forsamlings-stedet, saae Nabbien ind i hans Øine og sagde: ,,Det er godt^. stra^ ester nærmede sig ham

en Skammus ^Tjeuer ved Bedehuset eller hos Nabbieu^ med siu Stav og tilsagde ham til

Møde hos Nabbieu om Asteueu, uaar Stjernerne tændtes.

Da Elijah var ene, kastede han sig paa sit Ansigt og sagde: ,,Min Gudl Hvor Du er barm-Fuglen, der sang.

hjertig og hjælper mig til at overvinde Fristelsen

og belønner mig med saa stor ære for det, jeg kuu har udført ved Digl Miu Gud^ Min

Gudl^

Øm Afteueu tog Nabbieu ham med paa Husets Tag og viste ham Himleu og Stjeruernes Hær og forklarede ham deres Gang omkring Iorden og Aarstidernes Skiften og Helligdagene, og da Elijah henreves af Storhedens Majestæt og af Viisdommen og Magten og spurgte om de Tiug, der ere skjulte bagved Glaudseu og det store Dyb, løstede Nabbieu eu af Hemmelighedeus Flige, men sagde, at videre kom Ingen.

Da spurgte Elijah: ,,Nabbi, hvorsor er det saa, at Sjæleu læuges saa stærkt ester at skue, og eugaug skal deu komme dertil; meu netop hernede, hvor den længes stærkest, er en snæver Grændse dragen, endog, som I siger, for de ^ld-valgte ^

,,Fordi, min Søn, der er blevet givet os to Øpgaver^, fvarede Nabbien. skulle mætte vor Sjæl med Erkjendelfe; men vi skulle ogsaa leve for Iordeu og forplante Slægten og have Ior-dens Glæder, faavidt Herren tilsteder det. Men dersor er vor jordiske Del til Hinder for, at vorFuglen, der sang.

himmelske Del kan blive ganske sri og skue. Kunde

en Dødelig holde sig ren for alt Begjær, da skulde han fee Gud.^

Elijah turde ikke fpørge mere, meu gjemte

Ordet, uden at lægge Mærke til, at her var Fri-stelsen tredie Gang. Fra den Dag af blev han

Nabbiens kjæreste Discipel, og efter de tre Aars ^dløb erklærede Nabbien høitidelig og med Haands-

paalæggelfe, at Elijah ben Me^r var Nabbi Elijah, og en stor Skare af Venner og Beuudrere fulgte

deu uye Nabbi paa Veieu til hans Hjem. Og da han nærmede fig, gik Chajim Hakolba ham

imøde med alt sit Hus. Der blev blæst i Bukke-horu og paa Fløiter, og uuge Piger sloge paa

udspændte Skind, der gave Metalklang. Og Chajim Hakolba førte sin Datter ^ippora tilsløret

ved Haanden, og huu blev stillet under Hruppeu med Elijah, Niuge bleve vexlede, Glasset sønder-traadt, og Elijahs Fader og Moder velsignede ham og den Stuud, hau var drageu ud. Da deu glade Bryllupsskare var kommeu til haus Hjem søgte Elijah et Øieblik at blive eue og gik ued i en lille Lund bagved Huset. Hau sagde: ,,Almægtige, barmhjertige Gudl Før jeg gaaer ud as Paradiset og bliver som audre Døde-Fuglen, der sang.

lige og tager min Hustru i miu Favu, har jeg deu store Bøu til Dig. Lad Diu Naade falde paa mig, og lad mig skue blot et Glimt as det Høieste eller høre blot et kort Øiebliks Lyd fra Diu Evighed l Almægtige Fader, Du, fom slukker Dyrets Tørst, hav Du Medyuk med miu Sjæls Tørst ester Dig og Diu Herlighed, og lad eu Draabe falde paa mig, selv med Fare sor, at jeg skal savue den, naar jeg engang ester Din Villie kaldes bort sra denne Iord.^ Da hørte han lidt over sit Hoved en Fugl synge. Lyden var sløitende og kviddrende som anden Fuglesang, men meget foruuderlig. Der kom eu Toue, fom fyntes Elijah at løfte ham op paa en Bølge, og Bølgen syntes igjen Elijah at være i Slægt med en as de syv Sephiroth, der engang, da Tiden blev til, udstrømmede sra Ham, deu Eueste, Metatrou, og bleve til de syv Verde-uer med al deres Lyst og Sorg. Eu audeu Toue kom, og igjeuuem deu syntes det Elijah at høre en Gjenlyd af den Hymne, fom Englene fang til Ham Selv, Adonai, da Skabelsen var suldbyrdet. Dette hørte Elijah; meu hau hørte i de to Toner endnu Mere, som ikke kan udsiges. Derpaa taug Fugleu.Fuglen, der sang.

Elijah lyttede endnu et Øieblik og sagde derpaa: ,,Herre, jeg takker Dig; nu er jeg næsten mæt.^

Han vendte om mod Huset for at gaae til siu Brud og blev noget overrasket ved at be-mærke, at Alt var blevet stille, og at ingen Lys vare tændte; men da han antog, at det var en Spøg as det lystige Brudeselskab, besluttede hau at lade dem uyde Spøgen og bankede paa Husets Dør. Ingen svarede, og han tænkte: ,,De holde sig i Skjnl og smile og ville ret have mig til-bedste^, hvorpaa han bankede haardere. Da hørte han en sremmed Stemme, der spurgte : ^Hvem er der^ — Elijah svarede: ,,Det er mig; luk mig ind til min Brud^ — ,,Der er ingen Brud i dette Hus, Fremmede^, svarede Stemmen; ,,sor-styr ikke Nattens No.^ Elijah bemærkede nu, at han virkelig havde taget seil as Huset, og medeus dette sorekom ham høist sælsomt, gav han sig til at søge ester sit Hus, men kunde ikke finde det. Morgenen brød frem, og ængstet og forfærdet over sin srugtesløse Søgen og over det sremmede Blik, hvormed hans Fødeegn syntes ham at see paa ham, gik han til Synagogen, og da han ogsaa her saae lutter srem-Fuglen, der sang.

mede Ansigter, brast han i Graad og raabte høit sin Faders og sin Moders Navn. Ingen svarede; men Alle saae foruudrede eller betæukelige paa ham. Da vaklede eu gammel Maud heu til ham og fagde: ^Hvo er det, som kalder paa miu^lug-doms Venner ^

,,Det er migl Kjender I mig^ Ieg blev viet igaar l Hvor er min Brud ^ Hvor er miu Slægt og mine Venner^ Hvor er mit Hus^

,,Hvad hed Diu Brud ^ spurgte deu rysteude Ølding, og da han havde hørt Svaret, udbrød hau: ,,Almægtige Gud, saa er I deu Elijah, der paa saa hemmelighedssuld Maade forsvaudt for halvfjerdsiudtyve Aar sidens

,,Halvsjerdsindstyve Aarl^ raabte Brudgom-meu og tog sig til Hovedet. det er en gru-som Spøg ^ sig, at I meuer det ikkel Før mig til miu Brudl I Guds Navu, hold op at skjemter

^,Ieg vil søre Eder^, sagde den Gamle og ledte ham til det gode Sted ^Begravelsespladsen^ og viste ham der hans Forældres Grave og lige-ledes hans Bruds Grav, og paa Steuen va^ en Indskrist, som hentydede til hendes Brudgoms gaadesulde Forsviudeu paa selve Bryllupsdageu.Fuglen, der sang.

Elijah satte sig ved Sideu af Graveu og til-hyllede fit Aufigt. Da uærmede sig Dødseugleu med brede Viuger og

sagde til ham: ,,Kom og følg mi^, Broder, hjem til heude, der seudte Dig efter det Høieste.^

XI.

^ssar og ^lir^a^n.

Søu af Iuda, eu kraftig og uidkjær ^ugliug, kom vaudreude tilbage heuimod Modiu, da faae hau fra eu Høi et stort Syu paa Sletteu. Hist kjørte Mæud paa Stridsvogue omkaps i eu stor Kreds; mauge Folk stode omkring og raabte høit til Vognstyrerne og de vælige Heste. Et andet Sted saaes Nyttere i gyldent Harnisk, som stak med Spyd ester Ninge, og der blev slaaet paa Pauker for deu, der udmærkede sig. Der var paa Slet-

teus Naud eu lideu Luud as Olietræer; deu var ikke tæt. I Luudeu stod eu uøgeu Kviude as

Marmor; heudes Haar var as Guld og heudes Øiue sorte, og unge Piger dandsede om hende med Blomsterkrandse. Da sagde Assar: ,,Vel Det er jødiske Piger, der dandse om Afgudeu, og det er græske Mæ^d,Assar og Mirjam. ^ der ere i Vaabeu paa vor hellige Iord og lege fom i deres Hjeml Øg iugeu jødisk Mand gjør dem Legen sarlig l^ Han gik ned ad Høien og kom til et Buskads, som uaaede til eu lideu Bæk. Hiusides Bækkeu stod eu græsk Høvedsmaud over Huudrede, eu uug Mand, og han talte til en Pige, der stod paa denne Side af Bækken, i Buskadfets Naud.

Krigereu fagde: ,,Du siger, at DiuGud for-byder Dig at komme over i Lunden. Hvilken mørk og uveulig Gud de have givet Dig, skjøuue Baru as Iudal Hau hader Diu ungdom og Livets Glæde og Noserne, som burde krandse Dit sorte Haar. Mine Gnder have venligere Sind imod Menneskene. Apollon kjører hver Morgen sit her-lige Spand opad Himmelbueu og lyser Krigerue til Bedrift, Seleues blidere Fakkel tindrer om Natten for de Elskende, og dem, fom i Livet have dyrket hende, giver den skjønne Aphrodite et evigt Liv paa sin lyksalige Ø. Det er hendes Billed-støtte, der staaer i Luuden. Naar Du giver Dig uuder heudes Beskyttelse, giver huu Dig til Gjeu-gjæld eu Helt til trosast Elsker, og senere vil en eller anden Gud sætte Dig, yndesulde Datter af Iuda, med Diue straaleude Øine blandt Stjernerne atAssar og Mirjam.

lyse sor de Dødelige og vidne om, hvor skjøn Iordens Kjærlighed er.^ Den uuge Pige vilde maaskee svare; men i dette Øieblik var Assar hende nær, og huu kjeudte ham, og hau saae, at det var Mirjam, Nabbi Mattathiæ Datter, deu Kviude, hau elskede, og som var ham bestemt til Brud. Hun vendte sig og fulgte med ham; meuKrigereu paa den anden Side af Bækken raabte: ,,Hvad Net har Du lil at føre deuue Pige bort^ Assar svarede: ,,Ieg har iugeu Net.^ ^Hvorsor gaaer Du da med ham, hulde Iudæ Datter^ raabte Krigereu. Mirjam svarede ikke; meu Assar sagde: ^Fordi huu euduu ikke har opsagt Tjenesten hos sin Herre.^ ^Hvem er hendes Herred spurgte Krigereu; ,,jeg kau kjøbe Dig sri, Du skjøune Barnl^ Assar svarede: ,,Ieg ønsker, at Du maa see ham.^ *

Da Krigereu ikke kuude komme over Bækken paa dette Sted eller i Nærheden, raabte han, medens de sjernede sig: ,,Sig mig Din Herres Navnl^

* Den, som seer Gud, maa døe.Assar og Mirjam.

Assar veudte sig og svarede: ^Ieg vil bede ham komme til Dig.^ En Høi uuddrog dem for Krigereus Blik, og Mirjam fagde: ,,Asfarl^ Assar svarede: ,,Mirjaml Ieg har aldrig elsket Dig saa høit som idag. Ieg veed ikke^ om det er Velsiguelse eller Forbandelse, som er i mine Aarer.

Du har hørt paa Hedningens Ord.^

,,Ieg hørte paa dem, sordi han talte blidt;

men jeg har ikke svigtet Herren eller Dig.^

,,Du har tilladt haus Ord at berøre Dit Øre og Diu Sjæl.^

^,Hvad skulde jeg gjøre, Assar ^ Hau talte blidt.^

Assar staudsed^ og sagde til sig selv: ,,Ia, hau talte blidt. De tale blidt. Der er ogsaa blevet talt blidt til de stakkels Piger, der daudse om Asgudeu i Luudeu. Var der blevet talt haardt og trueude, havde de ikke daudset.^ Atter

staudsede hau og sagde til sig selv: „Hvis de kom med Vold, vilde Nabbieu dræbe heude og derpaa sig selv, eller huu vilde srivillig styrte sig sra eu Klippetiude. Men hvo kan sætte Vagt til at vogte paa blide Ørd^Assar og Mirjam.

Tredie Gaug staudsede hau og sagde:

Israel, Du kau ikke taale blide Ordl^

Mirjam troede, at hau mistænkte hende, og

huu staudsede og sagde: „Ieg er eu Nabbis Datter ^

Assar svarede: Mirjam, jeg er Assar, ^g j^g vil v^e miu^ eg^ Gjerningers Søn.^ ^For Guds Skylde, udbrød Mirjam, „opsøg ikke hiu Kriger og yp ikke Kiv med haml Hau vil dræbe Dig eller lade Dig kaste i Fængsel. Der er ulykke nok over Israel l De Fremmede ere i vore Stæder. Lader os bøie Hovedet og vente, hvad den almægtige Gud tilskikker os, meu ikke udfordre l Asfar, jeg maatte døe, hvis der tilstødte Dig Noget ^Øg hvad maatte jeg, hvis der tilstødte Dig Noget l Mit Hoved fvimlerl Hvor skulle vi flygte heu^ Mou Diu Fader og Diue Brødre ville flygte til de vilde Bjerge ^ ^De have talt om Saadaut. Men der er Intet at flygte til og heller Intet ret at flygte for; thi Hedningen tager vel gjerne Gods og Guld, meu er dog blid deuuegaug.^ Asfar fvarede: ja, hau er blid; uæsteu havde jeg glemt det. ^ Mirjam, hvis jeg gaaerAssar og Mirjam.

bort, vil Du da troe og vedblive at troe, at jeg

gaaer Guds ærinde^

^Assar, et mørkt Blik as Dig er mig kjærere

eud Hedningens blideste, og et Ord af Dig er mig sikkrere end Vidner. Men gaa ikke fra migl

Bliv og beskyt migl^ „Ieg gaaer for at beskytte Digl Ieg gaaer til Høiden og til Dybet for at kalde Israels Gud frem. Veut haus Komme l^

Asfar gik til Kongen, Antio^us Epiphaues, bøiede sig for ham og fagde: ^,Gid Verdeus Herre styre Diue Fjedl^ Kongen saae paa ham med Velbehag og spurgte om haus Navu, hvortil Assar svarede, at hau var eu Maud af Iuda Stamme. Kougeu sagde: ^Faa af Diue Laudsmæud komme at tjeue mig.^ Asfar svarede: ^Hvis Du tillader Din Tjener

et dristigt Ord, Konge, saa er Skylden Din.^

^ Og da Kongen foruudret fpurgte, hvorledes dette kuude være, svarede Assar: ^Fordi Du er

for mild, Herre.^ Kougeu veudte sig til sin Naadgiver og sagdeAssar og Mirjam. med Latter: ^,Da vi toge Tempelskatteu i Ierusa-lem, faudt de det streugt uok.^ Kouge,^ svarede Assar, „Sølv og Guld og ædle Steue kuuue gjeuerhverves, og Iøderue vide det; meu Du lader dem beholde det, som ikke kau gjeuerhverves, uaar det eugaug er tabt.^ Kougeu spurgte begjærlig: ^,Hvad er det^ og Assar svarede: „Iøderue have eu Gud, som er saare mægtig, men ogsaa meget nidkjær^ Hau har altid ester tuuge Dage hjulpet dem, uaar de blot holdt sast ved ham og ikke tilbade audre Gu-der; thi dette kau hausSkiusyge ikke taale. Naar de gjøre dette, forlader hau dem. Meu Du, o Kouge, Du tager deres Sølv og Guld og Kleno-dier, men lader dem beholde den Gud, der ^kau give dem Alt igjeu. Dette vide de, og derfor fmile de i Stilhed ad Dig og veute, at Du skal blive ^kastet overeude as Ham, og da ville de reise sig som Haus Stridsmæud og forfølge Diue Mæud.^ Kougeu bleguede; thi hau eriudrede sit Neder-

lag i ægypteu, og hau frygtede, at hvis Fjeuderne fulgte efter ham, skulde de siude Bistaud hos Iø-

derue, og hau sagde: ^,Hvad skulle vi da gjøre ^ Assar svarede: ^,Hvis Du tillader Diu Tjeuer et ydmygt Naad, da skal Du fare frem med Streug-Assar og Mirjam.

hed og forbyde dem at bede til deu Gud, de kalde Iehova, meu paabyde dem at offre til Dine Guders

Kougeus Naadgiver saae paa Assar og spurgte: ,^Har Du ossret til vore Guder ^

Assar svarede: ^,Ieg er rede.^

De førte ham ud til et Osseraltar, og paa Veieu dertil sagde Assar: ^Herre, almægtige Gud l

Du, som seer iud i Hjertet og ikke paa Haaudeus Gjeruiug aleue, vær mit Viduel Der staaer skre-

vet: Og det skal skee paa deu samme Tid, at jeg vil udrydde Afguderues Navu af Laudet, og de

skulle ikke ihukommes ydermere, og deu ureue Aaud vil jeg komme til at fare af Laudet. Du gjøre det saa, o Herre l Amenl^

Da Osseret var bragt, blev Assar paa Kon-gens Bud isørt Festklæder, og hau sik Plads blaudt

Kougeus Veuner, og der blev sendt Bud og Be-faliug omkriug over det hele Land overensstem-mende med, hvad han havde sagt.

Ogsaa til Modin kom Kongens Sendebud, og da Nabbieu havde hørt derom, gik hau med

siue fem Søuuer til det store Bedehus og oplæste Forbaudelserue over dem, som dreve Afguderi, og Velsignelserne over dem, som bleve hos Iehova.Assar og Mirjam.

Øg de, som vare sorsamlede, lagdel Mærke til, at Nabbiens ældste Søn, Iudas Maeeabæus, havde et Sværd uuder sin Kjortel.

Øg da de kom ud af Bedehuset, saae de, at der var reist et hedeusk Alter, og der var eu Iøde, som ossrede, og da Nabbi Mattathias saae dette, ilede hau til og greb Øsserkuiveu og stødte deu i Iødens Bryst. Høvedsmanden over Hundrede, der stod hos, og som var den, der forhen ved Bækken havde talt til Nabbiens Datter Mirjam, vilde dræbe Nabbien; men Iuvas Maeeabæus drog hastig sit Sværd og slog Høvedsmaudeu paa Halsen og fældede ham. Da stimlede Kongens Strids-mænd sammen; men Gaden var snever, og Iudas Maeeabæus gik sidst og værgede for Alle, iudtil de ved det iudbrydeude Mørke havde samlet deres Kvinder og kunde flygte til Bjergene. Øg da be-gyndte Iuda Mæuds Kamp mod de Maeedouere, Grækere og Syrere, og de dræbte Kougens Mænd, som forfulgte dem mellem Bjergeue.

Da fagde Koug Autio^hus, Tempelrøvereu, til Assar: ^Dette er Dit Naadl^, hvortil Assar svarede: ^,Nei, Kouge; thi det er Diue Strids-mæuds Naad, fordi de lade Øpsætsige uudslippe og ikke sare frem udeu Barmhjertighed. Thi detteAssar og Mirjam.

maa Du vide, o Kouge, at saalæuge Du viser dette Folk Skaausel, er der iutet Haab.^ Da udgik der skjærpet Bud og Befaliug om at piue og dræbe Alle, der modsatte sig Kongens Bud, og alle de as Israel, i hvem Iehova euduu levede, reiste sig da for at stride i Fælleskab med Mattathias og haus Søuuer, og Mæud og Kviu-der, ja Børu opslammedes til at taale Døden sor Herreus og hans Lovs Skyld.

Men paa denne Tid var det, at Kong An-

tiokn^, Tempelskjænderen, blev ramt af sin for-fmædelige Sygdom, og han sendte Bud med rige

Gaver til alle Orakler og Templer for at søge Hjælp; men der var ingen Hjælp at finde.

Da sagde han til Assar: ,, Engang sagde Du, at Iøderues Gud er saare mægtig; mou ikke hau vilde kuuue helbrede mig af miu Sygdom ^

Assar svarede: ,,Visselig har jeg hørt fra miu Barudom af, at Iøderues Gud er en mægtig Gud ; men, o Konge, Du vil dog vel ikke give efter for hiu haarde Slægt og forfoue dens Gud^

Kougeu svarede: ,^Ieg vil level Hvorledes kau hau forsones^

Assar sagde: ,,Det er altfor tuugt et Offer for en saa stor Konge, som Du er. Thi deresAssar og Mirjam.

vise Mænd paastaae, at Gud har givet dem Lau^ det til Eieudom, og Du maatte derfor ikke blot tilstede dem at dyrke deres Gud, meu ogsaa drage Diue Stridsmæud bort og slutte eu Pagt med dem, saa at de blot bleve skatskyldige. Meu dette er Mere, eud jeg kau tilraade.^ Kongen svarede: ^,Meget giver Mennesket sor sit Liv.

Troer Du, at han er en stor Gud^ „Ieg har seet et stort Bevis derpaa, Herre.^ „Hvilket er det^ ^,Dette, at eudog eu saadau Storhed som Diu ikke har kuuuet maale sig med ham.^ „Det er iugeuSkam at være miudre eud eu af de ^dødelige. Gaa og bered Alt, efter hvad her er talt.^ Da beredte Asfar Alt og lod Kougens Strids-mænd trække sig tilbage og tilsagde Indvaanerne Fred og førte Kongen paa hans Vei til Jerusalem, og de kom forbi Modiu.

Og fordi Kougeus Smerter vare meget store, lod hau sig bære iud i Bedehuset forau det Hel-

lige og hau bad til Iøderues Gud. Og Iuda Mænd stode omkring ham. De stode opreiste, og

han laa lavt, og de havde srelst deres Sjæle.

Men da Kongen blev baaren ud, var der euAssar og Mirjam.

af de maeeabæiske Stridsmænd, som gjenkjende Assar og raabte: „Du har ossret til Afgudeu, og fra Dig ere komue de oudeNaad, der have kostet dyrebart Blodl Du skal udryddes af Iordeul^ Hau drog Sværdet og stødte efter ham; men Mirjam, fom havde nærmet sig, kastede sig imel-lem med Naabet: ,,Han kaldte Israels Gud fremly

Og Iernet, fom var tiltænkt ham, gjennemborede hende.

Da drog Assar Sværdet ud af heudes Barm og stak det i sit eget Bryst, idet hau sagdes Israel, Du er dyr at frelse. ^

X.

Guds Engel fra Rørvig. Naar man fra den dybe og brede Isesjord vil seile ud i Kattegattet, ligger tilveustre, en Fjerding-vei sør Fjordens Muuding, Fiskerstedet og Lands-byen Nørvig, og tilhøire, skraaes overfor, i en halv Mils Afstand, det høie Spodsbjerg. I Kri-gens Tid, som vore Forældre sagde, nemlig var der paa hver sin Side, lidt nord sor Nør-vig og lidt nedenfor Spodsbjerg, anlagt en Skandfe med Kanoner for at holde fjendtlige Skibe borte og beskytte vore egne, der af en eller anden Gruud søgte iud i Fjorden. Indensor Nørvig-Skandsen, i en lille, dyb Bugt, vare uogle Kauoubaade sta-tiouerede.

Nørvig var desudeu ligesom uu et Toldsted, og der boede i deu Tid, vi tale om, eu Toldeon-trolleur, hvis ældste, atteuaarige Datter hed Lise;Guds Engel fra Rørvig. ^

meu Folk i Egueu havde givet hende et andet Navn, der for Mange vil lyde sentimentalt, indtil de faae det forklaret. Det var: Guds Engel fra Nørvig. Det hidrørte fra, at hun først var gaaet omkring som et meget stille og svagt, men ogsaa meget smukt Baru, der ikke autoges at kuuue leve, men saa, ligesom næret og styrket as den sælles

Kjærlighed, der vistes hende, var blevet sund. Og det syntes da, at der baade i hendes og de Andres

Sind var blevet efterladt en bestandig Erindring om, at huu var saa at sige Barn af Alles Kjær-lighed, at huu paa særegen Maade, ligesom ved Alles Forbøn, var bleven knyttet til Livet og til dem.

En Eiendommelighed ved Landskabet havde maaske bidraget til Navnet eller fuldeudte idet-mindste dets Betydning. Strækningen vesterpaa, mellem Nykjøbing og Nørvig, var dengang, og er størstedels endnu, sattig, lyngklædt Hede; men idet man nærmer sig Stranden og snarest vilde vente Sand, bliver Landet srodigt med Kornmarker og Trægrupper, og udeusor Toldeontrolleureus Hus, nærmest ved Fjordeu, suldender denne Frodighed sig i en yndig Have. Fra Huset løb — og løber ^ eu Allee i skraa Netning mod Landings-Guds Engel fra Rørvig.

broen, og denne Allee as besynderlig velsormede, syldige Popler paa Grønsvær tætved Vandet var vistnok det, der sluttelig og afgjort prægede Stedet med Skjøuhed. Naar man den Dag idag kom dertil, vilde kuu Syuet af et fmukt, hvidklædt Baru behøves for at heuveude Ens Tanke paa Paradis,

og man vilde kunne forstaae, at der uuder Om-stæudigheder som de uys omtalte blev et usædvau-

lig iuderligt Forhold mellem Baruet og Egueu, saa at de holdt sast sammeu.

Eu tidlig, stille Foraarsmorgen hørte man Ka-nonskud mod Nord, og Nørvigs Indvaanere, der hur^ tig kom paasærde og samlede sig paa deu høie Klit-bølge, som engang er blæst ind nordvestfra indtil i faa hundrede Alens Afstand fra Fjorden, saae i det Fjerne paa den blanke Flade et Skib med dansk Flag, øiensynlig en Kaper, ved Siden as et noget større Skib, et Cossardiskib , rigtignok med engelsk Flag, men med dansk Flag ovenover, altsaa tydelig nok en Prise. Ester dem fulgte engelske Baade, og man skjød fra begge Sider. Det var næsten blik stille. De to Skibe havde Seil oppe; men den Smule Viud, som uudertideu fyldte dem, lodII^ Guds Engel fra Rørvig.

dem fuart igjeu falde slappe ned, saa at de en-gelske Baade syntes at maatte naae dem.

Generalmar^hen gik i Nørvig ^ thi der laa en Af-deling Soldater i en Barak vest sor Toldkontrollen-rens Have ^ og Nødkjoler stillede sig op i Nær-heden af Varden, et høit Træstillads lidt nordligere. I Bugteu ved Batteriet blev der ligeledes livligt, men til ingen Nytte; thi Kanonbaadeue havde kort i Forveien havt et Sammenstød med Engelskmænd ude i Kattegattet og vare blevue ilde tilredte, hvilket Fjenden rimeligvis var godt bekjendt med. Saavel de to Skibe som Baadene vare for langt fra Nør-vig-Skandsen, til at dens Kanoner knude række, og euduu læugere fra Spodsbjerg; et enkelt Skud, som l^luderoffieiereu i Skaudfeu paa egeu Haaud afskjød, om ikke sor Andet, saa for at opmuutre de Dauske ^,med en hjemmegjort Hilsen^, vandede et godt Stykke soran Skibene. Imidlertid gled de langsom indad, med bestandig mindsket Afstand mellem dem og Baadene, uuder stor, fpæudt, hjerte-augst Deltagelfe fra Laud.

Meu faa, i det rette, yderste Øieblik, kom en Brise. Man saae, hvorledes Seilene svulmede og Forstavuene neiede uuder det pludselige Tryk og skjød Skum sorau sig. Meu mau saae ogsaa,

at Skibet med dausk Flag ikke beuyttede Viudeu til at seile iud. Det lod sin Ledsager gaae frem, men vendte selv om ligesom et levende Væsen, som en Mand, der har bragt en Kvinde i Sikkerhed og nu gjør Frout mod heudes Forsølgere. Alle Fol^k paa Straudeu kuude see, at det var kjækt gjort; meu ligesaa hurtig havde de fjendtlige Baade af Brisens Natur mærket, at Krigeus Chanee var imod dem; de tiltraadte Tilbagetoget, snart beskyt-tede as et stort Krigsskib, der for fulde Seil stod iud mod Fjordmuudingen.

Det var naturligt, at Capitainen, der havde frataget Fjenden et Skib større end hans eget og endda ^sparket Forfølgerne ud af Porteu, som de vilde iud ad^, og udført det i eu Søbataille for Alles Blik, maatte vække megeu Iuteresfe. Meu da han ikke hørte til nogen af Etaterne, vilde hverken Landstyrken, der laa i Byen, eller Sø-styrken, der laa ved Skandsen, gjøre nogen Anstalt for at vife det. Maaskee havde man dog paa en eller anden Maade givet Noget tilkjende, hvis han var kommen iland stra^; men der er en Barre med ikkuu ti Fod Vaud lidt uord for Nørvig, og før Priseu kuude blive bragt derover, maatte deu tildels losses i Baade, hvilket Arbeide varede tilII^ Guds Engel fra Rørvig.

laugt ud paa Afteuen, og imidlertid fik man Lei-lighed til at tænke og betænke fig. Capitainen vilde være kommen til at gaae iland som en ganske al-mindelig Skibsfører, hvis ikke ud paa Afteueu Nogeu var faldet paa at anbringe to Begfakler ved Enden af Alleen, altfaa lige tæt ved Landingsbroen, og Tanden herved var maaskee nok saa meget at vise de indkommende sremmede Baade Vei som at

bevise dem ære.

Men idet disse Fakler stode ganske ene og

brændte ved Vandet, udbredte de eu Høitidelighed, som om Nogeu mere eud eu Kouge var iveute. Nørvig Folkeue gik til og fra, bestaudig i Asstaud. sra Lyset, og dauuede suart eu større, snart en mindre sort Nand. Toldeontrolleurens Familie var i Haven. De knude see Græsset og Træerue lyse i feeagtig Kreds omkriug deu enfomme Ild, medens de hørte Søens sagte Slckg imod Stran-den, snart som dybe Aandedræt, snart som hemme-

lighedsfulde Skridt, og ved eu eukelt Opflammen

afFaklerue saaes i svage, meu forstørrede Omrids de faa Mænd, der stode ventende ude paa Dæm-

uiugeu som paa Iordens yderste Odde.

Endelig kom Capitainen og blev hurtig led-

saget op til „Toldereus^, ved Sideu af Toldcou-

8^II^ Guds Engel fra Rørvig.

trolleurens, hvor Embedsmændene vare samlede for at modtage hans „Deelaration^. Idet han uuderveis kom iud i Lyfet fra Faklerue og mau saae haus blauke Hat og Kaardeheftet, raabte det oppe i Mørket: ^Længe leve den raske Capitain Alle Mand, Hurrae Skareu s^reg, halv undselig, halv vildt; men ved dette Naab udbrøde alle Bør-ueue i Toldeoutrolleureus Have i Graad, fra deu ældste til deu ^ugste.

Capitaiuen kom til at boe hos Tolderens, og Nørvig Folk syntes snart godt om ham. Det er bekjendt nok, at Folk, som de ere slest, naar de komme i Berørelse med en Mand, som har ud-mærket sig, meget suart see bort fra Bedrifteu, Dygtighedeu eller desl. og kuu fæste Øiet paa Persouen, som ^ han er til hverdags. Man kuude godt lide Capitaiuen, fordi han var høslig, og man fandt, at han slet ikke lignede de sædvanlige Kaper-eapitainer, der i Almindelighed vare yderst stor-agtige, naar de havde taget blot et lille Skib, og ofte bragte raa Svir og Sværm til det Sted, hvor de løb ind med en Prise. Skjøndt han var skjægget og solbrændt, fandt man ham smuk og uudredesII^ Guds Engel fra Rørvig.

især over hans blide Øine; Frueutimmerue sagde, at der skulde vist Meget til at gjøre den Mand vred. Han var as ^en bekjendt Søosfieierfamilie og havde været Søeadet; men paa Gruud af eu eller audeu Feil — mau fagde, eu grov Iusubor-

diuatiousseil ^ havde hau ikke kuuuet blive offi-eier. Saa var han løbet bort, i fremmed Tjeneste,

og kom nu tilbage med dansk Kaperbrev, men uuder et audet Navu; hau kaldte sig Capt. Iehau. I Nørvig vidste mau Iutet om haus persou-lige Forhold, hvorimod man snart as ham selv og as Mandskabet ersarede Alt, hvad der angik Skibet. Paa den Tid var der Meget, som nu vilde f^nes uregelmæssigt og besyuderligt, men som man den-gang godt sorstod eller gled hen over. Skibet var ikke dansk, men sørte i danske Farvande dansk Flag, sordi Capt. Iehan havde dansk Kaperbrev. Det tilhørte et Compagni i Marseille og blev sorme-delst dets overordenlige Hurtighed brugt ikke blot som Kaper, meu uudertideu ogsaa i særlige Mis-siouer. Capitaiueu havde netop nu et hemmeligt

ærinde sor den keiserlig franske Negering enten til det danske Hos eller til den franske Gesandt i Kjø-

benhavn, og det var egenlig en Feil, at han ved at nærme sig en engelsk Convoi ikke havde mod-II^ Guds Engel fra Rørvig.

staaet Fristelsen til at tage et rigt ladet Skib og derved blive siuket eller komme ud as siu Cours eller endog, som det viste sig,^være nærved at blive taget. Saasnart han lykkelig havde suldført deuue Neife, havde hau udsigt til eu betydelig Stilliug i Fraukrig, og uaar mau talte om Farerue ved at komme tilbage, loe baade hau og haus Maudskab ; thi „Falkeu^, saaledes hed Skibet, havde, naar det blot gjaldt om at uudflye, iutet Skib at frygte i de europæiske Farvaude. Capitaiu Iehau pralede as Intet udeu dette ^ hvis det ellers kau kaldes Praleri at udtale sig tillidssuldt om et virkeligt Fortrin.

binder sit Ophold i Nørvig ^ der paa Grund

as forskjellige Omstændigheder blev langvarigt og kuu asbrudt af eu Neise til Kjøbeuhavu ^ blev

Capitaiueu suart eu daglig Gjæst hos Toldeon-trolleureus; meu hau kom, idetmiudste i flere ^lger,

ikke til at tale et Ord med Lise. Det er ikke ^ og var euduu miudre deugaug ^ Skik i jevne,

danske Familier, især paa Landet, at en fremmed Gjæst stra^ faaer Leilighed til at knytte en Samtale med alle Vo^ne og fortrinsvis med de kvindelige Med-lemmer. En faadan fransk Belevenhed vilde blive anseet sor Paatrængenhed eller Courmageri, ogII^ Guds Engel fra Rørvig.

deu uuge Pige, som sorauledigede og modtog deu, vilde syues meget sri, ja eo^uet. Man er ikke skin-syg paa spansk Maner; men Gjæsten skal være tilbageholden og give Tid. Han skal tale med Hussadereu eller høist Husmodereu og blive vel bekjeudt med dem sørst. Det Keitet-Tilbageholdue, som herved opkommer i Forholdet til de yugre, overviudes esterhaaudeu, meu uudertideu ad en sarligere Vei; thi mau begyuder Samtalen med dem i flygtigt, ensomt Forbigaaende. Men hvis der ikke er Leilighed til saadanne smaa Møder, kan en Gjæst blive temmelig gammel i Huset udeu at have

veilet et Ord med dem, hau maaskee helst vil tale med, og som med uedslague Øiue give Agt paa ham, me-

deus Hussadereu, i deu uaive Tro, at Gjæsteu vilde kjede sig tildøde udeu ham, stra^ bemægtiger sig ham og hele Tideu søger at holde ham i Aaude.

For Capitaiueus Vedkommeude hidrørte Taus-hedeu vel ogsaa sra, at hau til alle Audre kuude tale om ligegyldige Tiug, til Lise kuude han stra^ ikke have talt uden om heude selv. Som hau selv sagde seuere, var hau augst for heude. Hau havde feet Meget af Verdeu og troede sig Maud sor at tage, hvad der tilkom ham; meu ved deuue uuge Pige var der Noget, som syntes saa langt at over-II^ Guds Engel fra Rørvig.

gaae, hvad hau havde Net til eller turde gjøre sig Haab om, at hau opsørte sig imod heude som mod et Væseu as audeu, høiere Art eud hau. Meu uaar huu var tilstede, var egeulig dog Alt, hvad hau sagde eller sortalte, heuveudt til heude, og ^ som huu seuere sagde ^ hun mærkede det.

Paa den anden Side var der ogsaa No^et, som han mærkede, udeu ret at kuuue klare sig det: haus smaa Vauer bleve iagttague og haus Ønsker gjættede paa eu Maade, hvorom hau instinktmæssig sagde sig selv, at det hidrørte sra Noget, der ikke var almiudelig Gjæstsrihed, Noget, som gjorde Lusteu underlig, elektrisk varm, syldt as en L^ksa-lighed, der nærmede sig Barndomsverdenens ; men han kuude ikke saae Øie paa det Sted i Lusteu, hvorfra det kom. Naar hau faae ued, fyutes det ham uudertideu, at det maatte være Lise; meu uaar hau saae op, var det borte. Imidlertid, det gav ham eu saadauFred og Lykke, at det tidt fore-kom ham, fom om Iordeu, hau traadte paa, var hellig; hau kuude uudertideu ikke begribe, at det var ham, der var Kapereapitain.

En eneste Gang i Løbet as flere ^lger kom han til at henvende et Ørd direete til Lise. Man havde saaet Iordbær, og Børnene havde den Tro,II^ Guds Engel fra Rørvig.

at første Gang, man spiste as Aarets Frugt, kuude mau øuske Noget og saae det opsyldt. Børueue raabte til Lise, da hun skulde spise det sørsteIord-bær: Øusk sor migl I samme Øieblik mødtes heudes ogCapitaiueusØiue, og skjøndt han bævede lidt derved, sagde han: ,,Ieg skal reise; vil Iom-srueu ikke øuske sor mig^ Huu svarede paa særegent rolig Maade: ,,Nei, jeg vil øuske sor mig selv.^

Eu Dag mødtes de ved Diget uord sor Haveu. Veieu derigjeuuem var saa smal, at eu as dem eller Begge maatte staudse, og nu vare de eue.

For dog at sige Noget sagde han: ,,Har De saa saaet Deres Ønske opsyldt, Iomfru^ Huu blev blusfeude rød og spurgte: ^Hvilket Øuske ^

,,Det, De havde, da De spiste det sørste Jordbær.^ Huu svarede kort Nei.

,,De saaer det uok opfyldt^, sagde hau.

Med et udtryk som as stor Augft, forekom det ham, fagde huu: ,,Hvorfor fpørgerDe^ Hvor-for siger De det^II^ Guds Engel fra Rørvig.

^Fordi jeg troer, at det, De ønsker, vil Vor-herre nok opsylde, og sordi jeg selv vilde ønske Dem alt muligt Godt i Verdeu, Iomsru Lise, især uu, da det stuuder til, at jeg skal bort.^ det skal De jo^, sagde huu.

Huu sagde dette simple Ørd simpelt og lige-srem^ men alligevel var der i Tonen Noget, som, udeu at hau kuude gjøre sig Nede dersor, igjen tæudte om ham den Atmosphære as Varme og Sympathi, han hidtil kuu havde soruummet med uedslaaede Øiue, og samtidig syutes det ham des-uagtet umuligt, at deu kviudelige Herlighed, der stod for ham, virkelig skulde bekymre sig om ham.

,,Veed De, Iomsru Lise, hvorsor jeg spurgte Dem om Deres Øuske^ sagde hau. svarede hun igjen med den besynder-

lige Angst.

^Fordi jeg saa gjerne, saa inderlig gjerne ^ ja, det er maaskee urigtigt at sige det, De bliver

maaskee vred ^ meu jeg bærer saa megen ære-frygt sor Dem, Iomsrn Lise, og saa megen — ^

det er, sordi jeg saa gjerne vil være med i Deres Tanker.^ ^ ,,Gud sorbarme sigl^ raabte hnn og vendte om.

Han sorstod ikke disse Ørd; men dersom deII^ Guds Engel fra Rørvig.

skjulte Noget, som huu vilde dølge, saa sorraadte det atteuaarige Baru ved siu hele Holduiug et Audet, som hau gjættede, sordi han selv elskede.

^,Er jeg virkelig i Deres Tanker, Iomfru Lisel^ udbrød hau, idet hau greb heudes Haaud. ^ j^ ,,Ia, meu lad mig bare gaae.^ ,,Er De mig god^ Er det muligt, at Vorherre lader sit Himmerige salde ued til mig paa Ior-den^ .... Lise, hvis De er mig god, saa giv mig et Kys til Tegu paa, at jeg maa tale til Deres Fader, og at De vil sølge mig.^ ^Følge Dem^ sagde huu, idet huu saae sig om. ^Følge Dem^ Nei det kau jeg ikke ^ jeg kau ikkel ^ Saa maa De ikke kysse mig.^ Huu sagde det saa bestemt og overbevist, at hau gauske tabte Haabet og sørgmodig sagde: ^Saadan er jeg aldrig bleveu sliugret sra Top-peu helt ned i Asgruudeu. Bedre havde det været sor mig, om jeg ikke var bleveu løftet saa høit . . . men det var min egen Skyld.^ ,,Er De vred^ spurgte huu. ,^Vred^ Hvem kau blive vred paa Dem^ Meu det gjør ondt .... Eller vilde De forandreII^ Guds Engel fra Rørvig.

Deres Beslutuiug, dersom De vidste, at deu gjorde mig meget ulykkelig ^ ^ Følge Dem bort herfra^ .... Nei, jeg kau ikkel Frist mig ikke, jeg kau ikkel^

Med disse Ord gik hun.

Han kuude ikke sorstaae heude. De havde

talt sor lidt sammeu, til at der kunde være andet Menneskeligt imellem dem end poetisk, mysteriøs Attraetion, fra^ hans Side mere bevidst som Kjær-lighed. Men han blev nu saa usikker, at han ikke vidste, om huu var sor barulig uvidende til at kuuue søle Kjærlighed, eller om hun maaskee var buudeu ved et tidligere Løste. Dog, ogsaa i begge disse Netuiuger blev hau usikker ved eu Samtale med heude kort Tid ester.

I Naboeus, Toldereus, Have, der stødte tæt op til, stod et stort, gammelt Morbærtræ, plautet i Christiau d. ^des Tid. Deras havde Lise saaet eu Aslægger og plautet deu i siu Have. Dagen ester at huu havde talt med Capitaiueu, slyttede huu deu, uagtet Alle gjorde Iudsigelser derimod og uudrede sig over deu Haardnakkethed, hvormed den ellers saa blide Lise vedblev sin Beslutning.

En l^lges Tid ester tras Eapitainen hende ene i Haven; huu stod ved Plauteu og saae opmærk-II^ Guds Engel fra Rørvig.

somt paa den. Han vilde benytte Øieblikket En-somhed og spurgte bedeude, om huu ikke havde betæukt sig.

Hun svarede ikke og vedblev at see sørgmodig paa Planten. ,,Hvorfor seer De saadan ned^ Hvad er der i Veien ^ spurgte hau.

Huu svarede: ,,Deu kuude ikke flyttes. Deu er død.^

Med deu Kløgt, som Kjærlighedeu giver, gjæt-tede hau Meuiugeu og raabte: ,,For Guds Skyld, Iomsru Lisel har De taget Varsel^ Betæuk dog, at deu kuude være død, selv om deu ikke var ble-veu flyttet ^ ,,Det er ogfaa fandt^, fagde huu laugsomt, meu tilsøiede saa: ,,Det varsler jo ikke Noget, naar jeg bliver hjemme.^ ,,Det er jo netop det^, sagde Sømanden sor-sagt og sjernede sig.

Afreifens Dag kom, og han tog Afsked med Toldeontrolleureus; Life fagde ham Farvel med siu fædvaulige, blide No. Klokken var ti om Aftenen, da han forlodII^ Guds Engel fra Rørvig.

dem og lod sig roe ud til sit Skib. Iudeu hau ^ kuude lette Auker, var euduu uoget Arbeide at udføre, hvortil hau ikke felv behøvedes, og han lod sig igjen roe iland for at tageAssked med det ham saa kjære Sted, Diget, hvor han havde talt med hende, og hvor huu havde ladet ham sor-mode, at huu elskede ham.

Da han kom derhen, sad der i Sommernat-tens Halvmørke en kvindelig Skikkelse med en lille Bylt paa Skjødet. Det var Lise. Huu sprang op i haus Arme med ^ldraabet: ,,Ieg kau ikke lade Dig reise aleuel Tag mig med, mens det er mørkt l Hvor Du er, er der to Fakler, og Vorherre vil stige ued^ Hau bar heude og Bylteu, hvori huu havde siue uødveudigste Klæder, som beruset, taus as Lyksalighed. Medeus hau bar heude, sagde huu: ,,Kau Du huske ^ ja, det husker Du — at Du sor uogen Tid siden, da vi spiste de sørste Iord-bær, bad mig om at ønske Noget sor Dig, og at jeg ikke vilde, men ønskede Noget for mig selv^ fvarede han.

,,Det var, fordi jeg ønskede, at Du vilde kysse mig, sør Du reiste. Meu deugaug vidste jegII^ Guds Engel fra Rørvig.

ikke, at det betød, at saa skulde jeg sølge med Dig. Nu veed jeg det.^

^Ol^ sagde hau og bedækkede heude med Kys.

Deu uæste Morgeu vaaguede huu glad og sagde smileude til ham: ,,Nu gaaer jeg ilaud og siger Fader, at Du har bortsørt mig.^ Huu klædte sig paa og gik op paa Dækket og saae ^ Havet, Iutet udeu Hav. Huu stirrede derpaa. Langsomt syntes det at gaae op sor hende, at mellem hende og den Ver-den, der hidtil havde været hendes, hvor hun havde været Guds Eugel sra Nørvig, laa et Svælg, der ikke kuude udfyldes, og fom huu ikke ret havde tæukt paa føreud uu.

Huu gik stille tilbage, klædte sig igjeu as og lagde sig i deu lille Køie.

Hvergaug han kom ned til hende, syntes huu lykkelig og glad ; meu ti Dage ester Bortreiseu var huu død.

^ld paa Esteraaret kom en Sømand til Nør-vig; det var Capt. Iehan. Man kjendte hamII^ Guds Engel fra Rørvig.

knap igjen; thi han var blevet gammel. Han gik til Lises Forældre, sortalte dem Alt, hvad der var skeet, bad om deres Tilgivelse, og fik den.

Vinteren over boede han hos dem, siden i et lille Hus, som hau selv byggede tæt ved det Sted, hvor huu havde siddet med Bylteu paa sit Skjød.

Folkeue paa Egueu gave ham et Tiluavu, der beteguede, at hau havde asløst Guds Eugel fra Nørvig ^ de kaldte ham Guds Djævel sra Søeu, meu sagde det esterhaaudeu udeu at meue uoget Øudt dermed.

Derimod opkom ^ maaskee tildels ved deu

Omstæudighed, at hau havde bygget sit Hus paa hiut Sted ^ et besyuderligt Sagu om ham. Mau

sagde, at der i haus Kammer var eu stor Kasse med Guld og Sølv, meu at der laa et Lig oveu-paa.

Nu er hau sor læuge sideu død og borte, og det trøster, at de ikke ere værst farue, som have følt meget.

^I.

^enri^ og ^osalta^

^eu Skjæbue, der raader i Kjærligheden er ofte uuderlig og deus Veie urausagelige, ei blot uuder store Forhold, meu uuder gauske smaa, hvilket efterstaaeude lille Begiveuhed vil tjeue til at vise. ^t^. tl^l. Heurik Falk havde om Asteueu været i Theatret med siu Forlovede, Nosalia Hvid-bj^ ^ s^ Heibergs ^De ^adskillelige^, og sad uu i siu luue Stue paa Negeuseu, rygeude siu Morgeupibe, da hau modtog eu Billet saalydeude : ^,Ieg auseer det sor rigtigst, at vor For-biudelse hæves.

Nosalia.^

Som mau kau tæuke, blev hau høist besyu-derlig tilmode ved dette Budskab, satte Pibeu sra sig, klædte sig paa og ilede til siu Forlovedes Bo-pæl. Der blev sagt ham, at huu var reist; meuHenrik og Rosalia. ^^

sorresten var Intet til Hinder sor, at han knude saae heudes Taute i Tale. Huu kuude dog ikke sige ham Audet eud, at det var hende ganske usor-klarligt. Nosalia var deu soregaaeude Asteu kommet stille hjem, meu havde lidt ester viist eu stor Sinds-bevægelse og givet tilkjende, at et saa poesiløst For-hold som Malles og Klisters var baade utaaleligt og syndigt, og saadan vare i Gruudeu alle eller de sleste Forlovelser eller vilde blive det, og huu vilde hellere leve og døe ugist. Saa havde huu skrevet eu stor Mæugde Breve, sormodeulig alle til ham, Heurik Falk, meu revet dem itu, det ene ester det andet, men endelig sendt et assted. Huu havde slet ikke været iseug, meu havde pakket sit Tøi og var reist med Morgentoget. ,,De veed^, tilsøiede Tanten, ,,at jeg ingen Magt har over hende; hos mig var hun jo egenlig kuu i Besøg, og uaar huu vil hjem til .... eu as vor Fa-milie, kan jeg ikke hindre hende.^ Hvilken af Familien det var, hvilken Tante

eller Onkel ^ thi Nosalia var sorældreløs ^ vilde Tanten ikke sige; huu sagde, at hun hellig

havde lovet at fortie det.

De talte endnu lidt om Tingen. Tanten fpurgte forsigtig Heurik, om hau vidste sig sri forHenrik og Rosalia. ^^

at have foruærmet Nofalia; det kuude hau høit og dyrt sorsikkre.

,,Ia, ja,^ sagde Tauteu, ^saadan eu uug Pige paa sytteu Aar, især uaar huu har Lidt tilbedste, er maaskee noget vanskelig at behandle. Veed De hvad, Hr. Falk, det er sor tidlig en Alder at sor-love sig i. Næste Gang skulde De være sorsigtigere.^ Medens Henrik gik hjem, og slere Timer ester, holdt han en tilbageskueude Mønstring over sig selv. Han maatte tilstaae, at der havde været Øieblikke, i hvilke han selv havde, ikke sortrudt, meu uæsten sortrudt Forlovelsen, ingenlunde sordi han ^ havde det Ningeste at udsætte paa Nosalia; meu, naar han rigtig skulde gaae tilbuuds i det, saa var det ^ ja, hvad var det, som havde gjort ham mindre taknemlig, saa utakuemlig, at han nu havde Møie med at sorstaae det^ Io, naar han anstrengte sig, kuude han huske, at eudnu deu sore-gaaeude Dag havde Nosalia sorekommet ham som sor let erhvervet. ^ Et Bal stra^ ester et tilfældigt Møde og eu Spadseretour, en lykkelig Stemning ^ saa var Ørdet blevet sagt og havde stra^ virket, var blevet modtaget og havde buudet ham ^ til eu større Lykke, end han hidtil havde paaskjønnet; men det var Sagen, han havdeHenrik og Rosalia. ^^

ikke paaskjøuuet det, der havde i haus Siud været eu Negligence, en Følelse as Mangel paa Nomantik, og den havde huu gauske rigtig mærket og havde uu strasset ham saa retfærdig, meu faa haardt. Nu stod huu sor ham i al deu Elskeligbed, som hau eu Tidlaug uæsteu havde overseet; uu saae hau heude meget tydeligere eud uogeusiude, uaar hau havde seet heude med legemlige Øiue; meu nu var det Altsammeu sorbi; thi blaudt audre Egeuskaber, hau sør ikke havde iagttaget og paa-skjøuuet hos heude, traadte uu især eu srem i det Physioguomi, som stod sor ham: huu var resolut, og huu havde et høit Siud. Det var as poetisk Følelse, as kviudeligt Høisiud, af Maugel paa Eo-^uetteri, at huu ftra^ havde fagt ham Ia, og deu Poesi havde hau trukket ued i Prosa og gjort sig selv ueudelig ulykkelig derved.

Hau sørgede virkelig, og Sorgeu astog vel i Styrke, meu blev i haus Sind, forandrede Meget paa ham.

For det Første opgav han at studere Theo-logi. Det var kommet rent tilfældigt, famtidigt med Forlovelsen. De havde talt sammen om Landliv, Præstegaarde, Lykke, og umærkelig havde dette sørt

til det afgjøreude ord, og det havde forekommetHenrik og Rosalia. ^^

ham, at der i Maaden, hvorpaa han havde talt, laa en Tilfigelfe om at føre hende ind i en Præste-gaard, og saa havde han begyndt paa Theologien. Men nu var der ingen Grund mere hertil. Han havde tabt al Lyst til Præstegaarde, Præstekoner og Koner overhoved, og han greb nu det Studium, hau opriudelig havde havt mest Lyst til, og som syntes ham at indeholde mest Frigjørelse: Medi-cinen.

Ester halvsemte Aars utrættelig Flid blev hau særdig: og hau besluttede nu at nedsætte sig i en as Provindserne. Dette hid-rørte atter sra, at der i Tidens Løb havde i hans Sind udviklet sig eu vis Læugsel ester Nomautik. I Kjøbenhavn, syntes ham, var Alt nøgternt; i

en Provindsby eller paa Doctorreiser i Omegnen kuude mau træsse Friskhed, ^skyldighed, Poesi.

Hau hørte, at der var udsigt til Praxis i eu jydsk By, og tog derover. Meu skjøudt deu me-lan^holsk-venlige, kjøune, uuge Doctor egeulig vakte Sympathi, mødte hau dog stra^ Ehicane; thi der var ikke mange Leiligheder at saae tilleie, og de saa, han kunde bruge, vilde Vedkommende nødig overlade ham for ikke at støde en as hans allerede bosatte Colleger. Saa døde netop en Dyrlæge,Henrik og Rosalia. ^^

og da hau havde lidt Formue, kjøbte hau Dyr-lægeus Sted as Eukeu og flyttede deriud. Kort efter kom eu Dag eu Karl fra Laudet kjøreude og bad Doetoreu stra^ sølge med ud til eu Boudegaard. Heurik Falk blev glad over at see, at Nygtet om haus Bosættelse var træugt igjeuuem paa Laudet. Haus uye, ubrugte Doetor-stol blev hastig sat i Vogueu, og hau kjørte. Da de vare komue ud sra Byeus Steubro, spurgte hau siu tause, tvære Kudsk: ,,Hvad feiler Patieuteu^ Hvad troer mau, der er i Veieu^ ,,Hau har faaet et Beu i Halfeu.^ ,,Naa. ^ Har I da ikke duuket ham i Nyg-geu^

Karleu veudte sig laugsomt om, saae paa Doetoreu og svarede: ,,Det er muligt.^ Videre blev der ikke talt, og de aukom til Gaardeu, der laa paa Hedeus Naud eller lidt iude i deu. Gaardmaudeu tog imod ham, sørte ham ind i Stueu og lod briuge Smørrebrød og Brænde-vin, som Doctoren kuu nødig smagte paa; thi han følte fig ikke ganske vel. Endelig skulde de da til Patieuteu, og Henrik Falk blev noget foruudret, da Maudeu førte ham ud i Gaardeu, gjennem Staldbygningen og ud til et lille, enfomt Hus,Henrik og Rosalia. ^^

der laa i eu Slags Morads og lugtede meget ilde. Gaardmaudeu aabnede den lave Dør, gik selv foran og førte Doctoren hen foran en Gris. ,,Der ligger han^, fagde Gaardmanden. Henrik Falk havde aldeles glemt, at han var slyttet ind efter en Dyrlæge. Han blev blodrød og fagde: ^Byder I mig til at eurere Ier Gris^ Bouden fvarede: ,,Ia, det er jo sandt, at vi sendte Bud ester ham, Iespersen, til vor Hest; men næste Gang ^ om det saa er Vorherres Villie at hjemsøge os ^ skal Han saae Hesten med. Tag nu tiltakke med Griseu sor idag.^ ^a^ j^ vll s^ I^ ^ j^ ^av^ ^^ s^t Noget ^ baade Ier og Ieres Gris og Ieres Hest.^ ^Saadanne sæle Ørd skulde Hau ikke sige^, sagde Boudeu og blev lidt rød paa begge Kiuder. ,,Io, det skal jeg netop l^ raabte Doetoren.

,,En audeu Gaug, uaar I har et sygt Kræ, kau I seude Bud ester eu Veteriuair og ikke ester eu praktiserende Læge, skjøndt jeg har jo nok hørt om Ier herovre, at til Iere Bæster er Intet sor godt, men til Mennesker lade I ikke engang hente en Dyrlæge.^ ,,Naa, saadan^, sagde Bonden.Henrik og Rosalia. ^^

,,Ia, saadan. Lad mig nu stra^ komme til-bage til Byen igjen.^ ,,Ia, værsgo^, svarede Bonden; ,,der er In^ gen, der holder enten paa Ham eller Hans sæle ^rd. Dem maa Han helst tage med sig.^ ,,Det falder mig ind^, fagde Doetoren mil-dere, ,,her er vist en Feiltagelse. Ieg er flyttet iud efter Dyrlæge Hanfen; deraf kommer det vel.^ ,,Det kan være^, svarede Bonden. ,,Ia, lad saa Vognen kjøre frem.^ ,,Nei, vore Heste skal ikke gaae sra Gaarden med Ham og Hans sæle ^rd ^ det skulde da være, at Hau sørst eurerede Griseu.^ ,,Aa, bliv mig sra Livet med Ier fordømte Grisl^

^ldeu at sige et ^rd mere slog Boudeu et Tag i ham, et ret mærkeligt Tag; thi hau kuugede Doetoreus Arme iud mod hver siu Side as sluder-livet lidt oveusor Hosterue og bragte ham, ved at løste ham lidt, i næsten horisontal Stilling. Saa-ledes bar han ham ud og stillede ham først op-reist et Stykke sra Gaardeu, idet hau sagde: ,,Tvi med Ham og Haus sæle ^rdl^ Støuueude af Trykket og af Vrede fagdeHenrik og Rosalia. ^^

Falk: skal kjøre mig hjeml I har miu Doc-torstol l Det er Tyveri, hvis I beholder deul^ Boudeu gik tilbage i Gaardeu, heutede Doe-torstoleu og lagde to Markstykker paa deu, idet hau sagde: ^Betalt og tvi end engang l^ Doctoren begreb, at han var slagen. Han besluttede at begive sig hjemad tilsods og uuderveis leie Nogen til at hente Stolen. ^kjendt med Eg-nen huskede hau blot, at hau var dreiet iud i Gaardeu tilvenstre, og vendte sig altsaa ved sin Bortgang tilhøire. Men han oversaae, at han var bleven sat ud ad deu modsatte Side, og Føl-geu deras var, at hau gik aldeles galt. I Først-uiugen gav han sormedelst Sindsbevægelse ikke Agt paa Veien; da han endelig begyndte at uudre sig over, at hau euduu ikke ad Markveieu havde uaaet deu brede Landevei, var der heller ingen Markvei mere at see, men kuu Hjulspor i Hedeu, og uu begyudte det ikke blot at mørkue, men ogsaa at regne med en kold Blæst. Han holdt Naad med sig selv, søgte at orientere sig, overtænkte omhygge-lig Alt, hvad der var soregaaet, og kom i Erin-dringen ganske rigtig til at bemærke, at Bonden ikke havde sat ham ud as Porteu, saa at han be-greb, at han havde taget en seil Netning og maatteHenrik og Rosalia. ^^

omtrent samme Vei tilbage. Men dels vilde han ikke lige til Gaarden igjen, dels beregnede han, at Gaarden maatte ligge øst for ham og Byen syd sor Gaarden, saa at han vilde gjøre rigtigst i at holde en lige Linie mod Sydost. Men Heden er ikke til at besare ved Hjælp af Gisninger; efter en Stuuds Forløb var hau fuldstæudig sorvildet imellem lutter Lyug, i dybt Mørke og gjennemvaad. Hans Stilling begyndte med god Gruud at syues ham ligefrem livsfarlig. Det Ildebefiudeude, hau allerede tidligere paa Dageu havde sporet, tog til; Blodet baukede hedt og smertefuldt i Tindingerne, medens Legemet var vaadt og Tid efter anden gjennemisnedes af Blæsten. Han anstrengte sig fremad i lige Linie og gik min^ i Haab om at finde Vei end for at holde Varme og Liv oppe. Heden syntes ham at give Plads sor Græsmarker ; han saae et Hus med Lys; meu der var et Vand imellem; han gik videre næsten sandsesløs.

Paa samme Tid sad i den høie, gammeldags Dagligstue paa Gaardeu Luudtoste to Damer, en aldreude Kone og en to eller tre og tyveaarig Pige. Den ældre Dame saae stille-klog ud ; deu yugreHenrik og Rosalia. ^^

havde et udtryk, fom mau kunde kalde det rette, naar man vilde tænke fig Indledningen til en No-man paa en enfom Gaard. Det var virkelig et romantisk Ansigt^ Skikkelsen var, taget som Hel-hed, nydelig og hjemlig ; men der var tillige Noget, maaskee en ubetydelighed, i alt Fald noget ^lbe-skriveligt, ved Øinene, ved Teinten, ved Haaret, ved Maaden, hvorpaa det var sat ^ der hørte til andensteds, bevarede et Minde, nedlagde en Pro-test imod den Tanke, at Dørene vare lukkede, at eu Gjæst ikke ventedes, skjøndt hans Navn ikke vidstes. For den, der nogenlunde kuude læse, stod det i Skikkelseu tydeligt, ikke som med Bogstaver,

meu som med Musik uden ord, at huu sorskeude havde seet paa og nærmet sig mangen en Gjæst,

men hurtig trukket sig tilbage ester en Naadslag-ning med Noget indvendig, der bestandig i sidste Øieblik soretrak at vente. Ia, det egenlig No-mantiske ved hende var Forventning, Forventning om noget Eventyrligt, begyndende, tankemoden Tvivl om, at det vilde komme dennegang, men tillige den saste Villie at beholde Poesien paa Prøve foreløbig et Aarstid endnu, selv om Kinderne skulde blegue endnu lidt mere derved.

Husherreu var borte paa et Iagtparti. Maa-Henrik og Rosalia. ^^

skee var han ikke nogen interessant Mand; men selv en uinteressant, tilvant Personlighed kan ved sin Fraværelse foraarfage et Hul, et Savn, som det især paa Landet kan være vanskeligt at udsylde, s. E^. naar der endnu er eu eller to Dage til Posteus Ankomst, eller naar Karlen, sidste Gang han var i nærmeste Kjøbstad, har saaet enten de seile eller slet ingen Bøger sra Leiebibliotheket. Lykkeligvis var Gaarden Lundtofte ikke ganske udeu Selveierbøger. Ester nogen utaalmodighed ved Sytøiet havde den yngre Dame sremtaget et E^-emplar as Øehlens^hlagers Digte og begyndte ester Anmodning at læse høit. Bl. A. var der Nomancen om Aage og Else. Endnu sør Slutuingen asbrød den unge Dame sin Øplæsning med det Spørgs-maal eller den Bemærkning: ,,Hvoras kan dog saadanne Sagn være komne, om Elskere, der staae op as Graven^ For as Virkeligheden er det dog ganske vist ikke tagets Den gamle Dames Svar førte Samtalen over paa Spøgelser, dersra blev den ved et Spring bragt tilbage paa Kjærlighed, saa igjen paa Gjengan-gere, indtil den yngre Dame sagde: ,,Det kunde dog være smagen værdt at see En i levende Live, der vilde og kuude gjøre Saadaut efter siu Død.^Henrik og Rosalia. ^^

Den gamle Dame svarede: ,,Dem, som vilde gjøre det sor os, see vi maaskee ikke med de rette Øine, sør de ere i deres Grav.^ Derpaa sulgte en Taushed, hvori Begge syu-tes beskjæftigede med Tauker, hver til sin Side. Stuepigeu kom iud og sagde: ,,Der er Eu ude, som beder om Huslys ,,Hvad er det for Eu^ spurgte deu gamle Dame. ^

,,Det veed jeg ikke. Hau seer sæl ud; hau er ligesom dyppet i sine egne Klæder.^ ,,Er det en Haandværkssvend ^ ^,Nei; han har Hvidt i Brystet, hvordan det saa seer ud.^ ,,Hvem kau det dog være^ Spørg dog om haus Navu.^ Stuepigeu gik, meu kom stra^ tilbage med deu Bemærkuing: ,,Nu ligger hau der.^ ^Hvad gjør hau^ ,,Ia, hau ligger. Ieg er gauske bange for, at han er død.^ Begge Damer ilede ud i Forstueu. Deu yugre udstødte et Skrig ved Syuet af Henrik Falk ^ thi det var, som man vel allerede harHenrik og Rosalia. ^^

gjættet, vor vildfarne Doctor den ældre gav Befaling til Værelse, varme Lagener o. s. v., o. s. v.

Det varede nogle Dage, inden Doctoren kom til Sands og Samling; men da det skete, hændte det ham at opleve Noget, som Enhver as os, hver paa sin Maade, maaskee tør vente at opleve en Gang i sit Liv, nemlig et Mirakel eller Noget, der sor os er saa undersuldt og lyksaligt, at det ikke forekommer os skeet paa sædvaulig Maabe, ester Negel eller Fortjeueste eller blot ved Tilsælde, meu ved Himleus directe Naade.

Ved hans Seng sad Nosalia, smukkere eud nogensinde sør, sorskjønnet ved selve Tabet, seeag-tig forherliget ved det Pludselige, det Fremmede og det Velgjøreude i hele Situationen.

Hvorledes nu de To igjeu kuyttede deu Traad, der var bleveu revet over sem Aar tilbage, maa

mau søge at sorestille sig. Sligt skeer ved Ord, der have eu sælsom, hemmelighedssuld Magt over

dem, as hvem de siges og høres, men sor et srem-med Øre tabe deres besynderlige Klang. Dog kan dette siges, at Sammenknytningen var saa meget lettere, som Nosalia oprindelig al-Henrik og Rosalia. ^^

drig havde troet, at der var Noget aldeles over-klippet. Det kau synes uuderligt; meu da huu

seudte Heurik Opsigelsesbrevet, var der i hendes Sind mindre en Fornemmelse af, at Baandet brast,

end as, at det blev gjort overmaade langt. For-klare dette, hvo vil; det er ikke væsenligt, ligesaa ^ lidt som det, at Henrik esterhaanden sorekom sig selv at have følt det Samme.

Hvis Alt dette var usikkert, saa var der til Gjengjæld Noget, som hos Nosalia ikke blot over-levede den sørste Glæde og Henrykkelse ^ hvori hele Luudtofte deltog^ men varede bestandig som

oplivende og sornyende Magt i ægteskabet, og det var den Tilsredsstillelse, hvormed huu kuude for-

dybe sig i Forestillingen om Henrik, der vandrede over Heden sørt as Kjærlighedens Skjæbne, men udeu riugeste Forestilling derom, ja i høieste Grad uvillig og lidende. Det sorekom hende, at hun næsten med legemlige Øine saae Livets Nomantik, personliggjort, ved Henriks Side eller ovensor ham, uudertideu læggeude Haaud paa ham og drivende ham srem gjennem den vaade Lyng, tvingende ham til hvert Skridt, der skulde søre ham tilbage til eu tabt Lykke. Det var og blev hendes Nig-dom, og hvergang det blev bragt paa Bane,Henrik og Rosalia. ^^

srembragte det jo rigtignok hos Doetoren et kjær-ligt og taknemligt Smil, men tillige en ubehagelig Foruemmelse, som han omhyggelig skjulte; thi han kuude aldrig briuge det over sit Hjerte at sige

heude og høre sine egne tydelige Ord berette den Kjendsgjerning, at hele den skjønne, lykkelige, ro-

mantiske Vending i hans og hendes Liv var kom-men as en uromautisk Gris, der havde saaet et Beu i Halseu.

XII.

Genremaleren. I en Nække af Aar lagde jeg ved en Genrema-lers Arbeider Mærke til, at paa hvert af hans Malerier kom i de forskjelligste Skikkelser det samme Physiognomi igjen. Det var den kvindelige Hoved-person, som altid bar dette Mærke, uudertideu kuu fiut eller svagt, meu dog tydeligt sor mig, der nu eugaug havde givet Agt; og jo finere Kjendetegnet var, desto mere havde det Noget ved sig, der paa egen Maade tiltalte eller næsten rørte mig. Ieg er ogsaa overbevist om, at den Lykke, hans Ar-beider gjorde, sor en stor Del hidrørte sra dette Skjulte, om jeg saa maa sige: Lyriske, i Form og Farve. Selv naar han uudtagelsesvis malede Portraiter, sorekom det mig, at hau gav et behage-ligt kviudeligt Hoved et udtryk, hvorved der srem-kom et svagt Slægtskab med hint bestandig tilbage-

veudeude, svæveude Billede. Maaskee efterhaan-den, maaskee pludselig ^ det husker jeg ikke ^ paakom deu Tauke mig, at der stod et jordisk Ideal sor ham, at eu Kviude havde saa suldstæudig præ-get sig i haus Sjæl, at hau altid i siu kuustnerske Productiou med eller mod siu Villie havde heude uærværeude i Aauden og paavirkende Haanden. Det er den Slags Tanker, man kan gaae længe med udeu at udtale dem, og det var kuu tilsæl-digt, at jeg eugaug ved at høre haus personlige Forhold omtale kom til at spørge: Er han gist^ ^ Man svarede Ia, og jeg spurgte: Lykkelig gist^ ^ Ia, svarede mau, det er et rigtig smukt Familieliv.

Eu Tid heugik igjeu, og omstændighederne førte mig til haus Atelier. Eu Dame kom iud, og hau præseuterede: Min Kone. Det overraskede mig; huu lignede slet ikke hans Billeder. Maa-skee saae jeg et Øieblik sor længe eller sor op-mærksomt paa hende; men man syntes ikke at be-mærke det.

Vi bleve mere bekjendte; jeg kom uudertideu i Familien, og det er nok muligt, at jeg en eller to Gange med et kort, sorskende Blik søgte i den fyrretyveaarige Kones Anfigt at opdage Spor afGenremaleren.

deu yugre Kvinde, der paa den ansørte Maade skulde have været Kuustuereus Model ^ haus Ideal og tillige haus Eie —; meu jeg saudt ikke Ligheden.

Engang sad han og jeg ene sammen og talte om Knust, Physioguomier, sjerue Ligheder o.s.v. Lidt ester lidt mærkede jeg, at Kl^ustuereu vilde være sissig; hau sørte Samtaleu heu mod et Maal, som jeg slere Gauge bøiede as sra; meu tilsidst lod jeg ham have siu Villie, og saa ^kom hau temmelig uaturlig til det Spørgsmaal, om jeg havde seet haus Koue sør eller kjeudt Nogeu, der liguede heude.

Nei, svarede jeg, hvorledes salder De paa

det^

Aa, sagde hau, sideu vi ere komue paa det Thema, kau jeg jo gjerue sige det: Allerede sørste Gaug, De var her, studsede De ved at see miu Koue, og det syues mig, at De adskillige Gauge har seet søgeude paa heude.

Ø, svarede jeg, det havde eu gauske audeu Gruud ^ eller De har Net paa eu audeu Maade. Ieg søgte Lighedeu med et Physioguomi, der syues mig ofte at komme igjeu i Deres Billeder, og jeg havde fat mig i Hovedet, at det skulde være Deres Hustru.Genremaleren.

Med helt sorandret Ansigt sagde han: Virke-lig^ Paa hvilke Malerier har De seet det^ Kuude De ikke uævue mig dem^ Ieg gjorde det saa godt som mulig ester Hu-kommelseu.

Har De da kjeudt heudes spurgte hau ester eu Pause.

Estertrykket laa saadau paa heude, at jeg spurgte: Hvem^

Hau gjorde eu Bevægelse^ som om hau vilde ryste Noget as sig, og svarede: Ia, uu er det jo sagt. Det var eu Audeu.

Ieg blev taus. Hau begyudte lidt ester med eu Toue, der skulde være let eller sorgløs: Det hæuder jo saa mauge as os. Mau saaer ikke al-tid deu, mau i siu sørste ^lugdom bliver helt .... saadau .... mau troer, mau kau ikke leve heude soruden. Naa, jeg var jo uug deugaug, havde store Tauker om mig selv og vilde være Historie-maler og Gud veed hvadl Meu det gaaer over, som de Gamle sagde i ^Abekatteu^.

Ieg sagde: Der staaer ogsaa i ^Abekatteu^: Meu det gik aldrig over.

Det gjør det heller ikke . ^ . det kau ogsaa siges .... uaar Sygdommeu har været meget stærk.Genremaleren.

Ieg kom gaaende i Vimmelskastet og mødte Vogne, Brudetog, der skulde til Helliggeistes Kirke. Da jeg kom heu i Kirkeu, var det hende. Ieg blev snuden liggende paa Kultorvet. Ieg kunde Intet sige. Kuustuereu talte saa rolig og dog i en Tone, der malede det Hele sor mig. Ieg saae hendes Brudekjole og Blomster-kosteu og sølte haus Hjertes Slag ved Synet. Kuustneren vedblev: Det er det Eneste, der endnu glæder mig, at jeg saldt omkuld saa laugt borte. Øm jeg var daauet paa Kirkegulvet og huu og hau havde saaet det at videl .... Vidste, auede huu da slet Intets Øm, at jeg styrtede^ Nei, det haaber jeg. Efter en Stnnds Taushed fagde jeg: Tillad mig et Spørgsmaal, der maaskee er meget indis-eret: Veed Deres Hustru det^ Hau svarede Ia, meu tilsøiede lidt ester: Ia, det veed huu; men der er een Ting, som huu ikke veed, og som jeg aldrig kau sige hende, og som aldrig maa siges hende. Giver De mig Deres Ørd paa, at De ikke taler videre derom, saalænge huu eller jeg levere Ia.

Det er, at miu Koue, ikke ^ t^^ hellerGenremaleren.

ikke helt i Profil, havde eu lille Lighed med Heude. Paa det friede jeg, og paa det har jeg uu i sekten Aar været Maud og Husfader og eruæret miu Familie. Meu De kau nok iudsee, at det maa min Kone ikke vide.

XIII.

deringen af ^illa.^iedina.

Bel ^y^ ^er^ o.

^er er blevet talt Meget om den Skjæbne, som Hertugeu as Villa- Mediua havde i Spauieu uuder Koug Philip deu ^die. Mau har sorklaret hans Handlemaade as, at han var stolt indtil Vanvid, og at hans Forsængelighed ikke tillod ham at elske en Kvinde sor hendes Persons, men kuu sor heu-des Naugs Skyld eller sormedelst deu Glands, som en Fornemmeres Kjærlighed kastede paa hende. Der gives unægtelig Folk as denne Art, og den Slags Kjærlighed kalde Franskmændene ^it^. Imidlertid kuude det være, at mau ved at lægge Mærke til visse Eukeltheder i Hertugeus

Liv, som Historieskriverue ikke have skjæuket Op-mærksomhed, kunde komme til en anden og rigti-^Hertugen af Villa-Medina. ^^

gere opsattelse. Det vil da sees, at skjøndt han gik Kongen i Veien oversor Kvinder, var den rette

Anledning hertil dog aldeles modsat den, som til-lægges ham.

Det synes vel, at han har været meget stolt, ikke blot som Grande as Spanien, men ogsaa paa Gruud as siue persoulige Fortriu sor de fleste audre Mæud; thi hau var ei aleue udrustet med store Aaudsevuer og meget fmuk, meu tillige begavet med eu fjeldeu, mau kunde sige: mysteriøs Egen-skab, idet, som det syntes, enhver Kvinde, hvis Kjærlighed han ønskede, maatte elske ham og ved-blive at elske ham. Der blev hemmelig sagt, at han havde et Tryllemiddel; men saasnart man saae ham, troede man det ikke og begreb, at Alt gik naturlig til.

Hau kom inden sit tredivte Aar til sin Skjæb-nes Asgjørelse ved at møde en Kvinde, hvem han lettelig vandt, men som efter at have bøiet fig for ham alt mere reiste sig med sælsom Kvindemagt og bandt ham suldstæudigere, eud hau havde buu-det uogeu Kvinde.

Hvorsra denne Magt kom, og hvori den be-staaer, lader sig ikke tydeliggjøre. Historien kjender Kvinder, der have været i Besiddelse as den, ogHertugen af Villa- Medina. ^^ Sagnet har paataget sig, hvad Historien ikke sor-maaede, at sorklare deres Herredømme, netop ved at sige, at det beroede paa Troldom, paa en Ning, en Lok Haar eller desl. Saalænge en Mand bar Lokken eller Ningen, var han ikke sig selv mægtig, men droges med uimodstaaelig Længsel til den Kvinde, der saaledes havde tryllet ham. Ingen troer vel herpaa sor Alvor; men ei heller vil No-gen lettelig sorklare Tovelilles, Nosamundas, Diana as Poitiers^ Magt udeu as Noget, der i sig selv er usorklarligt, eu særdeles Evue, eu kvindelig Ge-nialitet ^ aldeles sorskjellig fra en Mands Ge-nialitet, der er i Charakteren og de intellektuelle Ev-

^ner eu Organisme, der, naarfomhelst den vil, tiltaler og griber en Mands Inderste, lader ham

paa det Fuldstæudigste fornemme noget henrykkende evig Beslægtet og tillige evig Forskjelligt: „das e^oig ^eiblnhe^, der er blevet Person. Sagnet har, vel mulig, havt Net i, at deune Magt ikke kom fra Himleu; men faa har det Dæmoniske i den tillistet sig et Skjær sra det Himmelske, sra det, der ikke kan døe. Thi ønskes det hver en Dannemand, at han aldrig maa møde denne Magt.

Huu var Datter as eu Adelsmaud, i hvis ^ Hus Hertugen siden sine Drengeaar var vant til^Hertugen af Villa- Medina. ^^

at komme næsten daglig. Hvor vanskeligt det end er at skjule Ild, blev deres Forhold ikke bemærket. Hvad der sormodenlig bidrog til at vedligeholde Hemmeligheden, var, at der over Ine^, ved Siden af det tidligere Barnlige, ungdommelige, ^rolige eller Pi^uaute, nu var kommet eu eieudommelig Blufærdighed. I Familieu blev fagt: Nu er hun vo^et op og blevet Iomfru. Eugaug stode hau og Iue^ ude paa Baleoueu, da deu uuge Kouge red forbi. Kongen saae op. Efter en Stuuds Forløb fagde huu: „Hvor han er smukl^ Hertugeu sangede hendes Øine, inden vet

udtryk, hvormed huu havde sagt ordet, var for-fvundet. Det var for ham fom en Afgrund, hvori

han følte fig selv nærved at drukue, et Svælg af

hemmelighedsfuld Ild, af kvindelig ærgjerrighed, Skalkagtighed, Selvtillid, Erotik, der paa sinds-

sorvirrende Maade lyste over Iomfru - Skikkelseu. Fra dette Øieblik af mistede hau deu store, stolte No, hvormed hau hidtil havde seet paa Til-værelsen. Bevidstheden om at være født til Kvin-dens Herre forlod ham eller vaklede fom ved et Iordskjælv, og det Pludselige i denne nye Følelse forøgede Angsten, men ogsaa den feberagtige Villie til at kæmpe og mulig endnu feire overfor deu^Hertugen af Villa-Medina. ^^

Ene. Skjøndt det var hende, fra hvem giroen kom, skjøndt han var skinsyg paa hende som nogen-sinde nogen Mand, og skjøndt Anledningen var given mindre af en Mands Blik paa hende end af hendes paa en Mand, var det dog ikke imod hende, at hans Sind vendte fig. Huu havde allerede for megen Magt over ham, ingen Bitterhed ^kuude komme op imod Sødmeu, hvormed hun paavirkede ham. Hans Følelfe for hende havde maaskee sra Først as ikke suldstæudig været, hvad vi vilde kalde Kjærlighed; meu deu blev det uu, i et Seeund, eller det soregjøgledes ham saa. Huu var ikke blot deu Altraaede, vet Liv- og Lysbringende i Til-værelsen; men huu syntes ham at gjemme hans eget Væsen, og han vilde tabe det, hvis huu svig-tede. Han var rig overfor hele Verden, men en Tigger overfor hende, turde og kuude ikke blive vred paa heude, fordre Negnskab as hende, skjøndt der sor ham intet Mellemværende var i Verden uden mellem hende og ham. Men han vendte sig imod Kongen. Enhver anden Mand vilde han i et lig-nende Tilfælde have dræbt. Hvad der nu hindrede ham, var ikke deres gamle Venskab ^ Kongen og han havde idetmindste leget sammenkog holdt as hinanden som Børn — men Loyaliteten mod hans^Hertugen af Villa-Medina. ^^

Souverain, ^Eresrygten sor den Salvede, hvilken en Hertug af Villa-Medina ikke kuude kræuke fuldstændig. Alt indtil Livet kuude han i sin Feber tage sra Kougeu — ja, det var en Feber, en Slags Vanvid; thi han mente egenlig ikke Kongen; det var Ine^, han vilde trodse, og det blev Kongen.

Der var en Dame, hvem Kongen sagdes at

vise Opmærksomhed. Hertugeu uærmede sig heude og forsøgte al den Magt, han tidligere havde til-

troet sig, oversor hende. Det lykkedes ham vel ikke i Virkeligheden, men tilsyneladende. Fra det Øieblik, da han havde tabt Troen paa at kuuue beherske eu Kvinde absolut, var Troldomsmagten vegen sra ham oversor dem alle. Men hin Dame blev smigret ved, at Hertugeu as Villa - Mediua, hvem alle Kviuder sagdes at elske, hyldede heude, og hun srygtede desnden hans bekjendte stolte, lidenskabelige Sind. Det skete dersor, at en Dag, da han besøgte Damen og saae et kostbart Skjærs, som Kongen samme Morgen havde sendt hende, gav hun Hertugeu det sor at uudgaae hans Mis-fornøielfe. Han bandt Skjærfet om fig og gik ud paa Gadeu. Der var Folk ved Hosset, som kjendte dets Historia, og man gav Kongen underretning. Men enten har Damen vidst at opdigte en sand-Hertugen af Villa-Medina. . ^^ syulig Historie, eller Kougeu har ikke villet optage Haudsken: Sagen sørte ikke til Noget. Imidlertid havde Hertugeu af Villa-Medina efter faa Minut-ters Forløb fagt til sig selv: „Hvad nytter mig det Skjærs l Det er jo ikke fra Ine^, at jeg har vuudet detl .... Hvis Kongen havde givet Ine^ detl^ ^ Han fønderrev Skjærfet, endnu inden han i sin Tanke sik tilsøiet: „Huu havde maaskee ikke engang vist mig detl^ Han havde altsaa ikke bevist sig selv Noget ved at knnne erobre hin Dame og blive Kongen foretrukken DetEueste, hau syutes at have godt-gjort, var, at Ingen kunde være sikker paa Kvinde-troskab. ^lmulighedeu af uo^eufinde at kuuue tale ligefrem med Ine^, at kunne faae en tilfredsstil^ lende Forklaring af hint Blik, at kuuue troe heude, hvad enten huu talte eller taug, lod hele Lufteu forekomme ham fyldt med hemmelighedsfuldt For-ræderi, og der var kuap uogeu Forbigaaede, hvem hau ikke tiltroede at bringe Bud fra Kougeu til Iue^ eller ^ eudnu mere åndsfortærende — fra Ine^ til Kongen. For om mnlig at udrette Noget og tillige faae Luft for den Stemning, der førte ham imod Kongen, fandt han i fin Feber paa en ny og større Plan. ^^Hertugen af Villa-Medina. ^^

Hau havde læuge trusset Forberedelser til at give Hosset et Skuespil. Hau lod uu Theatret indrette paa en egen Maade, og i det Øieblik, da Skuespillet var forbi, stak hau Ild paa Bygningeu for i deu almindelige Forvirring selv at kuuue srelse den uuge Dronning og gjøre hende en Kjær-lighedserklæring. Altfor mange Øine havde

været tilstede ved Forberedelserne, til at hans Handling ^kuude blive skjult eller see ud som Tilsælde, og mau gjættede ogsaa paa, at hau i siu umættelige Stolthed havde løftet sine Øine til selve Dron-ningen. Men Forbrydelsen var saa stor, at man kuu vovede at hviske derom.

Der vil spørges: Meu Dronningens^ Vel, en gammel sranskDame har sagt: Ieg er nu blevet

se^ og firfiudstyve Aar, meu har euduu ikke seet deu Maud, hvis Øiue vare revne ud as eu Dame, fordi hau havde sagt, at han elskede hende. ^ Det tilsøies heller ikke, at Dronningen forraadte Hertugen. Men den Maade, hvorpaa han havde frelst hende, var i alt Fald imod Eti^uetteu, og Spørgsmaalet var om, hvorvidt Kougeu skulde

ester omstændighederne skjænke Sagen opmærk-somhed eller ikke. Kongen var altid meget langsom

i sine Beslutninger og taug længe.^Hertugen af Villa-Medina. ^^

Hertugeu havde gjort Neguiug paa, at Ine^ ved at ersare hans Handling eller Bedrift skulde ausee Dronningen sor en sarlig Nivalinde og blive skinsyg og angst og foreslaae ham at slygte. Men

da han kom til hende og paa hendes Opfordring sortalte, med tilsyneladende Discretion, viste huu

iutet Tegn paa Ialousi, meu satte et uæsteu umærke-ligt Smil op.

Hertugeu udlagde det paa siu Maade, saudt deri eu saadau ubevislig, uhaaudgribelig Bebudelse om Erstatning for Kongen, at han ønskede sig død, idet han gik bort.

Han vendte om, gik til hendes Fader, bad om hendes Haand og soreslog, at hele Familien skulde reise til eu sjern Provinds, hvor han havde Godser. Hertugeu vidste godt ved sig selv, at dette ikke eugaug havde den Fortjeneste at være moralsk, men at det var et Frasald sra Kjærlighed, ^lng^ dom og Tro, et Forsøg paa at sætte Loven i Aan-dens Sted, at redde det ydre, det Factiske, medens det Sjælelige, som hidtil havde været hele Kam-pens Gjenstand, traadte tilbage. Det var en an-den Hertug as Villa -Mediua end den hidtidige, der foreslog ægteskab; i den forrige var FjedrenHertugen af Villa-Medina. bristet. Faderen var imidlertid stra^ villig, og den sorestaaende Formæling blev bekjendtgjort. Dagen ester sorfremmede Kongen Adelsman-den til en høi Post og gav hans Datter en An-sættelse ved Hove, som hun ikke uden kongelig Til-ladelse kunde forlade, og famme Dag indbød Kongen endvidere Hertugeu til eu Kjøretour.

De kom forbi eu Galge, hvor der eudnu haug eu Forbryder, og Kongen fagde, idet han pegede paa den Hængte: ^,Hvis han havde forladt Madrid i rette Tid, vilde det ikke gaaet ham ilde.^ Hertugeu forstod suldkommeut Meuiugen, men svarede: ^Allerhelligste Majestæt, hvis den Mand havde været en Adelsmand og havt sit Sind i Madrid, vilde han være gaaet ud ad deu ene Port og kommen ind ad den anden.^ Den følgende Dag, da Hertugeu af Villa-Mediua red siu sædvaulige Tour gjeuuem Prado, traadte eu Maud srem med eu Bøsse og raabte:

^ Paa Kongens Be-

saling l^ og skjød Hertugen.

^IV.

^idi^el^ardu^ og ^uleima. ^halisens Palads i Bagdad laa dengang paa en Ø i Tigris, der nu er sorsvuudeu tilligemed Pa-ladset. Mod Øst sørte eu Bro as Steu over til Stadeu; ellers var der ingen Tilgang; den brede og pilsnare Flod omgav Øen som en Fæstnings-grav og vandede dens Haver som et Kildevæld.

Paladset var bygget saaledes, at det, naar man nærmede sig sra Staden, tog sig ud som eu Bøssel, hvis Legeme er skjult i Skoven, medens dens Hoved er vendt srem til Angreb eller Forsvar. Af den store Samling Bygninger saae man for-medelst tæt Lund ikkuu det stærke, underfætsige Vagthus med hvælvet Port midtpaa og med to sremskydeude, taaruagtige Fløie, hver med eu Kuppel. I Porten og den sirkantede Gaard, hvor-til den sørte, særdedes som ostest en Mængde Be-Sidi-el-Barduk og Zuleima. ^^

væbuede, og paa deu eue Side as Gaardeu stod eu Nække af lauge, smukt støbte Broueekauouer med Løve-, Tiger- eller Slaugegab. Ligeoversor deuue Nække var Fæugslet, og udeufor et af dets fuevre Viuduer faaes i

Negleu uogle afhuggede Hoveder paa Spyd.

Igjeuuem flere, uregelmæssige Gaarde uaaede mau mod Nordvest til Haremet. Der var eu dobbelt Port, og sorau deu iuderste stod Gildinge-vagten. Selve Haremet bestod , i nederste Stok-værk, af en eneste, meget stor, sirkantet Hal, der høit oppe havde et Galleri, hvilende paa smekkre Marmorsøiler. Disse Søiler delte paa skjøn Maade Hallen saaledes, at der var en indre Fir-^ kant, belagt med rige Tæpper og med et Spring-vand i Midten, og omkring den, paa alle Siders en Mængde Num, hvor kvindelige Arbeider bleve foretagne. Øm Springvandet .famledes Ødalis-kerne, dandfede, fpillede eller fmykkede sig; i Af-stand sra dem, hinsides Søilerne, arbeidede deres Tyende, som tillige var tilstede sor at speide. Der var ingen Vinduer. Lyset kom iud gjeuuem Mureu, der sor eu Del ikkuu syutes Mur og var sindrig udskaaret Træværk.

Fra Halleu sørte skjulte Trapper op til Galle-Sidi-el-Barduk og Zuleima. ^^

riet, der blot var en smal Gang udeusor Oda-liskerues gyldue, sarverige Kamre. Der var iugeu

Døre, meu tykke Forhæng. I Kamrene var ingen Vinduer, meu høit oppe i Væggeu udskaaret, skjøut smykket Træværk ligesom i Halleu.

Euduu høiere oppe var mod Vest et rumme-ligt Kammer, bestemt sor de Piger, som Chaliseu euduu ikke havde seet og beuaadet med at være

Odalisker, og tætved, mod Nord, var et ligueude Kammer, Paladsets høieste og sriskeste Sted, hvor

de uudertideu sor ret at blive glade og ikke tabe i Skjøuhed nøde deu Guust at tilbriuge uogle Timer. Naar de stege op paa deu brede Divau, kuude de ved at række sig meget kigge gjeuuem Træværket ud over Luudeu og ud til deu Verdeu, hvorsra de vare komue; meu skjøudt Træværket var til at aabue, sordi dog Iugeu kuude uudslye sra deuue Taaruhøide oveusor deu riveude Flod, var Saadaut dog streugelig forbudt.

Meu om uogeu Kviude læugtes bort fra dette gyldue Fæugsel, pleiede Læugsleu dog sjeldeu at vare læuge, sordi der iudeusor Haremets Mure var eu Lust, der betog heude. Imellem alle disse Skjønheder, nogle livlige, andre lade, nogle sint begavede, andre kuu skjøut Legeme, var der euSidi-el-Barduk og Zuleima. ^^

sælles Lidenskab, der stra^ tændtes, udeu at Ord behøvedes: den, at beseire de Andre, at blive en

as Chalisens yndlingshustruer eller maaskee haus eneste yndling, Moder til hans kjæreste Søn, at throne i et særskilt Harem, at blive opvartet as Nigets høieste Embedsmænd, at uddele Guust, strasse og hævue, at beherske Chaliseu og ved ham deu hele Verdeu.

Oversor Paladset mod Nord, paa deu audeu Side as Flodeu, stod eu Dag uuder eu Palme

Sidi-el-Barduk, eu ung Araberhøvding. Han stod der i sin hvide Buruus og hvide Turbau, ikke som eu tilsældig Vaudrer, der hviler et Øieblik, meu som eu Marmorskikkelse, der pludselig var kommeu tilstede og gjort sast i Iordbuudeu. Haus sorte Øine vare stirrende hestede paa den Del af Pa-ladsets høie gule Mur, hvor eu Kjeuders Blik opdagede Tremmer eller udskaaret Træværk, og hau saae med et udtryk, hvori der paa engang var den haabløseste Fortvivlelse og den dybeste Beslutuing. Han saae ikke sor at speide, men ligesom sor at holde Paladset sast med sit Blik^ Han saae, sordi

hans hele Sjæl var dragen til, som oeeanet dra-Sidi-el-Barduk og Zuleima. ^^ ges af Maanen, fom Ørkenens Sand af Samum, fom Mænds^ Skjæbne af Himlens Villie.

0g vel havde han Gruud dertil. Thi da Chalifeu uys havde yttret Ønske om at besidde en

frisk og skjøn Pige fra Ørkenen, var der gjort et Streiftog, og i Sidi-el-Barduks Fraværelfe vare hans Stammes Telte blevne overfaldne og ^u-

leima, deu Pige, han elskede, bortsørt. 0m tre Dage vilde Chalisen vende tilbage sra en Neise;

inden tre Dage maatte zuleima være sri eller Sidi- el- Barduk død. S^leu steg til Middagsglød, deu bøiede uedad og heldede; Arabereu stod stadig paa samme Sted. Da kom eu Dervish sorbi, sattig klædt og gammel as

^ldseeude, meu paasaldeude at see til, sordi haus Ausigt var skarpt og haus Øiue suuk-leude som eu Høgs. Hau standsede og hilste Fred; men Araberen gav ikke Agt paa ham og svarede ikke.

,,Ei, ei^, sagde Dervishen og stillede sig tæt soran ham, ,,jeg troer, jeg kjender min Mandl^ ,,Fred med Eder^, sagde Araberen og gik et Skridt tilside. byder mig Noget, I ikke har selv^, sva-rede Dervishen og sulgte ham.Sidi-el-Barduk og Zuleima. ^^

,,Vel muligt^, sagde Sidi-el-Barduk og veg atter et Skridt tilside. ^

,,Vel muligts Hvem taler her om Mulig-

heders Det er eu Vished. Ieg kjender min Mand.^

,,Hvis I kjender mig, Gamle, saa glem det; men I tager seil.^

,,Ieg tager seils Hør nu og døm selv, om jeg tager seil. Ieg er eu gammel Maud, og jeg

har altid seet, at uaar der sra Ørkeueu er kommet eu smuk Pige til vor Chaliss Harem, saa er en uug Maud sra Ørkeueu kommet løbeude bagester og har staaet etsteds og kigget i uogeu Tid.^ Sidi-el-Barduk skjælvede og sagde: ^Gaa, Gamle ^

,,Ia, det er let uok at sige: Gaa, Gamle l Meu veed I, hvad der er vauskeligere at sige, hvis

der ellers skal være Fyud deris Veed I dets Det er: Kom, Gamle l Nu er jeg her og vil ikke

sorlade Eder, sør jeg har givet Eder et godt Naad.^

,,Veed I et Naads^ raabte Araberen og greb den Gamle i Armen.

,,Ikke saa haardt, min gode Ven sra Ørkenen. Saadan. Ia, jeg veed et godt Naad. Ieg veed to ^ nei, tre.^Sidi-el-Barduk og Zuleima. ^^

,,Hvilke ere de^ spurgte Arabereu. ,,Det sørste er, at I gaaer over til deu audeu Side as Paladset, over Broen, indad den høie Port, drager Eders Klinge og udrydder deu hele Vagt. Derpaa tager I Chaliseus Skatkammer og hele Harem og rider bort dermed.^ ,,Det er tidsuok, deu Dag Chaliseu kommer hjem, at mit Hoved sættes paa Spyd i Slots-gaarden^, svarede Araberen. ,,Det mener jeg ogsaa; mere end tidsnok. Det var jo muligt, at I ikke beholdt Valpladseu uden med Hovedet, som I selv siger. Dersor har jeg tænkt paa et andet Naad.^ ,,Hvad er det^ skal ikke gaae over paa den anden Side, men blive her og bygge en Bro over Floden og saa om Natten storme Paladset i Spidsen sor Eders Stamme.^ ,,Min Stammes Telte ere adsplittede, mine Venner saarede eller dræbte; jeg er ene.^ Er I virkelig alenen Ganske mut-ters alene imod de Troendes Behersker^ Hør, min Ven, I er en tapper Mand. Det kalder jeg tappert at staae her den udslagne Dag og tænke paa Noget, som vor Chalis vilde lade Eders Ho-Sidi-el-Barduk og Zuleima. ^^

ved springe sor, hvis han vidste det. I Sandhed, det er meget tappert.^ ^,Gamle Mand, I gjør Synd i at haane. Lad mig heller ene og sorraad mig til Ingens ^Til hvem skulde jeg sorraade Eder^ Hvad skulde jeg sorraade^ At I staaer og seer paa Pa-ladset, som om I vilde kjøbe det^ Det er tilladt. Haaue Eder^ Det er ikke saa meget som saldet mig iud at haane Eder, men blot at skjemte med Eders Ørd, hvilke jeg ikke troer. Vil I bilde mig ind, at en saa sornustig uug Mand sra Ør-

kenen som I staaer her i et saadant ærinde ganske ene og sorladt^ Idetmindste maa I da have en

Talisman, hvormed I kan nedbryde Mure.^ ^,Ieg har slet Iutet, udeu deu Tro, at eu saadau ulykke kau Allah ikke lade skee. Deu er sor stor. Hau maa hjælpe mig, eller det er skre-vet, at jeg skal døe.^ ^,Hml Hvorlæuge agter I da at staae og vente paa ham^ ,,Til enten Han eller Chalisen kommer.^ ,,Hml Vi vil see sørstl ^ Men jeg lovede Eder mit tredie Naad, maaskee det bedste.^ ,,Hvad er det^ ,,Har I bedet til Simurg:^Sidi-el-Barduk og Zuleima. ^^

^,Hvem er Simurg^ ,,Ei, miu unge Ven fra Ørkenen, I er jo faa uvideude, at det er en Fornøielfel Nu kau I og jeg faae os en fornuftig lille Pasfiar, det vil fige: jeg taler, og I hører til. Nu falder Mørket paa, og Chalifeus Palads løber vel ikke ^ bort, om I

^saa skj^nke^ mig lidt opmærksomhed. Maa jeg spørge: Har I spist til Middag ^

^,Naa, og til Asten har I heller ikke spist. Trænger I ikke til Noget ^ „Ieg har Dadler og ristet Byg i min Neise-tasken

^^ j^ ^ t^ ^ Faaresedt- Kager.

og Floden har det deiligste Vand. Min Ørken-Ven, vi ville holde et godt Maaltid.^

Maaltidet varede sorholdsvis længe; thi Der-visken spiste baade sine egne Kager og Araberens Dadler og drak mange Gange as Floden. Endelig var han særdig og sagde: „Hør nu vel ester, saa skal I ersare uoget Paalidelig om Simurg. I Koug Salomos Tid sad huu altid i hans Naad og var dengang kjendt uuder Navuet Fugleu Gris. Kougeu soretog aldrig Noget udeu at raadspørge heude, og huu blev derover ester-Sidi-el-Barduk og Zuleima. haaudeu saa stolt, at huu tæukte paa at oprette et uashængigt Nige bestaaende as Solen, Maanen og Iorden, hvilket huu mente at kuuue regere^ Det var, uetop som hun engang sad i Naadet og overlagde sin Plan, at en Stemme lød sra Himlen til Kongen og spnrgte ham : Hvad er mest, Ta^dir ^Skjæbnen^ eller Tedbir ^de Vises Naad^ Sa-lomo vendte sig til Simurg, og paa hendes An-visning svarede han: Ta^dir er meget; men Ted-bir er ogsaa meget. ^ Da lød Stemmen igjen ^ splt^k^ Kat^ Dl^ bevirke, at Østens Konges Søn ikke ægter Vestens Konges Datter^ ^ Sa-lomo saae til Simurg, huu uikkede, og Kougeu svarede: Ia.

Flu^ sløi Simurg mod Vest, saudt Vestens Konges tiaarige Datter siddende i Græsset, tog Barnet og bragte det til et utilgæugeligt Bjerg, hvor Simurg havde et Slot og eu Have.

Nogle Aar ester vilde Østeus Konges Søn gjøre en Søreise, sik sin Faders Tilladelse og ind-skibede sig. Skibet gik uuder; meu Priudseu reddede sig paa eu Plauke, der drev ilaud. Han steg op ad et Bjerg nær Stranden, og dette var netop det Bjerg, hvortil Fugleu havde bragt Priud-sesseu. Priudsesseu saae Priudseu, og han beha-Sidi-el-Barduk og Zuleima. ^^

gede hende. De vilde til hinanden, men knude ik^ke udsøre det. Da raadede hun Prindsen til at skjule sig i eu hul Træstamme, der laa ved Bjer-gets Fod. Fugleu pleiede, uaar den kom tilbage til sit Slot, at uudersøge hele Egueu og dræbe alt Leveude as Mandkjøn vidt omkring, sor at Prind-sen ikke under nogetsomhelst Skjul skulde komme Priudsesseu uær, og deu gjorde det Samme, idet den nu kom tilbage, og da deu sandt Prindsessen meget bedrøvet, spurgte deu, hvad der sattedes heude. Prindsessen svarede, at hun længtes ester Mennesker. Fuglen sagde, at Tiden endnu ikke var kommeu, da huu kuude vende tilbage mellem Menneskene; men Alt, hvad huu ellers øuskede, vilde deu gjøre sor hende. Da bad huu Fugleu briuge heude deu hule Træstamme, der laa ved Bjergets Fod, sor at hun kuude have deu at gyuge paa. Det gjorde Simurg og sløi igjen assted sor at sidde i Kong Salomos vise Naad. Prindsen ^kom ud af Træstammen, og de Elskende omsavnede hinanden og toge Himlen til Vidne paa, at de

vilde være ægtesolk til Døden. Derpaa gik Ti-den og Prindsessen sødte en Søn.

Da lød igjen Stemmen sra Himlen til Kong Salomo i Naadet og spnrgte, hvad der var mest,^^ Sidi-el-Barduk og Zuleima. Ta^dir eller Tedbir, og om han kunde sorhindre Østens Konges Søn sra at ægte Vestens Konges Datter. Paa begge Spørgsmaal svarede Kongen ester Simurgs Naad som sorrige Gang. I det næste Aar sødte Prindsessen en Datter; den samme Stemme lød til Kongen^ og han svarede det Samme. I det tredie Aar sødte Prindsessen en Søn; Stemmen spurgte paany, og Salomo svarede igjen som sør.

Det blev tilsidst Salomo paasaldende, at der blev spurgt saa tidt sra Himleu om Vestens Kon-ges Datter, og han ønskede at have Prindsessen ved sit Hos sor at see, om huu var saa mærkvær-

dig ^ sk^ ^ saa m^n omhu værd, og tillige sor at giste hende bort, estersom det nu syntes at

være paa Tiden. Simnrg sløi da afsted for at hente hende.

Prindfesfen havde, hver Gang hun faae Fug-leu komme, skjult sin Mand og sine Børn i den hule Træstamme, og hun gjorde det Samme denne-gang. Da Fugleu uu vilde have heude med, sagde huu : „ Dengang jeg var lille,

kuude Du bære mlg paa Din Nakke; nu er jeg vo^en og bauge sor at falde af. Lad mig krybe ind i den hule Træ^ stamme og bring mig saaledes til Kongen.^ DetteSidi-el-Barduk og Zuleima. ^^

gjorde Simurg og lagde Træstammeu soran Kong Salomos Throne. Kougen reiste sig og sagde: ,,^dle Prindsesse, hvem Vi længe have ønsket at see, men hvem Vi have maattet holde skjult mdtil nu, sor at Østeus Kouges Søu ikke skulde ægte

Dem, gjør 0s den ^re at træde srem og lade

os og Vort Hos hilse paa Dem.^

Da steg Prindsen sørst ud, derpaa de tre

Børn og endelig Prindsessen. Den sorbausede Kouge ersoer uu, hvorledes Alt var tilgaaet, og erkjeudte, at Tedbir Intet sormaaer imod Ta^dir. Han sendte Prindsessen med Prindsen og Børnene og rige Gaver til Østens Konge. Men Simurg sløi bort sor aldrig mere at veude tilbage til Kougeu. Huu sad i sit Slot og stirrede uasbrudt heu sor sig, euteu as Fortrydelse over, at huu, skjøudt selv Frueutimmer, var bleveu uarret as en lille Pige, eller ogsaa, hvad der er rimeligst, as dyb Sorg over at have villet være visere end Gud og gjøre sig til uashængig Hersker over Sol, Maane og Iord, medens huu ikke en-gang havde kuuuet beherske eu saa lille Tiug som to Meuneskers ægteskab. Hun vedblev at stirre hen sor sig i saadan Anger og Nuelse, at huuSidi-el-Barduk og Zuleima. ^^

svandt ind til Intet og blev til ren Aand, og i denne Skikkelse blev huu modtaget as Allah, sik Plads i haus Naad, og heude er uu Alt, hvad der augaaer Iordeus Kjærlighed, underlagt. Thi ogsaa as al Iordens Kjærlighed, der er som en stærk Fugl og troer at kuuue stiste et uafhæugigt Nige, skal engang ikke Andet end den rene Aand blive tilbage.

Nu har jeg fortalt Dig, hvem Du skal bede til; gjør derester. ^ Saaledes sluttede Dervis^heu og gik bort.

Sidi-el-Barduk havde esterhaanden lyttet me-get opmærksomt og næsten glemt, hvorsor han var paa dette Sted. I samme Øieblik, som Fortæl-lingen var tilende, stod Virkeligheden igjen sor ham ligesom ny og med sorstærket Smerte. Han tvættede Hænderne i Floden og sagde de Troendes Bøn, men vovede ikke at bede til Simurg, fordi hau ikke kjeudle dette Væfeu og ikke vidste, om det var eu reu og god Aaud, hvem hau saaledes skulde aubesale zuleima. Meu hau føiede til siu Bøu: Hvis eu as Diue gode Aauder er villig til at hjælpe mig, og det er Diu Villie, o Allah, da lad det skeel Hvis ikke, maa jeg døe.Sidi-el-Barduk og Zuleima. ^ ^^ Solen stod op, og Sidi-el-Barduk blev paa siu Plads, sordi hau iutet andet Sted havde i Verden at gaae til, og sordi dette Sted paa en frygtelig Maade indeholdt hans Skjæbne. Han havde Intet vuudet i deu forløbne Aften og Nat, men kuu tabt Tid, var rykket Afgjørelfeu uærmere udeu at have Mere til at møde deu med. Hau havde ikke Andet end sin suldstæudige, hjælpeløse Fortvivlelse, der kuu indeholdt Haab, fordi den var faa stor, sordi ^lykkens Gjennemsørelse syntes

ham at maatte stride mod Verdens gode Orden. Stillet der magtesløs overfor Chalifens faste Slot

og ventende Nedning var han maaskee den Dag den mest Troende paa hele Iordens Kreds, og dog var Troen mindre end Angsten, der ved den svageste Tanke om, at hvert Seeuud bragte ^llyk-salighedeu uærmere, steg iudtil Vauvid.

Soleu steg, uaaede Middagspuuktet, dalede ^j^ ^ paa ^ Tid, ^a Vmd^l bragte Kjøliug laugs Flodeu, kom ogsaa Dervis^heu igjeu og bragte Arabereu et Øiebliks Liudriug, fordi hau dog var et menneskeligt Væsen, der kjendte hans Skjæbne og nogenluude sorstod deu. Deu Gamle var uoget alvorligere end den soregaaende Asten og sagde efter at have hilst Fred:Sidi-el-Barduk og Zuleima. ^^

,,Saa I staaer her euduu ^ De uuge Mæud sra Ørkenen pleiede i min Tid at gaae hjem ester den sørste Nattevagt.^ Sidi-el-Barduk saudt Intet at svare herpaa. Den Gamle vedblev: ,,Maa jeg gjøre E^er et Spørgsmaal, min Ven^ Et usorbeholdeut Spørgsmaal^ ^Spørg^, svarede Arabereu. ,,Naar jeg ikke skal troe, at I er gal, hvad vil I da, at jeg skal troe om Eder^ ,,Hvad I selv vil.^ ,,Hvad jeg selv vil^ Meget vel. Dersom I troer, at jeg uogeusiude vil troe Audet eud, hvad jeg selv vil, saa tager I mægtig seil. Veed I, hvad jeg troer ^ ,,Ieg troer, I bilder Eder Noget iud

af, at I kau staae her saa længe.^ Øg da Araberen ikke svarede, vedblev den Gamle: „Men det er ikke Noget at være kry as; thi sor det Første kan det komme af gode Ben, for det Andet af noget endnu Værre. ^ „Hvad er værre . eud gode Ben ^ spurgte Arabereu.

^,Nu troer I maaskee, at I har sagt uogetSidi-el-Barduk og Zuleima. ^^

Vittigt, ikke saudt^ Hvad der er værre eud gode Beu^ Det skal jeg sige Ier. Det er daarligt Kjød.^

Arabereu var ikke i Stemuiug til at lee as, hvad der syutes eu stor Taabelighed, og taug. Meu deu Gamle behøvede heller ingen Hjælp sor at tale. Han sagde: ^Dersom I havde det Aller-ringeste at sætte paa Spil uudtageu Eders Hoved, som tilkommer vor Herre, Chaliseu, saa vilde jeg vædde med Eder om, at I ikke sorstaaer mig.^ „Det gjør jeg heller ikke.^ ^Naa, kau I dog eudeli^ iudrømme Noget l Saa vil jeg, sor at I skal sorstaae mig, sortælle Eder eu Historie. Har I spist, eller har I Noget at spisen

^,Der er euduu ristet Byg i miu Neisetaske^, svarede Arabereu. ^,Saa lad os dele det.^ De holdt igjeu Maaltid, og Alt blev opspist iudtil det sidste Bygkoru. „Hør uu miu Historie^, sagde Dervis^heu. ^ „Der var eugaug en meget hellig Mand, hvis Bønner Allah gjerne opsyldte. Engang sløi en Novsugl heu over ham, og sra deus Næb faldt eu Museuuge til Iordeu sorau deu Helliges Fød-^^ Sidi-el-Barduk og Zuleima. der. Han tog den op, fandt Liv i den, kjærteg-nede den og besluttede at tage deu med til sin Bolig; men saa huskede hau, at deu gamle Kviude, hau boede hos, holdt meget af Katte, og da hau nu ikke vidste, hvad han skulde gjøre, og ikke vilde lade det uydelige Kræ omkomme, bad hau Allah om at sorvandle Museu til et Pigebaru. Det skete, og hau kom hjem med deu skjøuueste lille Glut, som Nogeu vilde see sor siue Øine, og som den gamle Kvinde modtog med aabne Arme. Bar-net voxede op nnder omhyggelig Varetægt og blev til en skjøn Iomsrn, og da det var paa Tiden at giste hende bort, tænkte den hellige Mand med megen Alvor paa at sinde en passende Husboud til heude. Dette syutes ham vanskeligt; thi, som hnn selv sorekom ham at være den ypperste Kvinde,

vilde han kuu vælge hende til ægtesælle den aller-herligste blandt Mænd. Da han talte med Pigen

derom, var hnn ogsaa as hans Mening og vilde have en Mand, der kuude uaae ethvert Herredømme, vinde enhver Seir og stige opad ethvert Hæderens Trin.

Ieg indseer da, at det ikke kan blive nogen Ningere end Solen, sagde den Hellige og henvendte sig ved næste Daggry til Solen med sit Anliggende^Sidi-el-Barduk og Zuleima. ^^ Solen blev rød af ^lndfeelfe over at skulle være deu Allerherligste i Verden og^ svarede : Seer Du den lille Sky^ Saa lille, den er, er den stærkere end jeg; thi den sorhindrer mine Straaler fra at naae Iorden, og hvor den gaaer imellem, vil jeg altid synes Intet. Den hellige Mand gik da til Skyen i samme trinde. Skyen trak sig sammen i ydmyghed og svarede: Hvo er jeg, at jeg skulde være deu Her-ligsten Ieg har eu Herre, der jager mig ester Tykke og Vilkaarlighed. Det er Viudeu.

Da gik deu Hellige til Viudeu. Deu soldede sig i selv og svarede: Megeu Magt har jeg, det er saudt; meu der erEu, som trodser mig og har trodset mig i Aarhundreder. Seer Du Bjerget hist^ Med al miu Magt har jeg ikke kuuuet briuge det til at vige et Hanesjed.

Saa gik den Hellige til Bjerget, der svarede : I min Gruudvold guaver deu lille Mus og vil engang styrte mig. .

Den Hellige gik hjem og sortalte Pigen dette.

Hun svarede: Bjerget har vistnok Net; Museu er den mægtigste. Nu, da det siges mig, er det mig ogsaa tydeligt, at jeg har havt eu Auelse derom og følt mig draget til Mufeu.Sidi-el-Barduk og Zuleima. ^^

De gik da sammen til Museu og sortalte, hvad der var skeet. Den svarede: Hvad mig an-gaaer, saa er det allerede en Tid siden, at der ogsaa hos mig meldte sig en tryllende Anelse, der lod mig forstaae, at hun var Deltagerinden i min

Skjæbne og min Lykke. Imidlertid, min ægte-fælle maa nødvendigvis være af min egen Art.

Den Hellige indsaae nu, at der ikke var Au-det at gjøre eud bede om, at Pigen igjen maatte blive en Mus, og saasnart dette var skeet ifølge

Ordet, at Alt skal vende tilbage til sit udspring, skjulte de lykkelige To sig i Bjerget.

„Auveud nu^, saaledes sluttede Dervishen, ^dette paa Dig selv.^ „Det kan jeg ikke; jeg sorstaaer det ikke^, svarede Araberen. „Daarel^ udbrød deu Gamle, „Du forstaaer det ikke^ Desto værre for Digl Vid da, at Du fom alt Audet fkal veude tilbage til Dit ^ldfpriug. Du skal komme tilbage til Ham, der er Høihedeu og det ufarvede Lys, og Du skal faae Dommeu for, om Du har bevaret haus Væfeu i Dig ^ thi hau betroede Dig det ^ eller om Du føler Dyrets Natur i Dig ligefom de To, der tyede til Bjerget, og om det er den, fom er Din Styrke.^Sidi-el-Barduk og Zuleima. ^^

Ved disse Ord rettede Sidi-el-Barduk sig stolt, saa det saaes, hau var Høvdiug, og svarede:

„Naar jeg har seet zuleima, har jeg sølt, at jeg var kommeu sra Paradiset og skulde tilbage dertil.^ „Naa^, sagde deu Gamle, „det er jo godt. Saa vil jeg, iudeu jeg sorlader Eder, øuske Eder det Gode eller det Daarlige, at I saa seut som mulig maa komme tilbage til det.^

Dagen hævede sig og sænkede sig tredie Gang. Sidi-el-Barduk stod som en Solskive; hans Skygge betegnede Tidens Gang, og udsat sor deu stikkeude Smerte sulgte hans Sjæl med Secuuderne udeu at kuune holde paa dem. Snart bedøvede han sin Tanke ved at gjentage: det er forudbestemt; suart bævede hau til Marv og Beu ved eu Forestil-liug om, hvad der da maaskee var bestemt; suart soer hans Sind ved et pludseligt, ugrundet Haab assted som en vild, rytterløs Ganger; snart samlede han det sor at vide med sig selv, hvordan han skulde døe.

Dervishen kom igjen, lidt tidligere paa Da-gen end forhen.

Han sagde: „Ieg har spist tilasten, og saa-^^ Sidi-el-Barduk og Zuleima. vidt jeg eriudrer, har I Iutet at spise. Meu det gjør da heller ikke Noget; nu er det jo snart sorbi.^ Dennegang blev Araberen utaalmodig over at skulle sorstyrres i deu Sag, der var imellem ham og Himlen alene; men han svarede ikke. Dervishen vedblev: „Ieg maa ellers sige, at det har taget paa Ier; I er noget askegraa i An-sigtet, og Øinene ere ligesom uuderløbue med Blod. Seer I nu, miu gode Maud sra Ørkenen, jeg er en Mand, der søler sor mine Medmennesker, og jeg vil dersor anbesale Eder at bade Eders Pande og Øine. En Kriger bør altid være prydet, naar han gaaer i Slaget.^ ,^Det er sandt^, sagde Araberen og gik til Floden.

Den Gamle sulgte ham og vedblev lidt ester: ^,Det var retl Nu, da I overhoved maa au-tages sor nøgtern og har saaet Panden en Smule kjølet, er I maaskee tilgæugelig sor lidt suud For-uust, iuden det bliver altsor silde. Sig mig, er det ikke saldet Eder ind, at I mulig har staaet her som eu Nar^ Det Ørd var Arabereu saa ubehageligt, at hau med et mørkt Blik svarede: „Gaa, Gamles meu det gjør jeg ikke, før I har sor-Sidi-el-Barduk og Zuleima. ^^ staaet mit Spørgsmaal. Troer I, at I har sor-staaet det^ ^,Det veed jeg ikke.^ „Saa vil jeg fortælle Eder eu Historie, for at I kau forstaae. Det er eu god Historie, og den vil behagelig sorkorte Eder den Tid, I endnu har at leve. Hør uu vel ester. ^ Der var en-gang en Guldsmed, eu Tømmermaud, eu Skræder ^g eu Dervish, som gjorde eu Neise sammen. En Asten sandt de sig midt i en udørken, og de sagde til hverandre: Efterfom vi maae tilbringe Natten her, komme vi til at holde Vagt; vi ere fire, og hver af os kan altfaa tage en af Nattevagterne. Tømmermanden tog da den første Vagt. For at bekæmpe Søvnen, gav han sig til at sysle med sin Ø^e og udhuggede en Kvindeskikkelse as Træ. Guld-smedeu, som asløste ham paa Vagt, saae deune Træskikkelse, der var udeu nogen Prydelse, og sagde til sig selv: Dette har altsaa Tømmermanden gjort sor at vise sin Kuustsærdighed. Ieg maa dog og-saa vise miu Kuust og gjøre Smykker til Øre, ^als, Arme og Fødder og aubringe dem saaledes, ^t Skikkelsen kan tage sig endnu bedre ud. Dette gjorde hau. I deu tredie Nattevagt, da Skræde-rms Tour var kommeu, saae hau deu smukke Kviude^^ Sidi-el-Barduk og Zuleima. as Træ, prydet med Kostbarheder, meu ganske nøgen. Stra^ sorsærdigede han en smuk Brude-dragt og isørte Skikkelseu deu, sor at dens Skjøn-hed kunde vise sig endnu fordelagtigere. Eudelig var det Dervishens Tid at vaage. Han kom og saae den velsormede, smukt klædte og prydede Kvinde, og esterat have fuldført siu Asvaskning og holdt

Bøn og sunget, bad han sremdeles: O, Allah, giv denne Skikkelse Livl Øg saaledes skete det.

Da saa Natten var tilende og Solen stod op^ bleve alle Fire dødelig forelskede i denne Skikkelse. Tømmermanden sagde: Ieg har sorfærdiget den, huu er miue egue Hæuders Gjeruiug; huu skal være miu.

Guldsmedeu indvendte: Huu er selv-følgelig miu Brud, efterfom jeg har smykket heude med Iuveler. Skrædereu erklærede: Kviudeu er miu as den simple Gruud, at huu var nøgen og jeg syede en Klædning sor hende og isørte hende

den. Dervishen endelig paastod: Huu var ikke Audet eud eu Træfigur, og i Kraft af min Bøn

fik huu Liv. Ieg tager heude altfaa i Besiddelse.

Strideu imellem dem havde varet læuge, d^ eu Persou hæudelsesvis kom forbi, og af han^ forlaugte de, at hau skulde asgjøre Sagen. Saa-snart Manden saae Kvindens Aasyn, udbrød ha^:Sidi-el-Barduk og Zuleima. ^^ Det er jo miu Kouel I have lokket heude sra mit Hus og røvet heude sra migl Følgeu blev da, at Maudeu lagde Beslag paa dem allesammeu og trak dem sor deu nærmeste Øvrighedsperson. Denne havde næppe kastet et Blik paa Kvindens Ansigt, sør han udraabte: Det er jo min Broders Kone, som min Broder tog med sig paa en Neise l I have slaaet ham ihjel og taget hans Kone l Øv-righedspersonen lagde derpaa Arrest paa dem alle og sørte dem sor Dommeren. Saasnart Domme-ren saae Kvinden, sagde han: Hvad ere I sor Folk^ Ieg har allerede i lang Tid søgt ester dette Frueutimmer; det er jo miu Tjeuestepige, som stjal eu stor Del as miue Peuge og audre Sager og løb sin Vei. Velan, l^vor ere mine Penge og mine Sagers Seer til, at I svare l Da denne Strid og Kiv havde varet længe og ikke syntes at skulle faae nogen Ende, og en Mængde Mennesker vare stimlede sammen as Nys-gjerrighed, traadte eu Maud srem af Mæugdeu og fagde : Deu Sag kau iutet Meuueske sælde Dom i ; meu i deu og deu By siudes et stort, gammelt Træ, som kaldes Dommeus Træ. Enhver Sag, der ikke kan asgjøres as Mennesker, bringer man sor dette Træ, og sra Træet udgaaer da eu Stemme,Sidi-el-Barduk og Zuleima. ^^

der forkyuder, hvilkeu Klage og Tale er falsk, og hvor Saudhedeu ligger.

Saa begave de syv Mænd fig med Kvinden til det omtalte Træ, og hver af dem fremførte sine Fordringer og Gruude. Da revuede ^ræet, og i deu derved opstaaede Spalte foer Fruentimmeret ind. Træet lukkede sig om heude ; meu eu Stemme hørtes: Euhver Tiug veuder tilbage til sit ^ld-spriug. ^ ^ Forstaaer I uu det^ svarede Arabereu.

,,Da er det dog ikke saa vauskeligt at forstaae. Hvor veed I, om huu, I kalder zuleima, ikke er tageu iud i Træet, sordi huu hørte til der, sordi hendes Skjæbne stemte med hendes Natur og huu uok kuude have Lyst til at være Chalifeus Beher-skeriude^

Forhaauelse mod zuleima l^ raabte Sidi-el-Barduk lideuskabelig. gid dog iudeu miu Død deu Naade maatte times mig, at eu Prøve blev gjorte zuleima hige sra siu Stammes ^Ere til Chalifeus Favul Ø, Syudl Hvis huu i dette Øieblik blev sørt sra det Fæugsel i Haremet, hvor huu maaskee gjemmes, sordi de kjeude Araberiudeus Stolthed, hvis de førte hende gjennem Haremets Gange og lode hende komme nær til hine udskaarueSidi-el-Barduk og Zuleima. Gittere deroppe, hvis huu løstede sig paa sin lille Fod og tittede ud og drog Aaude og saae her-ued ^ I skulde seel^ — — Øg se, medeus Sidi-el-Barduk talte, bleve haus Ørd til Virkelighed. De sørte ^u-leima over Halleus Galleri, de lode heude træde iud i det uordlige Kammer, huu gik til Gitteret, steg op ^aa Divaueu og saae ud ^ huu oprev Gitteret med krastig Haaud og spraug lyusuart op i Karmeu.

^Staudsl^ raabte Sidi-el-Barduk sorsærdet op til heude.

Meu huu spraug.

Da saaes en stor Fugl ved heudes Side. Den hjalp hende blidt fra den store Høide og over deu riveude Flod. Øg i famme Øieblik var Dervi-s^heu forfvuudeu. Thi det havde været Simurg, der vilde hjælpe et Meuueskepar, som troede paa at uedstamme sra Paradiset og gjeuuem Kjærlig-hedeu vilde tilbage dertil. er en Selvfølge, at de Fortællinger, der ere indlagte i de østerlandske Historier, ere af orientalsk Oprindelse. For-tællingen om Musen og den om de fire Reisende skylder jeg en Ven, der har oversat dem for mig fra Persisk. Den førstnævnte er allerede bearbeidet af Rlickert ^og efter ham af Chr. winther i „Hankattens Frieri^, men i en anden Aand og Mening end her; den sidstnævnte turde være de Fleste ube-kjendt. Ret mærkeligt er det, at uagtet de indeholde samme Grundtanke, ere de dog fra to aldeles forskjellige Samlinger, den første den anden fra^ti^^^. ^ Chalifens Palads er beskrevet efter den orientalske Arkitektur paa Verdensudstillingen i Paris.

Hvad jeg veed om Mandæerne, skylder jeg Petermanns „Reise im Orient", hvor man kan see efter og sammenligne. Følgende lille underretning om dem turde maaskee endnu interessere Læserne. De ere nu kun nogle faa tufinde i Dallet og boe mest ved Euphrat. Dere^ Religion er en Hedningdom

med adskillige kristelige Forestillinger. De sige, at deres Dro, den eneste sande, blev lært Adam, men efter at være

falden i Forglemmelse igjen forkyndt af Johannes den Døber. Moses, Chriftus og Muhamed ansee de for falske Propheter; men deres Sædelære bærer Præg af Kjendskab til de ti Bud og Jesu Bjergprædiken. De sige, at Pharao, der druknede i det røde Hav, var en sand Droende og en af deres store Her^ skere, ligesom de overhoved paastaae, at de i en fjern Fortid have været en stor Ration og om 4,0^0 Aar skulle blive det igjen. De boe altid ved rindende Vand, og ethvert rindendeVand kalde de en Jordan, hvori de hyppig lade s^g d^be af deres Præst; thi Daaben foretages hos dem ikke engang for alle, men er en bestandig tilbagevendende Renselsesfest. De have Ceremoniallove, der minde om Jødedommen, spise ikke andre firføddede Dyr end Lam, undgaae en Mængde Berø-relser for ikke at blive urene o. s. v. De synes at være et flittigt, blidt og i mange Henseender moralsk Folkefærd.

Der er en talmndisk Fortælling eller Parabel om to Venner, som havde lovet hinanden, at hvo af dem, der døde først, vilde give den Efterlevende Meddelelse om Evigheden. Meddelelsen skete ogsaa, ved en Fugl, der sang; men han, som havde lyttet til Fuglen^ var under sin Lytten blevet en gammel Mand. Dette har jeg anvendt i Historien Rr^ som ogsaa, og maaskee rigtigere, knnde have til Ditel: „Det Høieste". ^ Hin Parabel, der paa østerlandsk Maade til-sigter at give en Forestilling om Evigheden, er i sin hebraiske eller aramæiske Skikkelse nedskreven for circa 1,500 Aar siden, og da næppe nogen ældre Legende af lignende Art kjendes, tør den vel ansees for Kilden til Sagn, som nn findes hist og her, saaledes i Christiern Pedersens Jertegn om Fug-len, der sang for en Munk ^ca. 300 Aar gammelt, efter Dydsk^.

^er er engels til ^enne Bog ^g alle ^ver^tel^er ^era^.